

Cát Lan

Còn Mãi Một Tình Yêu

Tập 1

Bước ra từ một trung tâm Sinh Ngữ lúc trời vừa tắt nắng, Hoài Phương đều bước với từng nhịp chân nhẹ nhàng thông thả, nét mặt rạng rỡ như cổ nén một niềm vui đang rộn rã trong lòng, mà nếu ở một nơi nào khác hẳn Hoài Phương đã reo to lên vì sung sướng .

Kết quả cuộc thi trắc nghiệm của buổi học vừa qua thật mỹ mãn đem đến cho Hoài Phương niềm phấn chấn trong lòng . Vì qua đó, cô đã có thể vững vàng và tự tin hơn khi bước vào cuộc thi chính thức để đoạt lấy tấm bằng B Sinh Ngữ, và để Hoài Phương càng nhanh chân hơn khi con đường một chiều quen thuộc đang hiện ra trước mắt .

Thói quen thích được lang thang sau mỗi buổi chiều tan học trên con đường ngập đầy lá vàng rơi, đã trở thành như một nỗi đam mê trong lòng Hoài Phương khiến cô bật lên tiếng cười khúc khích .

Mãi vô tư với trò chơi tình nghịch của mình, Hoài Phương không hề hay biết có một đôi mắt đang mở to nhìn cô một cách chăm chú với đầy vẻ ngạc nhiên lạ lẫm, cùng một ý nghĩ thật tai hại .

- Trời ơi, trông cô bé xinh xắn dễ thương quá mà lại mắc bệnh ... tâm thần ư ? Chứ không, sao lại vừa đi vừa cười cợt một mình thế nhỉ ?

Nỗi thắc mắc khiến anh dán mắt nhìn mãi vào Hoài Phương mà không buồn khởi động chiếc xe .

Anh lại lắc đầu thăm chua xót :

- Tội nghiệp, cô ta còn trẻ quá ! Nhưng người thân đâu lại để cô ấy lang thang như thế kia ?

Vẫn say sưa đắm chân lên những chiếc lá, thỉnh thoảng Hoài Phương lại còn rượt theo khi chúng bị gió cuốn chạy ra xa . Bỗng như có linh tính mách bảo, Hoài Phương biết có kẻ đang quan tâm đến mình, hay chính cái nhìn của anh đã khiến cô nhột nhột . Hoài Phương liền ngừng phát đầu nhìn thẳng về phía trước, và ... quả thật, cảm giác của cô đã không lầm . Nhưng cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh chàng lạ hoắc kia đang "chiếu tướng" mình rất kỹ, nhưng không phải bằng vẻ thán phục ngưỡng mộ như Hoài Phương đã từng quen thấy ở nhiều gã con trai khác, mà hần ta lại nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ xót xa thương hại, chính điều này đã làm cho "cục tự ái" trong Hoài Phương bùng lên mãnh liệt, cô vốn nổi tiếng và rất tự hào về ngoại hình xinh đẹp của mình .

Hắt mặt về khó chịu, Hoài Phương hỏi :

- Nè ông kia, ông có biết lịch sự là gì không ? Tại sao nhìn người ta một cách chăm chú như thế, bộ mới lần đầu thấy ... con gái hả ?

"Ái chà, cô bé điên này không hiền như mình nghĩ đâu, cách nói chuyện lại ra vẻ như có trình độ lắm, có lẽ đây là một người điên ... trí thức cũng nên" .

Anh lại mỉm cười với suy nghĩ trong đầu rồi tiếp tục chiếu tia nhìn thương cảm của mình về phía Hoài Phương .

Như không còn chịu đựng nổi trước thái độ của gã đàn ông xa lạ, Hoài Phương lại gằn giọng, vẻ bức tức đã hiện rõ trên khuôn mặt xinh xắn của cô .

- Tôi không ngờ trên đời này lại có thể tồn tại một gã đàn ông vừa bất lịch sự, lại vừa ... vô duyên như ông vậy !

Không phiền lòng trước những lời "chửi rửa" của Hoài Phương, anh còn vội đưa tay ngăn lại ngay khi thấy cô dợm bước đi sau câu nói .

- Kìa, cô bé . Cô định đi đâu ? Hay lên xe đi, anh đưa bé về nhà nhé ?

Trùng mắt nhìn anh, Hoài Phương đáp :

- Tôi mà lại có thể đi cùng xe với ông ư ?

- Nhưng bé về một mình sẽ gặp nguy hiểm đấy ?

- Tại sao ?

- Vì trời đã sụp tối mà bé lại đi lang thang như thế này, không khéo gặp phải bọn xấu, chúng sẽ không tha cho bé đâu, dù vẫn biết bé không như những cô gái bình thường khác !

Hoài Phương nhíu mày :

- Ông đang nói cái gì vậy ? Tại sao lại bảo rằng tôi không bình thường ?

Anh chàng gật đầu :

- Anh hiểu, thường thì những người bệnh ít chịu tự nhận mình như thế lắm .

Hoài Phương sững người khi kịp hiểu ra vấn đề :

- À, ra là từ nãy giờ ông cho rằng tôi là người ... điên phải không ? Hừ, có ông mới đúng là gã tâm thần thật sự đấy .

Về tư lự thoáng qua trong mắt anh . Chẳng lẽ ta nhìn sai ư ? Thế sao thái độ của cô bé lại lạ lùng quá !

- Vậy ra cô bé ... không sao hả ?

Hoài Phương nguýt dài :

- Hừ, nếu thật sự tôi điên như ý nghĩ của ông thì chắc hẳn ông đâu được đứng yên thân như thế !

Anh chợt thở phào :

- Vậy mà anh cứ tưởng ... nhưng sao cô bé lại vừa đi vừa cười một mình vậy ?

Chợt hiểu lý do khiến anh chàng có suy nghĩ tệ hại về mình, Hoài Phương ngượng ngùng, nhưng vốn mang trong người bản tính ngỗ ngược bướng bỉnh, nên cô đâu dễ thú nhận với anh là nụ cười do trò chơi tinh nghịch của mình mang tới, không khéo anh ta lại còn bảo đấy là trò trẻ con . Thế nên Hoài Phương đã tỏ ngay thái độ khinh khỉnh .

Cô nhún vai, mặt nghênh lên :

- Tôi nhớ rất rõ là trong bộ luật hình sự của nhà nước ban hành đâu có lệnh cấm cười một mình bao giờ, và ông cũng đâu phải là ... công an, sao lại chất vấn tôi ?

Anh chàng cười khế :

- Đồng ý, nhưng ...

Hoài Phương cắt ngang :

- Không nhưng nhị gì cả, tôi có quyền cười, nói, thậm chí cả ... la hét nữa ở bất cứ nơi đâu, vì tôi có đầy đủ quyền tự do công dân kia mà .

- Nhưng cô bé có biết như thế sẽ gây hiểu lầm cho mọi người xung quanh không ?

- Hiểu lầm ư ?

Hoài Phương lắc đầu .

- Tôi chỉ mới gặp ông là lần đầu tiên, trong khi tôi đã quen với thái độ này của mình từ lâu . Những người đi đường họ chỉ nhìn tôi thôi chứ không có ai có ý kiến như ông cả .

Anh chàng kêu lên :

- Đấy, chính những cái nhìn đầy ngụ ý nhưng không thể thốt ra lời mới thật tệ hại cô bé ạ !

- Là sao cơ ?

- Vì họ đã thương hại nhìn cô thương hại với những suy nghĩ như anh lúc ban đầu ! Nhưng anh vì nói thật ý nghĩ của mình nên mới được biết "bông hoa xinh đẹp" này rất bình thường, và nó vẫn đang tỏa hương như những đóa hoa khác vậy .

- Hay chính ông là một gã ... lảm chuyện với tài tán tỉnh sắc mùi cải lương đó .

Anh ngắt người :

- Ờ hay, sao lại mắng mỏ anh vậy ? Là con gái mà bé không thích được người ta khen đẹp ư ?

Hoài Phương nhún vai :

- Đâu cần phải đến lượt ông, tôi cũng đã biết được điều đó từ lâu .

Nhìn đôi môi cong ngổ ngáo và gương mặt hất lên đầy vẻ kiêu kỳ bướng bỉnh của Hoài Phương, bỗng nhiên trong anh chợt trở lên bản tính háo thắng của một người thanh niên vốn từng quen chinh phục . Anh tự nhủ : phải chiếm lấy đóa hồng đầy gai nhọn kia . Cô bé kiêu kỳ . Ôi, rồi em sẽ ngoan ngoãn xếp giáo đầu hàng trước một Mạnh Kha lịch lãm này !

Anh chợt cất tiếng nhẹ nhàng :

- Nếu đã biết được vẻ đẹp của mình vốn dễ thu hút tầm nhìn của mọi người như thế, tại sao em lại từ chối không để anh đưa về ?

- Hừ, chính vì ý thức được sắc đẹp của mình nên tôi đã tự nhủ : nên tránh xa những người vốn mang dòng máu sơn dương như ông .

Mạnh Kha há hốc miệng :

- Sao ? Bé nghĩ anh như thế ư ?

- Chứ còn sao nữa, nếu không phải là đề tử của loài sư phụ thích ăn sưa dưa hấu ông đâu tán tỉnh tôi ngay khi vừa gặp mặt như thế này ?

Mạnh Kha chưa kịp đáp, cô lại tiếp :

- Đã thế lại còn lên giọng trịch thượng, gọi người ta bằng bé, cứ như là mình lớn lắm vậy .

Mạnh Kha mỉm cười :

- Hẳn nhiên là phải lớn hơn bé rồi !

Hoài Phương gật đầu :

- Đồng ý, nhưng ông vẫn còn nhỏ hơn nhiều người khác mà . Vậy nếu họ gọi ông là "cậu bé" thì ông có tức không chứ ?

- À, á . Ra là cô bé, ơ ... cô người lớn không đồng ý anh sử dụng từ bé ư ?

- Đúng thế !

Búng tay đánh "chóc" một cái, anh nói :

- Vậy thì có gì khó khăn đâu, bé cho anh biết tên đi !

Hoài Phương nguýt dài :

- Xí, ông làm như tôi dễ bị dụ khị lắm đấy hở ? Muốn biết tên tôi đâu có dễ .

Mạnh Kha nhún vai :

- Thế thì đâu có cách nào khác ? Anh đành phải gọi mãi như thế cho đến lúc biết được tên em mới thôi .

- Nhưng ông sẽ không còn cơ hội vì đây là lần gặp gỡ đầu tiên và duy nhất .

- Đừng vội đoán chắc như thế, bé nên nhớ quả đất tròn nhé !

- Nhưng nó lại rất rộng lớn để việc gặp lại là điều hi hữu .

- Nhưng vẫn có thể xảy ra . Một sự tình cờ nào đó như ngày hôm nay vậy .

Hoài Phương khẳng định :

- Tôi nói không có .

- Anh nói sẽ có !

- Lì !

- Hồn !

- Rồi sao ?

- Để công bằng mình "đánh cuộc" với nhau đi .

- Như thế nào hở ?

- Nếu có dịp gặp lại bé phải cho anh biết tên, và chúng ta sẽ kết bạn .

Hoài Phương lắc đầu :

- Nếu đã là bạn thì phải ngang hàng nhau chứ ?

- Hẳn nhiên là thế rồi !

- Nhưng ông lại gọi tôi là bé .

- Cũng giống như bé đã gọi anh bằng ông vậy ?

Hoài Phương ngắc ngứ :

- Ờ ... thì ... tại ông già quá !

- Ờ hay, anh chưa tròn ... ba mươi xuân mà bé chê anh già ư ?

Che miệng cố ngăn tiếng cười vì vẻ ngẩn ngơ của Mạnh Kha, Hoài Phương đáp :

- Thế ai bảo ... ông để râu làm gì ?

Mạnh Kha chột hiệu :

- Ra là vậy ! Thôi được, ngay ngày mai anh sẽ cạo bỏ hàm râu "thất tướng" này cho bé vừa lòng . Nhưng

còn điều kiện giao kết của chúng ta thì sao nào ? Bé đồng ý chứ ?

Về ngập ngừng, cô hỏi :

- Nhưng nếu chúng ta không gặp lại thì sao ?
- Thì xem như anh và bé đã là bạn từ ngày hôm nay .

Hoài Phương nguyền dài :

- Ông khôn, toàn tính lợi cho mình . Nhưng thôi được, cứ để cho ông ôm lấy ước mơ để sống vậy .
- Bé ác miệng lắm !
- Đó là tôi chúc phúc cho ông đấy chứ ! Để rồi xem ai sẽ thắng ai, giờ thì tôi "gút bay" nhé !

Chẳng cần Mạnh Kha đồng ý, Hoài Phương đã vội vàng quay lưng ngay khi chấm dứt câu nói, bỏ mặc anh đứng ngẩn người nhìn theo với nụ cười trên môi đầy thích thú .

"Ồi, con bé kiêu kỳ một cách ... rất dễ thương, chỉ phúc chốc đã làm tim ta xao xuyến . Ấn tượng của buổi gặp gỡ đầu tiên này sao lại giao vào lòng ta sự rung động mãnh liệt như thế này ? Có phải thực sự ta chỉ muốn chinh phục cô bé thôi không, hay còn vì một lý do lẫn khuất nào khác tiềm ẩn trong tim ... ?

oOo

Vừa bước chân vào lớp, Hoài Phương đã bị vây bởi ba cô bạn thân của mình : Lan Anh, Phương Thảo và Quỳnh Trâm .

Cả bọn nhốn nháo :

- Ghê nha, giấu kỹ nha !
- Bạn bè thân mà mi không thành thật tí nào .
- Vậy đấy, thế mà lúc nào cũng cứ "em còn bé lắm, mấy anh ơi !" .

Ngơ ngác trước đòn tấn công tới tấp của nhóm bạn, Hoài Phương hỏi :

- Bọn mi đang nói diên cái gì vậy ? Không dừng lại đã kích tới tấp ta như thế là sao hả ?

Lan Anh cong môi :

- Còn làm bộ "giả nai" hờ ? Thế ai đã có "người yêu đầu" mà lại không thông báo với bọn ta ?

Hoài Phương kêu lên :

- Ta có người yêu ? Tin "động trời" các nhỏ thu lượm từ đâu vậy ?

Quỳnh Trâm tra vấn :

- Thế ai đã dung dăng cùng "người ta" sau giờ tan học chiều hôm qua ?

Hoài Phương nhú mày :

- Sau giờ tan học sinh ngữ ấy hờ ?

Phương Thảo trêu chọc :

- Không sai, chàng và nàng thắm thiết bên nhau ở giữa một khung cảnh thiên nhiên đầy thơ mộng, với những chiếc lá vàng rơi rụng ngập đầy lối đi .

Hoài Phương chột nhó :

- À, thì ra bọn mi đã trông thấy ta đứng cùng gã đi chiếc mô tô ấy hả ?

Lan Anh bật kêu :

- Ô kia, có ai lại đi gọi người yêu của mình bằng "gã" bao giờ không nhỉ ?

- Chả lẽ tình yêu của mi khác xa người "trần tục" nên cảm thấy xung anh, em quá tầm thường ?

Phương Thảo lại tiếp lời .

Hoài Phương la lớn :

- Thôi, thôi, các "bà" im đi cho con nhờ, các "bà" chỉ giỏi suy đoán là hay nhất thôi .

Quỳnh Trâm cố nói :

- Sự thật hiển nhiên ra đấy mà mi còn muốn chối ư ?

Phương Thảo điềm đạm :

- Nhỏ mau nói rõ đi Hoài Phương .

Khoát tay ra hiệu cho tất cả im lặng, Hoài Phương đáp :

- Được, nhưng trước khi kể rõ sự việc ta muốn khẳng định một điều : Giữa ta và người đàn ông ấy chẳng có chút liên hệ gì với nhau cả .

- Có đúng là không quen biết ư ?

- Sao thấy nhỏ và hấn thân thiết nhau quá vậy ?

Hoài Phương bực tức :

- Hừ, nói đến cái tên đó ta còn nghe tức nghẹn ở ngang cổ, làm gì có chuyện thân thiện . Việc ta đứng lại với hắn là để ... cãi lộn đấy !

Rồi không chờ cho các bạn hỏi thêm, Hoài Phương liền kể rõ mọi việc, cô kết luận :

- Bọn mi xem, ta như thế này mà hắn bảo giống ... tâm thần ? Thử hỏi có tức "điên" lên được không ?

Lan Anh bật cười :

- Ôi, đúng là cái gã ấy tệ thật . Chắc hắn đã bị cận thị nặng đến ... 35 độ nên mới không nhìn ra một hoa hôi ... í quên, hoa khôi của trường đại học này đấy !

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Quỳnh Trâm tiếp liền :

- Một sắc đẹp nghiêng ... thùng, đổ nước như mi mà lại bị phán một câu "xanh ròn" như thế nghĩ cũng tức thật .

Phương Thảo không bỏ lỡ cơ hội :

- Không biết những cây "si" trên đường về của nhỏ sẽ nghĩ sao khi thần tượng của họ bị hiểu lầm là .. mắc bệnh tâm thần nhỉ ?

Hoài Phương trừng mắt hét trong tiếng cười vang của ba cô bạn :

- Đồ mấy con bạn "dã man", vô lương tâm, đã không bênh vực mà bọn mi còn nở cười đùa trên sự đau khổ của ta như thế hả ?

Cố nén cười, Lan Anh nghiêm nghị nói :

- Không có đâu, bọn ta lúc nào cũng về phe với nhỏ mà . Thế nhỏ không thấy ta đã chửi hắn là ... "đồ cận thị" đó sao .

- Còn ta thì đã "tức ... phụ" với mi rồi !

- Ta cũng đã lo sợ dùm cho nhỏ nên mới đặt ra vấn đề "thiết thực" ấy chứ .

Hoài Phương xua tay lia lịa :

- Đủ rồi, đủ rồi . Ta xin chân thành cảm ơn tấm lòng nhân hậu đầy "đạo đức ... dỏm" của mấy nhỏ . Giờ mấy nhỏ có muốn nghe diễn biến tiếp của câu chuyện không hay chương trình đến đây là chấm dứt .

Lan Anh rồi rít :

- Ô, nghe chứ . Kể tiếp đi Hoài Phương !

Quỳnh Trâm khoa tay :

- Ta đang nóng lòng muốn biết nhỏ đã "xử" hấn ra sao khi nghe hấn "phát biểu linh tinh" như thế .

Phương Thảo nêu vấn đề :

- Hấn nhỏ đã đấu tranh quyết liệt với hấn và đang toan tính đến việc "báo thù" phải không ?

Bật tay thật kêu, Hoài Phương đắc ý nói :

- Đúng lắm, nhỏ Phương Thảo này hiểu rõ ràng mọi góc ngách trong đầu ta đấy !

- Thế phương án rửa hờn của nhỏ thế nào ?

Hoài Phương đều giọng :

- Này nhé, ta và hấn đã đánh cá với nhau khi gặp lại sẽ kết thành bạn .

- Bạn à ?

- Phải, hấn dám đoán chắc sẽ gặp lại được ta, vì thế ta nghĩ sẽ có ngày hấn "mò" đến trường này đấy !

- Nhưng sao hấn biết nhỏ học trường này ?

- Ấy, đã bảo hấn quyết chí tìm ra ta cho bằng được mà .

Quỳnh Trâm nôn nóng :

- Sau đó thế nào ?

- Đến lúc ấy nhất định mấy nhỏ phải giúp ta .

- Bằng cách nào ?

- Đầu tiên là tuyệt đối không được "bật mí" tên của ta, kể đến sẽ họp nhau bàn tính kế hoạch đối phó vì phải còn tùy lúc, tùy nơi và tùy hoàn cảnh gặp gỡ nữa .

Phương Thảo tán đồng :

- Phải đấy, ta tình nguyện sẽ đóng góp cho nhỏ những ý kiến thật tuyệt vời .

Lan Anh tiếp liền :

- Ta sẽ là một trợ thủ đắc lực nhất của mi .

Quỳnh Trâm không kém :

- Còn ta, xin hứa sẽ là người tiên phong khi lâm trận .

Mỉm cười hài lòng, Hoài Phương đáp :

- Vậy nhé, xem như hợp đồng đã được ký kết . Hoàn cảnh nào cũng không được bỏ rơi ta .

Tất cả đồng đồng dạ tuyên hứa bằng một tràng ... nho xỏ dài :

- "Nhất ngôn ký xuất . Tứ mã nan truy" .

- Một lời đã hứa, bốn ngựa khó theo mà !

- Quân tử nhất ngôn, để giữ mãi lời thề ...

- Một người vì bốn người, và bốn người vì một người .

- Duyệt !

Tất cả nhất trí cùng đưa bàn tay phải ra úp chồng lên nhau sau khẩu lệnh vang to của Hoài Phương, người được mệnh danh là thủ lĩnh nhóm "Tứ ... đồ tể" của lớp A96 .

Vừa nghe hồi chuông reo vang báo hiệu giờ tan trường, Mạnh Kha đã thở phào một cách nhẹ nhõm, anh rời quán bước ra dẫn chiếc xe đạp tiến đến nơi cổng dành riêng cho giảng viên để đón một người bạn thân hiện đang dạy học tại trường đại học này .

Vì không muốn Hoàng Long mang mặc cảm sang hèn, nên những lúc tìm đến bạn anh thường hòa mình bằng cách chịu khó cong lưng trên chiếc xe đạp "thời tiền chiến" của mình, dù hiện tại anh đã là một giám đốc trẻ có ít nhiều tiếng tăm trong giới kinh doanh .

Đang đảo mắt tìm kiếm thằng bạn "nổi khổ", bỗng nhiên mắt anh chợt dừng lại nơi bốn cô gái vừa đang tíu tít nói cười, vừa tung tăng với những bước chân sải dài, mà trong số đó là một cô gái với hình ảnh quen thuộc hôm nào đó . Anh vội vàng đón kịp lúc khi bốn cô vừa bước tới .

Khựng người đứng sững lại khi bất ngờ bị ... đón đường . Lan Anh sừng sộ :

- Cái ông này đi đứng gì kỳ vậy, tự dưng đâm xe ngang đường đi của người ta .

Mỉm cười tỏ vẻ thân thiện, Mạnh Kha chỉ vào Hoài Phương nói :

- Mong cô thông cảm, chỉ vì tôi muốn gặp cô bé này .

Quay nhìn Hoài Phương, Lan Anh hỏi :

- Ê, nhỏ quen hả ?

Hoài Phương lấp lửng :

- Ừ, thì quen mà cũng ... không quen .

Quỳnh Trâm nhú mày :

- Nghĩa là sao ?

- Là cô bé đã đánh cuộc thua tôi . Mạnh Kha lên tiếng .

Phương Thảo ngạc nhiên :

- Mi thua "Cá độ" hờ Hoài ...

Câu nói của Phương Thảo bỗng ngưng ngang khi cô chợt thấy cái nháy mắt lia lịa của Hoài Phương .

Vừa thấy Mạnh Kha chắn ngang trước đường đi của mình, Hoài Phương đã nhận ra ngay anh chàng hôm nào, dù hẳn đã "vàng lời" cạo bỏ hàm râu thất tướng kia . Cô vội vàng "đá" mắt cùng ba cô bạn không cho chúng tiết lộ tông tích của mình . Hoài Phương như thầm nói :

- "Hắn đấy, đối thủ của chúng ta đã đến, sẵn sàng tiếp chiến nhé !" .

Nhận được tín hiệu từ Hoài Phương, cả ba cô đều nhanh chóng hiểu rõ nhân vật đang đứng trước mặt mình là ai, và trong những khối óc tinh ranh, nhanh nhạy kia đã mau chóng hình thành "phương án tác chiến" .

Hoài Phương khởi chiến :

- Ông bảo sao ? Tôi đã thua cuộc ư ?

Mạnh Kha gật nhanh :

- Điều đó hẳn nhiên rồi, bé chối sao được .

- Tôi không chối !

- Thế thì bé thực hiện hợp đồng đi .

Quỳnh Trâm tiếp đạn :

- Nhưng ông đâu phải là người chiến thắng .
- Sao lại không ? Khi hiệp ước đã được qui định rõ ràng .
- Là khi ông tình cờ gặp lại nhỏ ấy cơ !
- Đàng này ông lại cố tìm kiếm, việc gặp lại là điều chắc chắn rồi .

Mạnh Kha cau mày :

- Tôi nhớ rất rõ trong điều khoản đã ký đâu qui định điều ấy, vấn đề chủ yếu là gặp hay không thôi mà .

Khẽ nhún vai, Hoài Phương đáp tỉnh :

- Chỉ tại ông "già" rồi nên trí nhớ không được minh mẫn đấy thôi, chứ tôi đâu quên được điều mình đã nói .

Mãi đôi co đông dài cùng các cô gái nên Mạnh Kha nào đâu hay biết đó chính là kẻ "điều hổ ly sơn" của các cô, Hoài Phương đã dẫn dụ để anh mãi chú tâm vào câu chuyện với mình cho các bạn cô còn lại có cơ hội thực hiện đòn báo thù đã thống nhất ý kiến .

Vẫn thản nhiên, Mạnh Kha lắc đầu về tiếc rề :

- Chắc, mắt của bé đẹp như thế mà lại bị cận ư ? Đã vậy sao không chịu đeo kính ?

Hoài Phương sùng sộ :

- Ai nói với ông là tôi bị cận hả ?

Mạnh Kha xoa tay :

- Thế sao bé lại bảo anh già mà không nhìn thấy ở anh là một thanh niên mạnh mẽ, lịch sự, đẹp trai ...

Hoài Phương tiếp ngay :

- Con nhà giàu, học ... dốt chứ gì ?
- Không phải, học giỏi mới đúng tiêu chuẩn của anh chứ .

Hoài Phương dài giọng :

- "Xời ời", "Mèo khen mèo dài đuôi" mà không biết xấu hổ, ông đúng là một con người tự cao, tự đại tưởng như trên đời này chỉ có mỗi mình ta .

Lan Anh đánh đá tiếp lời :

- Vì thế cần phải cho ông biết "thế nào là lễ độ" .
- Phải biết khi các bốn cô nương đây ra tay .
- Và giờ thì hân hạnh mời con người lịch lãm : Đầu đội trời, chân đạp đất hãy chịu khó dẫn bộ ... vài trăm mét chiếc "Dream ... 650" của mình thì mới có thể tiếp tục gò lưng đạp tiếp .

Vừa tiếp lời cùng các cô bạn, Quỳnh Trâm vừa nghiêng người cúi chào sau câu nói khiến cả nhóm bật cười vang lên .

Còn đang ngơ ngác trước những lời nói của các cô gái, họ đã vội vẫy tay chào anh một cách thân ái .

- Bái bai !
- Chúc ông dồi dào sức khỏe để vượt chặng đường ... nắng trưa như đổ lửa nhé !
- Thế mới biết chàng công tử hào hoa cũng có lúc phải dẫn xe đi bộ đấy !

Chợt hiểu ra câu nói sau cùng của Hoài Phương, Mạnh Kha vội cúi người nhìn lại xe mình thì ... trời ơi, hai cái bánh xe đã bẹp dí tự bao giờ .

- Sao không dừng lại đâm đầu đụng độ với nhóm "tứ đồ tường" vậy Mạnh Kha ?

Tiếng nói chột vang lên sát bên tai cùng lúc với vố nhẹ vào vai khiến Mạnh Kha giật mình ngẩng lên :

- À, cậu đấy hả Hoàng Long ? Cậu vừa nói cái gì mà "tứ đồ tường" vậy ?

Hoàng Long mỉm cười :

- Mình muốn hỏi có phải cậu vừa tử chiến với bốn đứa con gái ở đây không ?

Vội gật nhanh, anh đáp :

- Đúng rồi, ra là cậu đã mục kích ư ?

- Ừ, mình đã chứng kiến ngay từ lúc chiến tranh vừa bùng nổ .

- Hừ, vậy sao cậu vẫn thản nhiên khi thấy người ngay mắc nạn vậy ?

Hoàng Long bật cười :

- Chứ không phải chính cậu đã tình nguyện sa vào "mê hồn trận" đó sao ?

- Ai đã nói điều ấy với cậu ?

- Thì chính mình chứng kiến cậu ... đón đường họ mà ! Nhưng cậu đã làm gì để chúng ra tay "hạ độc thủ" vậy ?

- À, số là mình có biết một cô bé trong nhóm bốn người của họ .

- Là cô bé nào thế ?

- Cô bé có đôi mắt tròn, to, với chiếc răng khểnh bên khóe .

- Mái tóc dài xõa ngang vai phải không ?

Mạnh Kha mừng rỡ :

- Đúng đấy, đúng là cô bé ấy Hoàng Long, cậu biết họ à ?

Hoàng Long gật gật :

- Vậy là cậu đã tiếp cận với "tiểu nha đầu" trưởng nhóm đấy !

Khẽ lắc đầu, Mạnh Kha nói :

- Bản tính hay bỡn cợt bông đùa của cậu vẫn như xưa, không hề thay đổi một chút nào dù đã là một ông giáo thật sự Hoàng Long ạ !

- Thế cậu không nghe người ta nói : "Giang san dễ đổi, bản tính khó dời" đấy ư ?

- Nhưng nếu như thế làm sao cậu trị được sinh viên của mình ?

Hoàng Long nhún vai cười :

- Có chúng "trị" lại mình ấy . Tớ đã lắm phen "thất điên bát đảo" vì đàn em thân yêu của mình và nhiều nhất vẫn là cái nhóm "tứ đồ tường" ấy .

- Vậy ra bốn cô gái ấy ở lớp cậu phụ trách ?

- Không sai !

- Nhưng sao lại có cái biệt danh gì mà ghê gớm vậy ? Chả lẽ các cô gái xinh đẹp ấy là những con người bê tha ư ?

- Ô không, cậu đừng hiểu lầm tai hại như thế . Cái tên nghe kêu vang là vậy, nhưng thực chất lại muốn nói đến sự vẹn toàn của cả bốn cô . Họ là những sinh viên giỏi toàn diện đấy .

- Thật ư ?

- Đúng như thế, họ luôn luôn đứng đầu cả toàn khối trong tất cả mọi lĩnh vực . Học thật giỏi nhưng phá phách cũng rất cừ khôi nên được chúng bạn thân yêu đặt cho tên gọi "Tứ đồ trường", mà cô bé Hoài Phương cậu vừa tiếp cận ấy được tôn làm nhóm trưởng đấy .

- Hoài Phương à ? Là nhóm trưởng hẳn cô bé "quậy" lắm phải không ?

- Đứng đầu mà lị ! Luôn luôn là tiên phong của các trò nghịch phá .

Rồi Hoàng Long chợt hỏi :

- Nhưng sao hôm nay ngài Giám đốc lại "thân chinh" đến trường bằng chiếc xe đạp thời tiền sử của mình làm gì, để cho nhóm "tứ quái" ấy có dịp hoạt động vậy ?

Mạnh Kha cười xòa :

- Lâu ngày mình muốn tập thể dục cho giãn gân dây mà .

- Chứ không phải ngài giám đốc sợ thằng bạn nghèo này mặc cảm khi đứng cạnh chiếc mô tô đua hay chiếc du lịch bốn bánh đời mới của mình sao ?

Phát mạnh vào vai Hoàng Long, Mạnh Kha xác nhận :

- Quả thật hiểu được ta chỉ có mỗi tên Hoàng Long nói khổ này .

Cả hai cùng bật cười vang sau câu nói đùa của Mạnh Kha, rồi thân mật khoác vai nhau bước vào một quán giải khát gần đấy .

oOo

Gọn gàng trong bộ quần áo thể thao màu trắng muốt với hàng chữ in tên mình thật to phía sau lưng, Hoài Phương tung tăng với những bước chân hớn hờ chạy nhanh xuống phòng khách . Hôm nay là ngày cô tham dự trận chung kết cuộc thi đấu bóng bàn giải "Cây vợt vàng" do Hội sinh viên tổ chức .

Sau những cuộc thi đấu từ vòng ngoài gay go với các trường, Hoài Phương đã xuất sắc loại bỏ được nhiều đối thủ để lọt vào vòng bán kết, và hôm nay là trận cuối cùng tranh chức vô đị.c.h . Nhà trường đang đặt vào Hoài Phương với rất nhiều kỳ vọng, cô sẽ mang danh dự về cho đội nhà .

Vừa nhìn thấy ông Hùng Phong và bà Minh Ngọc vẫn còn chễm chệ trong bộ ghế salon nơi phòng khách, Hoài Phương đã sà ngay vào lòng mẹ rồi rít :

- A, hôm nay chủ nhật không đến công ty mà ba mẹ lại dậy sớm, có phải muốn đi ủng hộ cho cuộc thi bóng bàn của con không ?

Vuốt nhẹ lên mái tóc đã được cô tết thành hai chiếc bím xinh xắn, bà Minh Ngọc mỉm cười đáp :

- Rất tiếc là ba mẹ không thể làm cổ động viên cho con được .

- Sao vậy mẹ ?

Ông Hùng Phong chen lời :

- Vì dù chủ nhật nhưng ba mẹ vẫn phải đến công ty để giải quyết một số vấn đề con ạ !

Hoài Phương lo lắng :

- Công ty mình đang gặp rắc rối hờ ba mẹ ?

Ông Hùng Phong vội đáp :

- Ồ, không có gì rắc rối cả đâu con gái, chỉ là vấn đề nhân sự cần phải sắp xếp chỉnh đốn lại, mà vào những ngày thường trong tuần cha không có thời gian để triệu tập cuộc họp đấy thôi !

Hoài Phương thở phào :

- Vậy mà con cứ tưởng ...

Bà Minh Ngọc cắt ngang :

- Không nên tưởng tượng gì cả, hãy chú tâm vào việc học tập của mình con nhé !

Ông Hùng Phong treu con :

- Cố gắng học thật giỏi để mai này cha mẹ còn mở một cuộc hội thi kén rể nữa chứ !

Hoài Phương phụng phịu :

- Ừ, cha cứ treu con !

Bà Minh Ngọc mỉm cười :

- Rồi con cũng phải lập gia đình khi khôn lớn, có gì mà ngượng ngừng hờ chớ con ?

Cô dầy nầy :

- Không, con không chịu . Con nhất định sẽ ở mãi với ba mẹ cơ .

Xỉ nhẹ vào trán cô, bà nói :

- Có chắc không đó, hay mai mốt lại hối ba mẹ không kịp hả ?

Hoài Phương xụ mặt :

- Ba mẹ "hợp tác" với nhau để treu con phải không ? Ghét ! Nghỉ chơi ba mẹ ra luôn .

Nhún vai, ông Hùng Phong cười xòa :

- Ô, thế thì khỏe quá . Vậy là tháng này cha sẽ tiết kiệm được một số tiền lớn đấy !

Xua nhanh tay, Hoài Phương dầy lên :

- Ô, không đâu . Chỉ giận cha thôi chớ tiền của cha con đâu có giận .

Bà Ngọc chắc lưỡi :

- Thật hết nói nổi, con tìm đâu ra cái "triết lý sống" hay ho đến thế hả ?

Vỗ vào ngực mình, Hoài Phương lém lỉnh đáp :

- Đây, nhà triết học Nguyễn Võ Hoài Phương !

Hai ông bà cùng bật cười thích thú trước vẻ hóm hỉnh của đứa con gái thân yêu .

Nhìn vào chiếc đồng hồ nơi tay, Hoài Phương chợt hốt hoảng :

- Thôi chết, trễ giờ của con mất rồi !

Vội chào ba mẹ, cô quơ nhanh chiếc "ba lô" nhỏ đeo lên vai rồi nhanh chóng rời nhà trên chiếc Dream II bóng lộn màu nho tím thắm của mình

oOo

Nhà thi đấu Phan Đình Phùng hôm nay chật cứng người đến xem cuộc thi đấu đang bước vào giai đoạn cuối . Tất cả đều náo nức mong chờ, đều trong tư thế sẵn sàng cổ vũ cho đội nhà của mình nhanh chóng đem về thắng lợi vẻ vang .

Vừa cho xe vào bãi đậu, Hoài Phương đã bị cả lớp bao vây .

- Sao đến trễ vậy Hoài Phương ?

- Bộ nhỏ ngủ quên hả ?

Nhỏ Lan Anh oang oang :

- Hoài Phương ơi, mi đi thi đấu hay đi ăn giỗ mà đừng đĩnh đến tận giờ này vậy hả ?

Quỳnh Trâm nhắc nhở :

- Cuộc thi đã sắp bắt đầu rồi, nhò vào phòng chuẩn bị đi . Thầy hiệu trưởng vừa nhắc đó .

Gật đầu lia lịa như tỏ vẻ biết lỗi . Hoài Phương đáp :

- Ta nhận lỗi vì đã đến không đúng giờ qui định nhưng vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị tinh thần kia mà .
Các nhò hãy yên tâm .

Tiếng một bạn nam :

- Có chắc giật cò không đó Hoài Phương ?

- Bảo đảm chiếc cúp vô địch sẽ về tay nhò chứ ?

Về tự tin, Hoài Phương đáp :

- Cứ hãy tin tưởng vào Hoài Phương này các bạn ạ !

Và trước sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn trong lớp cùng tập thể trường, Hoài Phương đã không phụ lòng mong đợi của họ . Cô đã thi đấu một cách xuất sắc trước sự thán phục của mọi người, đã hoàn thành nhiệm vụ được giao phó của tập thể thật mỹ mãn .

Hoài Phương được tiếp đón một cách nồng nhiệt khi vừa rời khỏi sàn thi đấu :

- Hoài Phương tuyệt vời !

- "Suya" quá Hoài Phương ơi !

- Hoài Phương đã đoạt chức vô địch "cây vợt vàng" rồi, hoan hô .

Trong vòng tay bạn bè, Hoài Phương lại được chăm sóc chu đáo .

Lan Anh kéo ghế :

- Ngồi xuống nghỉ chân đi Hoài Phương .

Phương Thảo đưa nước :

- Nhò uống nước cho khỏe đi nè !

Quỳnh Trâm trao khăn :

- Khăn ướp lạnh đó, nhò lau mặt đi !

Hoài Phương mỉm cười sung sướng đón nhận sự quan tâm của những cô bạn thân . Sau lúc náo nhiệt, cả nhóm chợt lặng yên khi tiếng loa phát thanh bỗng vang lên thông báo của ban tổ chức giải .

- Sau đây là phần phát giải, chúng tôi xin mời em Nguyễn Võ Hoài Phương sinh viên trường đại học T, người vừa đoạt giải nhất trong cuộc thi ngày hôm nay .

Tiếng vỗ tay cùng lúc nổi lên vang dậy kèm với những tiếng hò reo cổ vũ như chúc mừng niềm vui chiến thắng của Hoài Phương, khiến trong lòng cô chợt dâng tràn nỗi xúc động mạnh mẽ . Cảm giác bồi hồi khiến Hoài Phương muốn bật khóc vì sung sướng .

Tiếng nói của vị trưởng ban tổ chức lại vang lên :

- Chúng tôi cũng xin mời ông Trần Mạnh Kha, giám đốc công ty Hóa Nhựa, đơn vị tài trợ chính cho cuộc thi ngày hôm nay lên trao cúp vô địch và tặng quà cho em Hoài Phương .

Trong cảm giác lâng lâng vui sướng của người chiến thắng, Hoài Phương bước lên khán đài trong tư thế sẵn sàng với nụ cười nở trên môi . Chợt Hoài Phương giật mình sững sốt khi nhìn thấy vị giám đốc đang tiến đến trao quà thưởng cho mình .

Người đàn ông không thân quen nhưng cũng chẳng hề xa lạ với Hoài Phương, anh chính là người đã từng

đụng độ với cô để sau đó bị cô cùng các bạn "báo thù" . Sự việc quá bất ngờ đối với Hoài Phương khi biết anh là giám đốc của một công ty lớn, bởi vẻ ngoài quá giản dị của anh .

Ung dung tiến lên khán đài với bó hoa trên tay, cùng món quà tặng được người tùy phái ôm theo đi cạnh . Mạnh Kha cũng hơi khựng người khi nhận ra Hoài Phương, nhưng anh bình thần lại ngay để nở một nụ cười thật tươi khi đưa ra bó hoa :

- Chúc mừng em ! Bé của anh giỏi lắm !

Tiếp theo đó là chiếc cúp vàng cùng gói quà thật to cũng được anh trao tận tay Hoài Phương đi kèm câu nói :

- Trái đất tròn nhưng hẹp quá phải không bé !

Và giữa lúc Hoài Phương còn chưa mất hết vẻ sững sốt trên khuôn mặt xinh xắn của mình, Mạnh Kha đã cúi đầu hôn nhẹ lên vầng trán rộng thông minh của cô, khẽ thì thầm :

- Thế là anh đã thỏa mãn với nguyện ước của mình, Hoài Phương yêu dấu ạ !

Những tưởng Hoài Phương sẽ phải đứng chôn chân mãi trên khán đài trước sự việc xảy đến thật bất ngờ nhanh chóng ấy, nếu không có tiếng nói của người xướng ngôn viên vang lên :

- Sau đây là đơn vị tiếp theo

Như bước đi trên mây, Hoài Phương thần thờ khi trở về chỗ với những người bạn của mình . Mặc cho bọn họ ríu rít tranh nhau chuyền tay chiếc cúp vàng cùng lá cờ danh dự, Hoài Phương vẫn chưa hết bàng hoàng bởi cuộc đụng độ kia, và hành động của Mạnh Kha khiến Hoài Phương cảm thấy tức tối, dù cô vẫn biết đây chỉ là nụ hôn tán thưởng tài năng của mình, nhưng giá như nó được thực hiện ở một người nào khác có lẽ Hoài Phương sẽ rất vui vẻ chấp nhận, vì đâu có gì chắc chắn để biết Mạnh Kha đã thực hiện nó với thái độ vô tư mà không mang một ẩn ý nào khác ?

Về bản thân, tư lự của Hoài Phương không qua được những đôi mắt của nhóm bạn tinh ranh .

Quỳnh Trâm quan tâm :

- Nhỏ làm gì mà thần thờ vậy ? Còn mệt hờ ?

Hoài Phương giật mình :

- Ờ, đâu có gì ? Ừ, có lẽ mình còn mệt .

Lan Anh nghi ngờ :

- Sao lại có lẽ ? Hoài Phương, mi nói thật đi, không chừng đang vui sao lại thần thờ ?

Phương Thảo khẳng định :

- Chắc chắn phải có vấn đề nghiêm trọng nào đó xảy ra, đúng không Hoài Phương ?

Gật đầu nhẹ nhẹ, Hoài Phương trầm giọng :

- Nhận xét của bọn mi khá chính xác đấy . Ta lại vừa chạm trán với hắn !

Cả nhóm đồng thanh :

- Hắn ! Hắn nào ? Có phải nhỏ muốn nói đến cái "gã" đã bị chúng ta cho dẫn xe đi bộ ấy không ?

Hoài Phương đáp :

- Đúng như thế !

- Nhưng hắn đâu ? Nhỏ gặp bao giờ ?

- Thế mấy nhỏ có biết ai vừa trao giải thưởng cho ta không ?

Cả bọn đồng loạt :

- Là giám đốc Mạnh Kha !

Cô xác nhận :

- Đấy, chính thực là gã ấy !

Nhóm bạn ngạc nhiên :

- Mi nói thật không Hoài Phương ?

- Nhỏ có làm lẫn với ai không ?

- Trông gã "nghèo nàn" với chiếc xe đạp cà tàng ấy mà lại là giám đốc của một công ty lớn ư ?

Lại gạt đầu, Hoài Phương đáp :

- Sao ta lại có thể làm lẫn được, khi đối diện thẳng với cái nhìn ấy ? Lại nữa, "lão" còn buông lời trêu chọc ta .

- Ngay lúc trao giải thưởng ư ?

Lan Anh bất bình :

- Hừ, lão tranh thủ cơ hội đến thế đấy hờ ?

Phương Thảo phụ họa :

- Nếu thế" thì nụ hôn tán thưởng kia chưa chắc đã trong sáng đâu nhé !

Nhưng Quỳnh Trâm lại không tán đồng với các bạn, cô nói :

- Bọn mi đừng đầu độc tư tưởng nhỏ Hoài Phương giữa lúc tinh thần nhỏ ấy đang bị giao động như thế . Nếu gã đàn ông kia có là Mạnh Kha thì có hơi bất ngờ đấy, nhưng điều ấy cũng tốt thôi mà .

- Sao lại tốt ?

- Vì Mạnh Kha vốn đã có cảm tình đặc biệt với Hoài Phương !

Tròn xoe đôi mắt vốn đã tròn to của mình, Hoài Phương hỏi :

- Có gì làm cơ sở để cho mi khẳng định điều đó hờ ?

- Ta cảm nhận qua linh tính và qua cái nhìn của anh ta khi hướng về mi !

Phương Thảo chột xen lời, cô kêu lên :

- Ái cha, nhỏ Quỳnh Trâm này có kinh nghiệm trong tình yêu đấy mấy nhỏ ạ !

Lan Anh bắt ngay :

- Vậy nhỏ đã cố tình che giấu sự thật với bọn mình . Nếu hôm nay không nghe được nhỏ truyền đạt kinh nghiệm bản thân thì làm sao chúng ta ngờ được nhỉ ?

Hoài Phương tán đồng :

- Phải đấy, có phải nhỏ đã có người yêu rồi không Quỳnh Trâm ?

Nguyt dài đám bạn của mình, Quỳnh Trâm đáp :

- Bọn mi đừng vội chụp mũ, ta chỉ nói theo sách vở đã tham khảo đấy thôi !

- Nhưng qua đó mi rút kinh nghiệm cho bản thân chứ gì ?

- Nếu không mi đâu bảo là : Qua cảm nhận, linh tính của mình ?

Trước đòn tấn công tới tấp của các bạn, Quỳnh Trâm chột bối rối, nhưng cô cố giữ vẻ bình thản không để lộ một chút gì . Vì qua nhiều năm thân thiết bên nhau, Quỳnh Trâm hiểu khá rõ về nhóm bạn của mình . Bọn chúng

sẽ không buông tha nếu biết được chuyện tình cảm riêng tư của cô cùng Quốc Cường - người bạn của anh trai cô .

Quỳnh Trâm vội khỏa lấp :

- Thế mấy nhỏ không nhớ là khi Mạnh Kha chặn ngang đường đi của bọn mình đã nói rõ : Muốn được gặp gỡ nhỏ Hoài Phương đó sao ?

Cả bọn cùng gật nhẹ !

Khẽ mỉm cười, Quỳnh Trâm tiếp :

- Vậy thì, nếu ở lần tiếp kiến đầu tiên Hoài Phương không để lại trong hân một "chút gì đó" thì sao Mạnh Kha lại mừng rỡ khi gặp lại ?

Hoài Phương giật mình vội hỏi :

- Ẩn từ "chút gì đó" của mi là thế nào hả Quỳnh Trâm ?

- Là ... thương thương ... nhớ nhớ ấy !

Lan Anh đồng tình :

- Nhỏ Quỳnh Trâm nói có lý đấy !

Phương Thảo gật gù :

- Chắc chắn là thế rồi !

Đỏ bừng mặt, Hoài Phương ré lên :

- Bọn mi đừng có "ba xạo", đừng có vu oan cho ta .

Nghênh mặt cô tiếp :

- Nè, bọn mi có biết làm văn đọc tâm hồn trong sáng của "trẻ thơ" là mang tội gì không hả ?

- O', thế mi tự nhận mình là "bé bi" ư ?

Hoài Phương phản đối :

- Không là "bé bi" nhưng ta vẫn còn ...

Lan Anh tiếp ngay :

- Vẫn còn bé lắm ... anh Mạnh Kha ơi, phải thế không ?

- Đồ quỷ sứ !

Vừa hét vang, Hoài Phương vừa chồm tới cấu mạnh vào người Lan Anh .

Lạng người sang bên, cô trêu :

- Ê, xí huyệt !

Cái né người của Lan Anh đã làm Hoài Phương lỡ trớn, cô mất thăng bằng nên đã ngã nhào . Giữa lúc đang còn chơi với, cô bỗng thấy mình được nâng lên bởi một cánh tay rắn chắc và giọng nói quen thuộc của Mạnh Kha cất lên :

- Kia bé, đâu cần phải "kính cẩn nghiêng người" chào đón anh như thế !

Vùng khỏi tay Mạnh Kha, Hoài Phương hậm hực :

- Hừ, lại cũng là ông đấy ư ? Sao ông cứ theo "ám" tôi hoài vậy ?

Khẽ nhún vai, Mạnh Kha mỉm cười giữ giọng trêu chọc :

- Cô bé này, sao cứ "xù" lông lên mãi thế . Nếu không có anh kịp thời "cứu giá"chẳng phải em đã "đo đường" rồi đó sao ?

Thở dài ra vẻ chán nản, anh tiếp :

- Làm ơn mắc oán ! Quả thật thiên hạ nói không sai !

Hoài Phương nguyền dài :

- Người quân tử không ai lại đi kể lể công lao về một việc làm cón con của mình .

Lan Anh bỗng cất tiếng bênh vực :

- Phải rồi, "thi ân bất cần báo" mà !

Quỳnh Trâm và Phương Thảo cũng không bỏ lỡ cơ hội :

- "Nam nhi đại trượng phu" phải biết chứng minh trước mọi người chứ ?

- Nhưng cũng đâu thể bị "đàn áp" bởi hành động tốt đẹp của mình .

Chứng kiến được mọi diễn biến của anh bạn thân và những cô học trò "yêu dấu" của mình khi vừa bước đến, Hoàng Long đã lên tiếng nói ngay .

Cả nhóm chợt nhộn lên khi vừa trông thấy người thầy "khả kính" của mình .

Vấn giọng liếng thoảng của Lan Anh :

- Ô thầy, thầy đến thật đúng lúc, cái "ông" này đang "áp bức" chúng em đấy !

Hoài Phương nũng nịu :

- Nhất định thầy phải "xử" lão ấy giúp bọn em .

Giả vờ quan trọng, Phương Thảo nhỏ giọng :

- Thầy biết không, lão ấy ghê lắm . Dường như lão có họ hàng với loài thích ăn "sua đũa" ấy .

Quỳnh Trâm tiếp ứng :

- Đùng đó thầy, thầy khử lão đi thầy !

Tròn mắt nhìn bốn cô sinh viên vốn nổi tiếng "quậy" của mình, Hoàng Long không ngờ cả nhóm lại đồng tình vừa đánh đồng vừa la làng như thế kia . Chúng vô tình không nghe câu nói của anh hay cố ý phớt lờ hầu kéo anh về phe của họ ?

Khẽ hắng giọng, anh nói :

- Trước khi "phân xử" theo yêu cầu của các em, thầy xin trân trọng thông báo với các em một việc .

Cả nhóm nhộn lên :

- Việc gì vậy thầy ?

- Ngày mai vào lớp đã thầy .

Lắc đầu, Hoàng Long đáp :

- Không được, phải báo động khẩn cấp thì mới kịp .

Hoài Phương hỏi :

- Tin gì mà quan trọng vậy thầy ?

Hướng nhìn Mạnh Kha, Hoàng Long mỉm cười đưa tay nói :

- Đây, thầy xin trân trọng giới thiệu "kẻ kinh địch" các em vừa bảo thầy phân xử chính là anh bạn nổi khổ

thân thiết nhất của thầy .

Như một tin "kinh dị", cả nhóm chột giật mình sau lời thông báo của thầy Hoàng Long . Tất cả bỗng đưa mắt cho nhau rồi cùng rụt vai lặng yên không đáp .

Cổ nín cười khi thấy nét mặt cả nhóm chột nghiêm trang, anh nói :

- Đây, thầy chỉ thông báo với các em như thế . Còn giờ thì các em hãy kể tội trạng của gã ấy đi, thầy sẽ phân xử .

Háy mắt cùng ba cô bạn Hoài Phương như muốn nói .

"Thầy khôn quá phải không ? Đánh đòn phủ đầu rồi thì ai mà dám gài tội hần chứ" .

Cả nhóm gật nhẹ như đáp lời cùng cô : "Bởi thế, lặng im là thượng sách" .

Hoàng Long lại cất tiếng :

- Sao các em lại lặng im mãi thế, không định nhờ thầy ngồi ghế chánh án nữa ư ?

Hoài Phương nhanh miệng :

- Dạ thôi, "chuyện không có gì âm ỉ" nên không phải nhọc công thầy đâu ạ !

- Và lại, tội trạng "kẻ địch" cũng không nặng nề lắm đâu, thưa thầy .

- À, có nghĩa là gã ấy được tha bổng chứ gì ?

Anh lại gật gù :

- Nếu không có gì quan trọng vậy hãy giải hòa nhé ! Từ nay thầy muốn chúng ta sẽ cùng nhau đoàn kết một nhà, các em có đồng ý không ?

Nhận ngay ám hiệu của Hoài Phương sau câu nói của thầy Hoàng Long, cả bốn cô đồng loạt khoanh tròn hai tay cất tiếng đáp :

- Chúng "con" xin vâng lời thầy ạ !

Chữ "ạ" kéo dài như các bé mẫu giáo, cùng lúc bốn cái đầu cúi xuống thật sát đã làm cho Hoàng Long không nén được đã bật lên tiếng cười vang thích thú .

Đưa mắt nhìn Mạnh Kha, Hoàng Long như thầm nói : "Đây, mình nói có sai đâu, nhóm "tứ quái" của lớp mình là thế đó !" .

oOo

Tiệc sinh nhật Quỳnh Trâm được tổ chức với một qui mô thật rộng lớn, vì nó không chỉ thu gọn trong số bạn bè thân quen của cô, mà khách được mời toàn những tay có tiếng tăm trong giới kinh doanh, bởi lẽ cha của Quỳnh Trâm vốn là giám đốc của một công ty lớn có cả vốn đầu tư ở nước ngoài . Quỳnh Trâm là cô con gái duy nhất trong gia đình gồm bốn ông anh trai, thế nên ông bà Phát Lợi đã tổ chức thật trọng thể cho cô con út của mình .

Trong bộ áo váy được cắt may rất khéo bằng loại vải bóng, hợp cùng mái tóc được tết thành hai cái bím trông Quỳnh Trâm xinh xắn như một cô gái Trung Hoa, khiến Hoài Phương phải buột miệng kêu lên khi vừa đối diện cùng cô bạn thân .

- Ô, Quỳnh Trâm ơi, trông mi giống như cô Hai "Phối Phối" trong Ngày Mai Trời Lại Sáng ấy .

Kề sát vào tai Quỳnh Trâm, Hoài Phương hỏi khẽ :

- Có phải chàng của mi là "người Việt gốc ... Bông" nên định hóa thân cho giống phải không ?

Phát mạnh vào vai Hoài Phương, Quỳnh Trâm ré lên :

- Đồ quỷ, nói năng lung tung, phát ngôn bừa bãi chính là mi đấy !

Hoài Phương háy mắt :

- Chẳng lẽ ta nói sai ? Thế chiều qua mi đã dung dăng cùng ai ở khu du lịch Văn Thánh vậy ?

Quỳnh Trâm áp ứng :

- Ở ... thế ra mi thấy hờ ?

- Đương nhiên là vậy rồi, nói có sách, mách có chứng mờ . Đó là khoảng 6g3không, đúng không ?

Xỉ nhẹ vào trán Quỳnh Trâm, cô tiếp :

- Nè, cái tội che giấu sự thật với bạn bè rồi đây sẽ bị xử đấy !

Quỳnh Trâm cười nhẹ :

- Ta giấu giếm bao giờ, chỉ tại chưa có dịp cho bọn mi diện kiến đấy thôi .

Hoài Phương trừng mắt :

- Vậy tiệc sinh nhật hôm nay của mi cũng chính là lễ ra mắt đấy ư ?

- Có thể tạm xem là như thế !

Hoài Phương gật gù :

- Phải đấy, có thể mới tránh được điều lầm lẫn đáng tiếc chứ !

Quỳnh Trâm ngạc nhiên :

- Làm lẫn gì hờ Hoài Phương ?

- Là "cua" nhằm người yêu của nhỏ đấy !

Quỳnh Trâm bật cười, cô chợt nắm lấy tay Hoài Phương kéo đi :

- Mi đừng có đứng đấy mà nói xàm nữa, hãy vào đây giúp ta một tay đã nào .

Đến trước chiếc bánh sinh nhật nhiều tầng thật to đặt giữa bàn trong phòng khách, Quỳnh Trâm nói :

- Mi cầm nến hộ ta nhé ! Giờ ta phải trở ra cổng để đón khách đây .

Nhìn vào đồng hồ tay, Hoài Phương hỏi :

- Nhỏ Phương Thảo và Lan Anh sao giờ này vẫn chưa đến vậy ?

- Ta cũng đang thắc mắc như mi đây, đã căn dặn thật kỹ thế mà hai con nhỏ vẫn xài giờ đây thun .

- Báo cáo thủ trưởng, chúng em đã có mặt !

Tiếng hô vang đồng loạt cất lên khiến cả hai cùng giật mình quay nhìn ra cửa, để rồi cả hai bật cười khi thấy điệu bộ nghiêm trang giả bộ của Phương Thảo và Lan Anh .

Cổ nén cười, Hoài Phương cất giọng uy quyền :

- Mau trình bày lý do đến trễ, ta sẽ khoan hồng .

Lan Anh đáp :

- Báo cáo thủ trưởng, vì trên đường thẳng tiến tư gia nhỏ Quỳnh Trâm, chúng em đã phải trải qua một cuộc chiến đấu vô cùng ác liệt ạ !

Tiếp liền lời Lan Anh, Phương Thảo nói :

- Và để giành được thắng lợi hoàn toàn, chúng em phải chạy vòng quanh khắp các ngã đường thân yêu của tổ quốc mới loại bỏ được hai ... cái đuôi bám sát theo mình . Đó là lý do đến trễ thưa thủ trưởng .

Hoài Phương gật gù :

- Ra là hai nhỏ đã bị "kèm kẹp" trên đường tới đây, nhưng đã dũng cảm phá bỏ xiềng gông đó ? Được, lý do đủ thuyết phục, ta chấp nhận .

Cả nhóm cùng bật cười vang lên .

Quỳnh Trâm lại nói :

- Hai nhỏ ở đây phụ với nhỏ Hoài Phương đi nhé, ta đi một lúc sẽ vào ngay .

Đá mắt cùng cô, cả hai đáp :

- Xin tuân chỉ !

Vừa quây quần cùng nhau bên chiếc bánh, Phương Thảo và Lan Anh vừa kể lại diễn biến của hai cái đuôi bám theo họ trên đường tới đây bằng giọng điệu dí dỏm pha chút điệu cợt, khiến Hoài Phương ôm bụng cười lăn ra, không khí cả gian phòng khách rộng lớn chợt ồn ào náo nhiệt hẳn lên .

oOo

Sau khi đón nhận những tràng pháo tay tán thưởng và những câu chúc mừng đầy khách sáo của các quan khách người lớn kia, nhóm bạn của Quỳnh Trâm cùng kéo vào một căn phòng khác rộng lớn hơn và được trang trí thật đẹp mắt theo dạng tiệc đứng, với khoảng giữa dùng làm Pist, nơi có dàn nhạc sống đang thổi lên những bản nhạc, như mời gọi những bước chân đang muốn hoạt động .

Quỳnh Trâm thật dạn dĩ khi nắm lấy tay anh bạn trai của mình đến trước micro, cô cất tiếng :

- Chào các bạn thân mến, hôm nay Quỳnh Trâm xin được giới thiệu cùng các bạn anh Quốc Cường, người bạn đặc biệt của Quỳnh Trâm cũng đã đến tham dự buổi tiệc .

Cả phòng tiệc huyền náo hẳn lên :

- Ô, Quỳnh Trâm, tụi này bất ngờ quá !

- Đúng là tin đặc biệt nóng sốt nha !

- Nhỏ Quỳnh Trâm này coi vậy mà ghê thật !

- Vậy là Quỳnh Trâm đã làm cho bao trái tim vỡ mộng rồi đấy !

Khẽ mỉm cười Quỳnh Trâm đáp tình :

- Anh Quốc Cường là bạn của anh Quang Dũng mình, các bạn ạ !

Cúi chào thật lịch sự những người bạn của cô, Quốc Cường mỉm cười :

- Chào các bạn, hôm nay là lần đầu tiên được tiếp kiến cùng các bạn nhân dịp sinh nhật của Quỳnh Trâm, mình xin được làm quen và xin được du nhập vào thế giới này, các bạn có đồng ý không ?

Không khí lại ồn lên :

- Ô, anh Quốc Cường khách sáo quá !

- Đã là bạn đặc biệt của chủ nhân thì cũng là bạn của tụi này rồi .

- Dẫu không đồng ý thì Quỳnh Trâm cũng đã công nhận rồi còn gì ?

Quốc Cường gật đầu như đón nhận mọi ý kiến :

(mất 2 trang)

Phương, anh nói :

- Anh biết bé đang khát khô cả cổ nhưng lại lười không chịu đi lấy nên anh tình nguyện phục vụ cho bé đây !

Hoài Phương mở to mắt ngạc nhiên :

- Sao ông biết tôi đang khát hồ ?

Mạnh Kha nhún vai :

- Có gì khó hiểu khi em vừa biểu diễn hết mình ngoài kia .

Đón ly nước từ tay Mạnh Kha không chút khách sáo, Hoài Phương uống liền một hơi gần cạn ly . Nhìn Mạnh Kha cô chợt hỏi :

- Tại sao ông lại có mặt ở đây ?

Mạnh Kha thản nhiên :

- Anh đi dự sinh nhật !

Trố mắt nhìn anh, cô hỏi :

- Anh là bạn của Quỳnh Trâm ư ?

- Đâu nhất thiết phải thế, vì bé thấy đây, số khách được mời đâu phải ai cũng là bạn của cô ấy ?

- Nhưng phòng này chỉ dành riêng cho bạn học của Quỳnh Trâm, sao ông vào đây được ?

- Thế anh chàng Quốc Cường kia thì sao ?

- Đó là trường hợp ngoại lệ nhưng anh ta cũng là bạn của nhỏ ấy .

- Thì anh cũng là bạn của bé kia mà ?

Hoài Phương nguýt dài :

- Hừ, ai là bạn của ông mà lại nhận bữa như thế !

- Vậy ra bé đã quên lời giao ước của chúng ta rồi sao ?

Lắc đầu phủ nhận, cô đáp :

- Giao ước gì ? Tôi đâu có hứa hẹn với ông bao giờ ?

Vẻ tiếc rẻ, anh nói :

- Hèn nào, ngay từ lần đầu tiên anh đã có linh cảm như thế mà .

Hoài Phương trừng mắt :

- Linh cảm gì ? Ông lại muốn nói tôi bị tâm thần phải không ?

- Nếu không thì em đâu vội quên đi những lời nói của mình kia chứ ?

Cô cong môi :

- Ai bảo với ông tôi quên .

Cổ mím môi, Mạnh Kha nói :

- Vậy thì em thử nhắc lại xem .

- Tôi và ông đã đánh cá, tôi hứa sẽ cho ông làm bạn nếu như ... ơ ... ơ ...

Hoài Phương chợt ngừng ngang lời nói của mình khi nhìn thấy nụ cười nở thật tươi trên môi Mạnh Kha . Thì ra cô đã bị gã đàn ông ma lạnh này dẫn dụ để tự thú ngay những điều mình vừa phủ nhận . Hừ, thật tức chết được, nhưng làm sao rút lại được lời mình đã nói nhỉ ? Hoài Phương chợt ngồi lặng im như phỗng .

Cười cười nhìn cô, anh nói :

- Sao bé không nói tiếp câu nói dở dang của mình ? Vì dẫu có phải bỏ bót về sau thì bé cũng đã thú nhận tình bạn của chúng ta rồi đây .

Hoài Phương quay đi :

- Hừ, ông thật là đáng ghét . Tôi không thích kết bạn với ông .
- Nhưng anh đã làm gì cho bé phật lòng ?
- Thế anh nghĩ rằng những lời trêu chọc của anh là chưa đủ sao ?

Gật đầu nhẹ, giọng nói anh chợt nghiêm nghị hẳn :

- Á, ra là bé giận anh chỉ vì chuyện ấy, nhưng sao bé không chịu hiểu chính nét xinh xắn dễ thương của bé đã gây cho anh sự thích thú nên không ngăn được lời buột miệng kia ! Nhưng anh lại thật sự muốn trở thành một người bạn thân thiết nhất của em .

- Bằng chính những lời nói bốn cọt bông đùa ấy ư ?

Giọng anh thật trầm :

- Anh không đùa mà thật sự muốn đến với em bằng tất cả chân tình tha thiết nhất của mình .

Hoài Phương chợt đỏ mặt trước lời nói của Mạnh Kha, cô bối rối vì không hiểu anh đang tỏ thật lòng mình hay anh đang tiếp tục bày trò trêu chọc, vì với một người sành sỏi như Mạnh Kha, Hoài Phương này chỉ như một chú cừu non nhẹ dạ trước miếng cáo dữ mà thôi .

Nhìn vẻ ngượng ngùng tự lự của Hoài Phương, Mạnh Kha gật nhẹ đầu như đã hiểu được tâm trạng rối bời của cô . Anh không trách bởi lẽ chính anh đã gieo cho cô nỗi hoài nghi bằng những lời lẽ thiếu nghiêm túc của mình .

Cất giọng nhẹ nhàng tha thiết, anh nói :

- Em có thể hoài nghi tất cả nhưng xin em đừng phủ nhận tình cảm chân thật này, vì nó đã được xuất phát từ chính con tim yêu tha thiết nhất của anh Hoài Phương ạ !

Cố tránh tia nhìn ám áp của Mạnh Kha đang hướng về mình, bởi lẽ Hoài Phương đã chợt nghe lòng xúc động, cảm giác bồi hồi ngầy ngất như lan tỏa dần trong cô trước vẻ chân thật của Mạnh Kha .

Cô cất tiếng :

- Nhưng có mâu thuẫn không khi ông đưa vấn đề một cách song song như thế . Hoài nghi nhưng lại đừng phủ nhận ?

Mạnh Kha khẳng định :

- Vì thời gian sẽ có câu trả lời chính xác nhất cho em mà anh không cần phải biện hộ .

Chợt xoay người Hoài Phương cho cô đối diện thẳng cùng mình, anh nói :

- Em đừng nên lẩn tránh ánh mắt của anh như thế, hãy nhìn thẳng vào đây để thấy rõ được nỗi lòng này .

Chút ngờ vực tan nhanh, chỉ còn lại trong Hoài Phương chút ngượng ngùng e ấp :

- Ờ, ... ông kỳ quá đi !

Đặt nhẹ ngón tay mình lên môi cô, anh nói khẽ :

- Không ai dùng danh xưng ông với bạn của mình bao giờ .

Hoài Phương dẫu môi :

- Thế cũng có ai gọi bạn mình là "bé" chứ !

- A, ra là bé ... ờ em trả đùa anh đấy hờ ?

- Là em chỉ muốn tôn chức cho anh đấy mà .

Búng nhẹ lên chóp mũi cô, anh nói :

- Em lém lảm đấy nhé ! Nhưng em không thấy là danh xưng bé rất phù hợp với em ư ?

- Chứ chẳng phải anh cho rằng em còn trẻ con nên mới gọi thế sao ?

- Ô, em thật sai lầm nên mới nghĩ oan cho anh như vậy, vì em biết rằng cô bé là một danh từ rất đáng yêu đối với em .

Nâng cằm cô lên anh tiếp :

- Vì mãi mãi em vẫn chỉ là cô bé của riêng anh .

Hoài Phương then thưng, cô lại cúi xuống để nghe lòng rộn ràng với những cảm xúc mới lạ đang xâm chiếm tâm hồn mình .

- A ha, vậy là không còn chối cãi nữa rồi nhé !

Tiếng đàng hắng chọt vang lên phía sau lưng khiến cả hai cùng giật mình quay phắt lại . Hoài Phương chọt đồ bưng cả mặt khi bị nhóm bạn vây quanh .

- Anh chị "mùi" quá, hèn nào không biết gì đến mọi việc xung quanh cả !

Lời nhắc nhở của Lan Anh đã làm Hoài Phương như sực tỉnh vội nhìn lại chung quanh mình, thấy nhạc đã ngưng từ lâu để dành cho nhỏ Quỳnh Trâm thực hiện những nghi thức của buổi dạ tiệc . Cô đang thấp sáng những ngọn đèn trong ngày lễ trọng đại của mình .

Sau phần cắt bánh là trò chơi hái hoa dân chủ, mọi người tụ họp quanh bàn tròn, sau đó theo thứ tự lần lượt từng người sẽ bốc thăm và thực hiện theo những lời đã ghi trong ấy, ai thể hiện xuất sắc sẽ được tặng quà lưu niệm .

Hoài Phương chột bối rối khi tờ giấy trên tay yêu cầu cô phải hát một bản nhạc . Vì quả thật dù rất có tâm hồn và cũng biết hát một vài bài, nhưng Hoài Phương không bao giờ có can đảm cất tiếng trước đám đông .

Cô càng luô"ng cuống nhóm bạn càng vỗ tay :

- Hay quá, xin giới thiệu Hoài Phương sẽ hát cho chúng ta nghe một bài ... bài gì hử Hoài Phương ?

Không thể từ chối được trước lũ quỷ quái này, Hoài Phương nói :

- Mình không hát được đâu, vậy cho mình đọc thơ nghe !

- Thơ của ai, tác giả nào ?

- Của ai cũng được, tùy ý các bạn !

- Hay của Lưu Trọng Lư nha ?

- Không được, phải chính là thơ của Hoài Phương sáng tác cơ !

Hoài Phương bối rối :

- Nhưng mình đâu biết làm thơ .

Một đứa lên giọng triết lý :

- Khi yêu ai cũng có thể trở thành thi sĩ cả .

Tiếng vỗ tay lại vang lên ầm ĩ khiến Hoài Phương ngượng ngùng, mặt đỏ rần như gấc chín .

Bất ngờ Quỳnh Trâm đưa đề nghị :

- Hay là ai hát thay cho Hoài Phương các bạn có chịu không ?

- Đồng ý, nhưng không phải là Quỳnh Trâm à nghe .

Mạnh Kha bỗng đứng lên :

- Tôi sẽ hát thay cho Hoài Phương !

Nhóm bạn ngỡ ngác trong một giây rồi nháy mắt với nhau, vỗ tay muốn vỡ cả gian phòng .

Mạnh Kha với cây ghita treo trên tường dạo một đoạn ngắn :

- Tôi xin hát bài "Ngày xưa Hoàng Thị" của Phạm Thiên Thư để mừng ngày sinh nhật Quỳnh Trâm và ...
riêng tặng Hoài Phương :

Em tan trường về

Đường mưa nho nhỏ

Chim non giấu mỏ

Dưới cội hoa vàng

Bước em thênh thang

Áo tà nguyệt bạch

Ôm nghiêng cặp sách

Vai nhỏ tóc thề

Anh đi theo hoài

Gót giày thềm lặng

Đường chiều ủa nắng

Mưa nhẹ băng khuôn

Ngước mắt nhìn anh, Hoài Phương bỗng thấy mình như mê, như tỉnh, như ngất ngây chìm đắm bởi ánh mắt nồng nàn tha thiết của Mạnh Kha khi hướng về cô, cho cô thấy lòng chợt trào dâng một nỗi xúc động mãnh liệt với những rung cảm đầu đời của người con gái cùng những mơ ước êm đềm vừa chợt đến .

oOo

Và rồi từng ngày qua đi là hạnh phúc đông đầy, từng giờ trôi qua là niềm vui bất tận, bởi hai tâm hồn đã được cảm thông, hai cuộc đời đã tìm thấy nhau để họ không thể thiếu vắng nhau trong cuộc sống, khi con tim của họ đã hòa chung nhịp đập và linh hồn của họ đã vĩnh viễn thuộc về nhau .

Để rồi ngày thường cũng là ngày thứ bảy, là ngày chủ nhật cho Hoài Phương lại sánh vai cùng Mạnh Kha tung tăng trên khắp các ngã đường thành phố . Khu du lịch nào họ cũng tham quan và tụ điểm ca nhạc nào cả hai cũng tìm đến, dưới mắt của hai kẻ yêu nhau ấy, nơi nào cũng thật đáng yêu và đâu đâu cũng đáng để lưu dấu kỷ niệm tình yêu của họ cả .

Và hôm nay, ngày chủ nhật tươi hồng lại đến cho Hoài Phương gọn gàng trong tư thế chuẩn bị một chuyến Picnic ngoài trời ở ngoài ngoại ô một nơi mà Mạnh Kha vừa khám phá được . Hoài Phương đã trang bị thật đầy đủ những thứ cần thiết trong chiếc ba lô xinh xắn của mình . Đeo nó vào phía sau lưng, Hoài Phương hớn hờ rời nhà trên chiếc xe quen thuộc để đến điểm hẹn cùng Mạnh Kha .

Lẽ ra Mạnh Kha phải đến nhà đón, nhưng Hoài Phương từ chối vì cô chưa muốn công khai mối quan hệ của mình và anh với cha mẹ . Thế là mặc dù không bằng lòng nhưng Mạnh Kha vẫn vui vẻ chấp nhận trước sự nài nỉ của Hoài Phương cùng lời hứa sẽ cho anh ra mắt .

Đón Hoài Phương với nụ cười thật tươi trên môi, Mạnh Kha âu yếm nói :

- Trông em xinh xắn như một con sơn cơ vậy !

Hoài Phương đỏ mặt :

- Ừ, cứ trêu người ta !

- Anh nói thật đấy ! Càng ngày trông em càng đáng yêu chi lạ !

Đắm nhẹ vào vai anh, cô nói :

- Anh không thấy mặt trời đã lên cao rồi sao mà cứ đứng đấy nói tào lao mãi vậy hả ?

Bẹo má cô Mạnh Kha mỉm cười đáp :

- Chúng ta còn cả khối thời gian bé yêu ạ !

Hoài Phương nheo mắt trêu :

- Thế sao tôi thấy lúc nào ông cũng tranh thủ vậy hả ông bạn thân mến của tôi !

Né người tránh cái cốc của Mạnh Kha, Hoài Phương bật cười khúc khích :

Ngồi yên sau chiếc xe của Mạnh Kha sau khi đã cho xe mình vào bãi gửi, Hoài Phương ra lệnh :

- Nào, tới luôn đi bác tài .

Nhưng Mạnh Kha vẫn ngồi yên lặng không khởi động máy .

Hoài Phương ngạc nhiên hỏi :

- Sao anh không nổ máy ? Bộ không muốn đi hờ !

Lắc nhanh đầu, Mạnh Kha đáp :

- Ồ, sao lại không đi, có điều ... chưa đủ xăng làm sao đi được .

- Ơ, sao hôm nay anh lại lơ đãng như thế . Chạy xe đến hết xăng vẫn không hay ư ?

Vẫn lắc đầu, Mạnh Kha nói :

- Anh đâu nói xăng trong xe bao giờ ?

Hoài Phương lạ lẫm :

- Anh muốn nói điều gì thế hả Mạnh Kha ?

- Anh muốn nói là mình cần phải nạp vào người loại xăng này thì mới đủ năng lượng để khởi động bé ạ !

Vừa nói anh vừa choàng tay ôm ngang lưng Hoài Phương kéo cô áp sát vào người mình cho hai khuôn mặt được cận kề, để đôi bờ môi vừa chạm vào nhau Mạnh Kha đã nhanh chóng đặt lên đấy một nụ hôn thật ngọt ngào âu yếm .

Bất ngờ vì bị Mạnh Kha ... hôn ầu, Hoài Phương cúi nhẹ vào hông anh :

- Anh kỳ quá đi ! Người ta nhìn kìa .

Hoài Phương then thùng giấu mặt vào lưng Mạnh Kha khi bất chợt chạm phải ánh mắt của những người đi đường .

Bật cười thật to, Mạnh Kha thản nhiên :

- Không ai cười chuyện hai người yêu nhau đâu em, hãy yên tâm bé yêu ạ !

- Có anh là chúa liều mạng ấy !

- Phải thế mới chiếm được con tim yêu của bé chứ !

Hoài Phương phụng phịu :

- Giờ anh có chịu đi không hay cứ ngồi đây trêu em hờ ?

- Ồ, đã đủ năng lượng thì anh đâu phải chần chừ nữa .

Nghiêng đầu ghé sát tai cô, anh nói :

- Ôm anh thật chặt nhé, nếu không bé sẽ bị rơi xuống đường đấy !

- Hử, đừng hòng gạt gẫm con người ta .

Chiếc xe chọt nổ máy rồi phóng vọt tới trước thật nhanh ngay sau câu nói của Hoài Phương, khiến cô bất ngờ suýt bật ngã ngửa nên vội vàng ôm choàng lấy người anh như một phản xạ tự nhiên .

Bật cười vang lên Mạnh Kha nói :

- Đấy, anh đã bảo mà !

Đấm lia lịa vào hông Mạnh Kha, Hoài Phương hét to lên :

- Quỷ anh, làm người ta mất cả hồn . Cho anh chết nè, nè

Đi liền với những tiếng nè, nè là những cái ngất véo vào hông Mạnh Kha thật đau, khiến anh cứ vịn mình uốn éo, luôn miệng kêu lên :

- Ái, ui, đừng, đừng Hoài Phương, anh không chịu nổi đòn ngất nhéo tưng bừng của em đâu, mau dừng lại nếu không muốn tai nạn xảy ra .

Lời cảnh cáo của Mạnh Kha thật hiệu quả, Hoài Phương đã vội ngưng ngay các cuộc tấn công của mình, bởi cô ý thức được sự nguy hiểm sẽ đến nếu Mạnh Kha lạc tay lái . Nhưng nổi ầm ức khiến cô buột miệng :

- Tạm tha cho anh đấy, rồi em sẽ tiếp tục trừng phạt khi đến nơi .

Mạnh Kha khô hài :

- Phải đấy, xin cô nương hãy tạm thời đình chiến cho tại hạ đây được làm tròn bổn phận là đưa cô nương đến nơi an toàn, để rồi sau đó chúng ta sẽ "tử chiến" một trận cùng nhau .

Đập mạnh vào vai Mạnh Kha, Hoài Phương cũng không kém :

- "Bổn cô nương" xin sẵn sàng lãnh giáo . Vậy thì hỡi tên kỵ mã kia, mi hãy mau làm tròn nhiệm vụ của mình đi .

- Xin tuân lệnh !

Cả hai cùng bật lên tiếng cười trong trẻo sau câu nói đùa đầy hóm hỉnh vui tươi của mình, họ đã thể hiện rõ niềm hạnh phúc đang từng lúc dâng đầy trong con tim đầy ngập lửa yêu thương của cả hai .

Và càng lúc cả hai càng quyến luyến nhau hơn, càng thấy không thể thiếu vắng đi tiếng cười của nhau trong cuộc sống hàng ngày .

oOo

Trước mắt Hoài Phương là chiếc hồ nhỏ với làn nước trong xanh gợn sóng lăn tăn . Chung quanh hồ là rừng cây bao bọc, dưới ánh mặt trời nước hồ lấp lánh như bạc . Nhưng điều làm cho Hoài Phương say mê nhất là một rừng hoa dại đủ đầy những màu sắc, chúng đang lao xao reo mừng như chào đón những vị khách đầu tiên trong ngày . Bên cạnh nó là một thảm cỏ xanh rì mịn như nhung .

Hoài Phương thích thú reo vang lên :

- Ôi ! Đẹp quá . Sao anh lại tìm ra một nơi thật lý tưởng như thế này hử Mạnh Kha ?

Anh mỉm cười :

- Em có thích không ?

- Ô, em thích lắm, nơi đây không khí trong lành thoáng mát, phong cảnh lại xinh đẹp hữu tình . Đúng là một tuyệt tác của thiên nhiên phải không anh ?

Mạnh Kha khẽ gật :

- Đúng đấy, và trong tương lai chắc hẳn nó sẽ trở thành khu du lịch đấy Hoài Phương !

Hoài Phương tiếc rẻ :

- Ô, nếu thế thì những cảnh trí thiên nhiên nơi đây sẽ mất hết vì bàn tay của con người sẽ làm chúng thay đổi .

- Nhưng sẽ hoàn thiện và tốt đẹp hơn bây giờ .

Cô lắc đầu phản đối :

- Nhưng em lại thích vẻ hoang sơ của nó cơ !

- Nếu thế thì chúng ta hãy đến với nó thường hơn, hãy chiếm lĩnh nó riêng biệt cho mình trước khi nó trở thành điểm chung của mọi người .

Hoài Phương vỗ tay reo :

- Hay quá, vậy thì mình sẽ đặt cho nó một cái tên anh nhé !

Gật đầu tán thành, anh đáp :

- Đồng ý, vậy em muốn đặt cho nó cái tên gì ?

- Em sẽ gọi nó là "rừng mơ" . Anh thấy thế nào ?

- Tuyệt lắm ! "Rừng mơ" - "rừng kỷ niệm" của chúng ta . Phải không em ?

Choàng tay qua vai Hoài Phương, Mạnh Kha âu yếm nói rồi anh chợt cúi xuống, áp môi mình trên đôi môi hồng mọng đỏ đang hé nở như chào mời của cô .

Bị bất ngờ, Hoài Phương đã vùng vẫy nhưng không thoát được trước đôi tay rắn chắc như gọng kềm của Mạnh Kha, để rồi sau đó cô lại bị cuốn hút bởi nụ hôn đầy nồng đam mê ngây ngất của anh .

Một tiếng động mạnh chợt vang lên khiến cả hai bỗng giật mình vội rời nhau ra cùng đưa mắt tìm kiếm, và họ đã bắt gặp một chú thỏ con đang vội vàng chạy biến vào trong một bụi cây gần đấy sau khi gương to đôi mắt ngơ ngác của mình nhìn về phía hai kẻ đang yêu nhau như muốn hỏi : Họ đang làm gì thế nhỉ ?

Hoài Phương kêu lên thích thú :

- Ôi, chú thỏ con xinh quá ! Làm sao bắt được nó Mạnh Kha ? Véo nhẹ lên đôi gò má trắng hồng mịn màng của Hoài Phương, Mạnh Kha khẽ nói :

- Em còn xinh hơn cả chú thỏ kia thì tìm bắt nó làm gì ?

Đẩy mạnh vai Mạnh Kha khi thấy anh chần vờn định tiếp tục ... "giở trò", Hoài Phương lùi về phía sau vừa lấy tay che mặt cô vừa nói :

- Anh tham lam quá đi, em không chịu đâu .

Quay lưng chạy thẳng về phía trước ngay sau câu nói của mình, Hoài Phương bỏ mặc Mạnh Kha vẫn đứng yên tại đấy với nụ cười điềm nhẹ lên môi .

Nhìn Hoài Phương tung tăng với những bước chân sáo nhỏ của mình, Mạnh Kha chợt nghe lòng tràn dâng một nỗi bồi hồi sung sướng . Trong tâm trạng của một kẻ đang yêu và được yêu, Mạnh Kha muốn hét vang to lên giữa đất trời bao la rộng lớn, giữa những cảnh vật thiên nhiên hùng vĩ rằng : Tình yêu anh dành cho Hoài Phương là duy nhất, là trọn vẹn với một lòng thủy chung son sắc không ai có thể cách ngăn và không gì làm cho anh thay đổi được . Vì hơn ai hết anh hiểu rõ lòng mình, anh đã yêu cô say đắm, đã dành cho cô với trọn vẹn con tim yêu cháy bỏng chất ngất đam mê .

Ngã người ra sau dưới lớp cỏ mát êm như một tấm thảm nhung mịn, Mạnh Kha nằm gối đầu trên đôi tay mắt vẫn hướng nhìn về phía xa kia, nơi Hoài Phương vẫn đang mãi miết tìm hái những bông hoa dại . Những con cào cào nhảy lách tách trong cỏ quanh chỗ anh nằm, chúng nhảy lên ngực áo, lên tóc và cả vào cổ anh nghe nhồn nhột .

Gió thổi nhẹ nhẹ đưa những cành lá nghe xào xạc, êm êm như một lời ru thoáng chốc đã nhẹ nhàng đưa anh vào giấc ngủ chập chờn .

- Anh ngủ đấy ư ?

Tiếng Hoài Phương sát bên tai làm anh giật mình choàng tỉnh vội ngồi bật dậy . Hoài Phương của anh đang ngồi trên nệm cỏ, tay ôm một bó hoa lớn đủ thứ sắc màu : Màu tím hoa bìm bịp, màu đỏ bông bụp, lấm tấm vàng

của cúc đại, phơn phớt tím của những bông mắc cỡ bé xiu . Một chú cào cào non chọt nhảy vào tay Hoài Phương khiến cô bé hốt hoảng :

- Ôi, gì thế Mạnh Kha ?

Anh bật cười :

- Cào cào ấy mà, em sợ ư ?

Phủi những vết đất trên tay, cô đáp :

- Không, chỉ vì chúng làm em giật mình .

Đưa bó hoa cho anh, Hoài Phương nói :

- Anh xem này, có đẹp không ?

Mạnh Kha cười nhẹ .

- Trông em giống cô dâu trong ngày cưới lắm !

Hoài Phương e thẹn :

- Ơ, cái anh này !

Kéo nhẹ cô vào lòng, anh âu yếm :

- Thế em không muốn trở thành cô dâu của anh sao ?

Hoài Phương lắc đầu :

- Đừng anh, còn sớm lắm ! Hãy chờ ngày em tốt nghiệp đại học .

Mạnh Kha kêu lên :

- Còn những đến mấy năm nữa ư ? Hoài Phương, em không thấy là thời gian đằng đẳng với anh sao ?

- Chỉ vài năm chờ đợi để có nhau đến trọn đời thì đâu quá dài hờ anh ?

Cổ nén tiếng thở dài, anh đáp :

- Nhưng anh sợ thời gian sẽ có nhiều thay đổi !

Hoài Phương sửng người :

- Vậy ra anh đã nghi ngờ tình yêu của em ư ?

Quay đi giận dỗi, cô tiếp :

- Thế mà lúc nào cũng bảo là đặt trọn lòng tin nơi em .

Xoay người Hoài Phương lại, nâng cằm trên đôi tay của mình, anh nói :

- Anh có bảo là không tin tưởng em đâu, nhưng điều anh lo sợ chính là sự chênh lệch tuổi tác của chúng ta . Vài năm nữa anh đã ngoài ba mươi trong khi em vẫn còn trong tuổi mộng mơ .

Hoài Phương khẳng định :

- Nhưng tình yêu của em là bất diệt và con tim này duy nhất chỉ có anh thôi .

Xúc động thật sự trước những lời nói ngọt ngào tha thiết của Hoài Phương, Mạnh Kha chọt ôm siết cô vào lòng, hôn nhẹ lên mắt cô, anh nói :

- Hoài Phương ơi, anh sung sướng vô cùng khi có được tình yêu vĩnh cửu nơi em .

Hoài Phương gật nhẹ :

- Vâng, không gì làm em thay đổi được .

- Và chỉ có cái chết mới chia lìa chúng ta phải không em ?

Hoài Phương đồng tình :

- Vâng, chỉ có cái chết mới chia lìa hai kẻ yêu nhau .

Chợt đưa tay lên môi, anh suyt khẽ :

- Anh có món quà này muốn tặng em . Hãy đưa tay cho anh và nhắm mắt lại .

- Ồ, tặng quà sao lại buộc người ta nhắm mắt ?

- Vì đây là món quà đặc biệt !

Như một cô bé ngoan ngoãn, Hoài Phương liền nhắm mắt, đưa tay ra theo lời Mạnh Kha !

- Rồi đó, mau đưa quà đi !

Vừa cúi nhìn vào mắt Hoài Phương như kiểm tra, anh vừa cho tay vào túi lấy ra một chiếc hộp nhung đỏ thẫm, miệng lại dặn dò :

- Nhắm thật khít mắt, không được ăn gian nghe cô bé !

Nắm lấy bàn tay Hoài Phương lật úp xuống, Mạnh Kha nhẹ nhàng lồng vào ngón tay áp út của cô một chiếc nhẫn nạm kim cương thật đẹp .

- Rồi đấy, em mở mắt ra đi Hoài Phương !

Chiếc nhẫn thật khít, ôm gọn trong ngón tay dài xinh xắn của Hoài Phương . Với những tia sáng lấp lánh của những hạt kim cương, nó đã làm nổi bật bàn tay đầy đặn trắng trẻo của cô .

Hoài Phương buột miệng :

- Ồ, đẹp quá ! Lại thật vừa vặn tay em .

Cô chợt phân vân :

- Nhưng sao anh lại tặng nhẫn ?

Mạnh Kha tiếp liền :

- Vì anh muốn chính thức cầu hôn cùng em .

- Kìa, Mạnh Kha Em đã nói ...

- Vâng, anh hiểu . Anh chỉ tạm xem đây là buổi đính hôn của chúng ta .

- Một buổi lễ không cần người chứng giám ư ?

Mạnh Kha khoả tay :

- Ồ, ta có rất nhiều những chứng nhân quan trọng đấy !

Chỉ tay quanh một vòng, anh tiếp :

- Em nhìn xem . Trên kia là ông trời già với làn mây xanh biếc, dưới đấy hồ nọ là vương quốc của vị Long thần . Lại thêm chung quanh ta là những thần linh của rừng núi, đầy đủ quá rồi phải không em ? Và em hãy nên hiểu rằng với sự chứng giám của các vị khách đặc biệt này, thì những lời nói của chúng ta hôm nay sẽ trở thành lời thề bất tử đến muôn đời Hoài Phương ạ !

Ngả đầu vào vai anh, Hoài Phương nồng nhiệt :

- Vâng, dẫu không nhân chứng em vẫn nguyện chỉ với anh một tình yêu son sắt và duy nhất trong tim em .

Ánh mắt họ giao nhau và rồi nụ hôn không dừng được lại đến với hai kẻ đang hướng về nhau với trọn vẹn con tim yêu tha thiết nhất của mình .

oOo

Vấy tay chào tạm biệt Mạnh Kha sau buổi dạo chơi đầy lý thú, Hoài Phương trong tâm trạng vui tươi, hớn hờ bước tung tăng trên lối sỏi dẫn vào phòng khách . Tiếng nói cười râm ran chợt vang ra khi Hoài Phương vừa đến sát bậc tam cấp khiến cô chùn chân vội vàng nép người sang bên hông nhà định "chuồn êm" xuống bếp .

Hoài Phương biết ba mẹ đang tiếp khách vì cô vừa chợt thấy chiếc xe du lịch đời mới sang trọng đang đậu sát trong góc sân . Nhưng Hoài Phương đã không thực hiện được ý định của mình, ông Hùng Phong đã nhìn thấy cô con gái liền cất tiếng gọi :

- Hoài Phương, con vào đây !

Biết không thể né tránh được, Hoài Phương liền nhanh chóng bước vào phòng khách với vẻ khép nép, e dè . Cô cúi đầu trước những vị khách của ba mẹ :

- Con chào hai bác ạ !

Người đàn bà với khuôn mặt phúc hậu nhìn Hoài Phương mỉm cười vẻ hài lòng, quay sang mẹ cô bà hỏi :

- Cháu Hoài Phương đây hở Minh Ngọc ?

Minh Ngọc là tên của mẹ Hoài Phương, bà gật đầu đáp :

- Vâng, nhà chỉ có mỗi một mình cháu . Là con một nên những nhéo lắm chị ạ !

Sà vào sát người mẹ, Hoài Phương then thùng :

- Ở, sao mẹ nói xấu con !

Xỉ nhẹ vào trán cô, bà âu yếm :

- Cô hai nhà này nổi tiếng làm nũng ai chả biết mà phải đi nói xấu chứ !

Hoài Phương càng đỏ mặt trước những tiếng cười vang lên của ba mẹ và những vị khách quý sau câu nói đùa .

Người đàn bà lên tiếng :

- Thôi đi, đừng cười nữa . Con bé đã đỏ cả mặt mày rồi kìa .

Nhìn Hoài Phương bằng ánh mắt đầy cảm mến, bà hỏi :

- Cháu đang học năm cuối nhất đại học phải không Hoài Phương ?

Hoài Phương lễ phép :

- Dạ, vâng ạ !

- Thế bao giờ thì cháu thi ?

- Còn khoảng vài tháng nữa là cháu thi, thưa bác !

Bà gật gù :

- Vài tháng à, cũng được, thời gian ấy cũng đủ để ta chuẩn bị mọi việc .

Đưa mắt sang ba mẹ Hoài Phương, bà lại tiếp :

- Vậy là chúng ta xúc tiến vấn đề đã bàn anh chị nhé !

Người đàn ông tiếp lời :

- Và hy vọng mai đây tình thân giữa hai nhà sẽ càng khắng khít hơn lên .

Ông Hùng Phong tán đồng :

- Phải rồi, vì thiên hạ thường nói :

"Bà con ngày càng xa

Xui gia ngày càng gần"

Đúng không anh chị .

- Thật là chí lý đấy ông bạn già ạ !

Cả bốn lại bật cười vang vui vẻ, vì còn một số việc cần giải quyết !

Quay sang Hoài Phương, bà thân mật nắm lấy tay cô :

- Bác về cháu nhé, hy vọng tất cả mọi việc sẽ tốt đẹp bác rất thích cháu đấy Hoài Phương !

Hoài Phương cúi đầu :

- Dạ, cháu cảm ơn bác !

Cả hai ông bà cùng tiễn khách, vừa quay trở vào Hoài Phương đã hỏi ngay :

- Hai vị khách ấy là ai vậy ba mẹ ?

Bà Hùng Phong mỉm cười :

- Hai bác là Mạnh Cường và Diễm Chi thuở xưa là bạn học của ba mẹ . Hai bác ấy đến đã lâu và có ý trông chờ con đấy !

Hoài Phương ngạc nhiên :

- Chờ con ư ? Nhưng để làm gì hở mẹ ?

- Hai bác ấy muốn xem mặt con ấy mà !

Hoài Phương lạ lẫm hơn :

- Tại sao lại xem mặt con ? Ba mẹ, con không hiểu gì cả ?

Ông Hùng Phong bật cười :

- Ôi, con gái của cha đã gần ấy tuổi mà không hiểu được nghĩa của việc coi mặt là như thế nào ư ?

Bà Hoài Phương tiếp lời chồng :

- Chẳng lẽ con không nghe bác ấy thúc hối cha mẹ xúc tiến công việc sau khi đã trò chuyện cùng con sao ?

Hoài Phương ngần người khi chợt hiểu :

- Vậy ra ba mẹ định ... kết thông gia cùng gia đình bác ấy ?

Ông Hoài Phương đáp :

- Đúng thế đấy con gái ạ !

Lắc đầu về cương quyết, Hoài Phương phản đối :

- Không, không, con không bằng lòng đâu !

Ông Hùng Phong nhú mày :

- Tại sao con lại cự tuyệt ? Con đã trưởng thành thì việc lập gia đình là điều hần nhiên kia mà ?

- Nhưng con vẫn còn đang đi học . Và lại con đâu thể kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ thậm chí đến cả cái tên ?

- Ô, việc đó thì đâu khó khăn gì, con sẽ được tận tường ngay và chiều mai khi cậu ấy đến đây .

- Vấn đề không chỉ là biết người, biết tên đâu cha . Điều con muốn nói chính là tình cảm của mình, làm sao con có hạnh phúc khi sống bên người chồng không chút thương yêu kia ?

Bà Hùng Phong khẳng định :

- Tình yêu sẽ đến sau hôn nhân, mẹ tin con sẽ có được hạnh phúc bên người con trai của bác Mạnh Cường

Ông Hùng Phong tiếp lời :

- Vì đó là một mẫu thanh niên rất lý tưởng . Một con người tài hoa và đầy năng nổ trên thương trường rất xứng đáng cho con trao thân gởi phận .

Hoài Phương mỉm mai :

- Hừ, một con người tài giỏi đến thế lại không tự tìm được cho mình một người bạn đời mà phải bám váy mẹ đi xem mắt vợ ư ?

Ông Hùng Phong chột gằn giọng :

- Hoài Phương, con không nên thốt lên những lời khiếm nhã như thế, phải nên khâm phục mới đúng và mấy ai hiểu thảo được như cậu ta .

Hoài Phương cố bướng :

- Hay hành động ấy đã chứng minh cho sự nhu nhược của hần !

Bước đến bên con gái, bà Hùng Phong dỗi dành khi thấy sự căng thẳng của hai cha con :

- Hoài Phương, con không nên bướng bỉnh chống đối lại quyết định cha mẹ như thế, với cái nhìn từng trải của mình, ba mẹ tin là không lầm lẫn khi trao con cho người thanh niên ấy đâu .

Vẫn lắc đầu phản đối, Hoài Phương nói :

- Cho dù thật sự anh ta có tốt như lời cha mẹ thì con cũng vẫn không bằng lòng đâu .

Cả hai đồng thanh :

- Tại sao ?

Hoài Phương chột áp úng :

- Bởi vì là

Bà Hùng Phong nôn nóng :

- Sao con lại ngập ngừng như thế hả ? Vì một điều khó nói ư ? Hay là ...

Bà bỗng nghi ngờ :

- Con đã có người yêu phải không Hoài Phương ?

Được mẹ mở lời, Hoài Phương chột dạn dĩ hẳn, cô gật đầu xác nhận :

- Vâng, đúng thế ạ !

Ông Hùng Phong hỏi ngay :

- Người đó là ai ?

- Anh ấy là giám đốc của một Công ty Hóa Nhựa, thừa cha !

- Là giám đốc ư ? Nếu thế hẳn anh t hơn con rất nhiều tuổi ?

- Nhưng đây đâu phải vấn đề đáng quan tâm ?

- Đồng ý, nhưng điều cha muốn nói là bản thân anh ta có chắc là còn độc thân không ?

- Điều gì khiến cha hoài nghi ?

- Tuổi tác cùng địa vị của anh ta trong xã hội .

- Thế sao cha không nghĩ anh ta đã quên đi tuổi trẻ của mình vì mãi lo tạo dựng sự nghiệp ?

Ông Hùng Phong lắc đầu :

- Đó là trường hợp hi hữu rất khó xảy ra .

- Nhưng đâu có nghĩa là tuyệt đối không thể có ?

Cảm thấy tức giận trước những lý lẽ của Hoài Phương, ông chợt vỗ mạnh tay lên bàn hét lớn :

- Nhưng cha không bằng lòng gả thanh niên đó, và cũng sẽ chẳng vừa ý với bất cứ một đứa con trai nào khác cả .

- Tại sao ?

Bà Hùng Phong xen lời :

- Vì cha mẹ đã hứa lời cùng hai bác Mạnh Cường, là người lớn cha mẹ không thể để mất uy tín của mình .

Hoài Phương giận dữ :

- Thế còn tình cảm của con thì sao ? Và cha mẹ có biết mình đã quá độc đoán khi áp đặt con gái mình mà không cần biết đến ý kiến của nó không ?

- Nhưng nếu sự áp đặt ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho con thì cha mẹ không có gì phải ray rứt cả . Và lại là con gái, con đâu thể vượt qua khuôn phép của gia đình ?

Hoài Phương cười gằn :

- Khuê môn bất xuất, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy à ? Đã sắp bước sang thế kỷ 21 mà cha mẹ còn giữ trong đầu tư tưởng phong kiến ấy sao ?

- Dẫu không là tuyệt đối nhưng những điều con cho là phong kiến cổ hủ ấy đôi khi cũng cần thiết đấy !

Ông Hùng Phong cứng rắn :

- Và dù có phản đối thế nào thì con cũng phải một lần tiếp kiến cùng người con trai của bác Mạnh Cường, khi gia đình bác ấy đến đây vào chiều mai .

Lắc đầu bướng bỉnh, cô đáp :

- Con không tiếp ai cả và con sẽ chứng minh được lời nói của mình .

Đứng bật lên khỏi ghế, cô vụt phóng chạy vào phía bên trong ngay sau câu nói bỏ mặc ông bà Hùng Phong trông theo với vẻ bức tức vì sự bướng bỉnh, bất trị của đứa con gái độc nhất của mình .

oOo

Quay sang Mạnh Kha, ông nói :

- Con đã thấy rồi đấy, chỉ một cơn giận nhỏ hay lo buồn thái quá mẹ con cũng sẽ rơi vào tình trạng như thế đấy !

Nhìn ông bằng ánh mắt bất lực, Mạnh Kha đáp :

- Con đã hiểu mình phải làm gì, thưa cha !

Cúi đầu buồn bã, anh tiếp :

- Mẹ hãy yên tâm, con hứa sẽ không làm mẹ phải lo buồn . Giờ con đưa mẹ về phòng nghỉ nhé !

Đặt tay lên vai đứa con của mình, bà Diễm Chi nhẹ nhàng :

- Con không trách phiền mẹ chứ !

- Không đâu mẹ ạ !

Mỉm cười bà nói :

- Con phải hiểu rằng, mẹ chỉ thật sự yên tâm nhắm mắt khi con đã yên bề gia thất Mạnh Kha ạ !

Đưa tay ngăn lời bà, Mạnh Kha hoảng hốt :

- Kia mẹ, sao mẹ lại nói vậy ?

Ông Mạnh Cường cũng can ngăn :

- Em đừng gây hoang mang cho con, Mạnh Kha đã hiểu ra vấn đề thì em đâu còn phải lo lắng nữa .

Bà gạt đầu nhẹ nhẹ rồi theo tay dìu của ông trở về phòng riêng của mình, bỏ lại Mạnh Kha thần thờ như chết sững bên mâm cơm đã nguội lạnh từ bao giờ .

oOo

Bất động trên chiếc ghế đã nơi góc vườn đã hơn một giờ trôi qua, dưới chân anh là những đầu thuốc lá rơi đầy trên mặt đất, thế mà Mạnh Kha vẫn chưa tìm thấy sự bình yên trong tâm hồn đang dậy sóng của mình .

Hình ảnh Hoài Phương sáng ngời trong tim với nụ cười duyên dáng của chiếc răng khểnh xinh xắn, lại hiện về song song với bóng hình người mẹ bệnh hoạn của mình đã làm Mạnh Kha đau đớn xót xa . Số phận nghiệt cay đã đẩy anh vào con đường phải chọn lựa giữa tình và hiếu, để anh cảm thấy thương xót cho mối tình đầy thơ mộng của mình trong phút chốc đã phải vỡ tan như những làn sương khói mong manh, một mối tình anh đã dưỡng nuôi qua bao năm tháng với con tim yêu đầy tha thiết nhất của mình lại chỉ là những bọt xà phòng dễ vỡ .

Hoài Phương ơi, phải chăng định mệnh khiến xui cho người con gái xa lạ kia lại có mặt trên đời này để chuyện tình chúng ta phải rơi vào nghịch cảnh ? Tại sao cô gái ấy lại không xuất hiện sớm hơn khi tâm hồn ta vẫn còn bình yên phẳng lặng, để ta chẳng ngại ngần mở rộng vòng tay, mà cô lại hiện diện khi mọi việc đã an bài, khi linh hồn ta đã có người nắm giữ, khi trái tim này nguyện chỉ trao cho người ta yêu ?

Vậy là ta phải đành đầu hàng số phận sao ? Phải đành xa lìa người con gái ta đã yêu với trọn vẹn tấm chân tình . Không, không thể như thế được . Hoài Phương ơi, ta đã yêu em bằng tất cả sự đắm đuối mê say, đã hướng trọn về em bằng con tim đầy ấp lửa đam mê cuồng nhiệt của lần đầu tiên biết đến hương vị ái tình .

Em là lẽ sống, là hơi thở, là linh hồn của trái tim ta, thì ta đâu thể để mất em một cách dễ dàng như thế .

Nhưng còn người mẹ kính yêu với bao công lao khó nhọc dưỡng nuôi, chẳng lẽ ta lại không màng đến khi sự an nguy của bà .

Gục đầu xuống đôi tay, Mạnh Kha nghe như cả hai bên thái dương, sự dằn vặt giữa lý trí và con tim khiến đầu óc anh như quay cuồng đến hỗn loạn . Làn thế nào để vẹn về cả đôi bên, cho ta trọn hiếu cùng đáng sinh thành mà lại không trở thành kẻ phản bội .

Một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu Mạnh Kha, nhưng rồi anh chợt phân vân lưỡng lự . Biết người con gái xa lạ kia có đồng ý với lời đề nghị của anh không ?

Tại sao ở giữa một thời buổi văn minh hiện đại này vẫn còn tồn tại những con người mang nặng tư tưởng phong kiến lạc hậu như thế nhỉ ? Tại sao người con gái đó lại bằng lòng với một cuộc hôn nhân không tình yêu ? Cô có biết đây chính là địa ngục trần gian không ? Và suốt đời chúng ta sẽ phải khổ đau vì cả hai tâm hồn là hai hải đảo xa xôi không hề có chung một định hướng ? Vì mãi mãi bóng hình người con gái tôi yêu vẫn tồn đọng trọn đời trong ký ức này chẳng thể nhạt phai .

oOo

Dừng chân trước cổng công ty Đại Phát, Hoài Phương sau một chút lưỡng lự đã quyết định bước đến cổng thường trực .

Cúi chào trước một bác bảo vệ cao tuổi, cô lễ phép :

- Thưa bác, cháu xin phép được vào gặp anh Mạnh Kha !

Ngắm nhìn cô gái, người gác cổng đáp :

- Cô muốn gặp giám đốc ư ?

- Vâng !

- Cô là gì của ông ấy ?

Hoài Phương ấp úng :

- Thưa ... cháu ... là em gái .

Bác bảo vệ ngạc nhiên :

- Là em ư ? Thế sao cô lại còn đến đây tìm ông ấy vậy ?

Vẻ lạ lẫm, cô hỏi :

- Sao lại không tìm ở đây hờ bác ?

- Vì sáng nay giám đốc đã gọi điện báo sẽ không đến công ty .

- Thật hờ bác ?

Như phật ý, ông đáp :

- Chẳng lẽ tôi lại nói dối ư ?

Hoài Phương rối rít :

- Ô, không . Cháu không muốn nói thế, cháu chỉ muốn hỏi là anh Mạnh Kha bận việc gì lại không đến công ty hả bác .

Ông lắc đầu :

- Đó là việc riêng của ông giám đốc, tôi không được biết, chỉ nghe nói lại như thế thôi !

Hoài Phương chột hỏi :

- Thế bác có biết địa chỉ của anh ấy không ạ !

Ông nhìn cô thắc mắc :

- Thế sao lúc nãy cô tự nhận mình là em gái .

Hoài Phương đỏ mặt :

- Dạ, cháu ... không phải là em ruột !

Mỉm cười vẽ như thông cảm, ông gật :

- Thôi được, tôi sẽ chỉ cho cô rõ tư gia của ông ấy nhé !

Theo sự hướng dẫn tận tình của bác bảo vệ, Hoài Phương với mảnh giấy trên tay đã tìm được nơi trú ngụ của Mạnh Kha .

Ngập ngừng trước cổng một ngôi biệt thự to lớn đồ sộ với một vườn hoa to lớn trước sân, Hoài Phương do dự. Cô ngại sự đường đột của mình rất có thể gây hiểu lầm cho những người trong gia đình của Mạnh Kha . Nhưng nếu không gặp được anh cô phải giải quyết sao đây ? Biết toan tính như thế nào với thời gian cấp bách đang đòi hỏi cô phải xử lý nhanh chóng .

Sau phút phân vân lưỡng lự, cuối cùng tình yêu mãnh liệt trong lòng Hoài Phương vẫn là sức mạnh vạm vỡ giúp cô bỏ đi chút sĩ diện hão, mạnh dạn bước đến nhấn vào chiếc nút chuông được gắn ốp sát trong tường .

Cánh cổng được bật mở sau hồi chuông dài vang lên lanh lảnh . Xuất hiện trước mặt cô là một người đàn bà tuổi đã khá cao, qua trang phục trên người cho Hoài Phương biết được đây là một người phụ giúp việc nhà .

Bà lên tiếng ngay khi trông thấy Hoài Phương :

- Cô muốn tìm ai ?

- Dạ, cháu muốn gặp anh Ma..nh Kha .

- Cậu Hai à ? Tiếc quá, cậu ấy vừa rời nhà cùng bà chủ của tôi .

Hoài Phương phân vân :

- Thế bà có biết bao giờ anh ấy về không ?

Người đàn bà lắc đầu :

- Tôi không được rõ, nhưng có lẽ lâu lắm, vì bà chủ tôi đi mua sắm .

Cô như chợt hiểu :

- A, ra vậy ! Nhưng sao bác ấy lại không nhờ tài xế riêng để không phải mất thời gian của Mạnh Kha ?

- Cậu Hai cũng có đề nghị như thế, nhưng bà chủ của tôi lại muốn chính tay con trai của mình đi chọn quà cho vợ .

Hoài Phương sửng sốt, cô lắp bắp :

- Bà nói sao ? Anh ... anh Mạnh Kha có vợ rồi à ?

Vội lắc đầu, bà thanh minh :

- Ô, không . Chỉ là vợ sắp cưới thôi . Nhưng bà chủ của tôi vốn chu đáo nên buộc con trai mình phải đi chọn quà tặng ở ngay lần gặp gỡ đầu tiên này .

Hoài Phương thần thờ, lẩm bẩm :

- Thì ra hôm nay là ngày Mạnh Kha đi xem mắt vị hôn thê của mình ư ?

Gật đầu xác nhận, bà đáp :

- Vâng, đúng thế đấy cô ạ !

Như sự nhớ bốn phận của mình, bà chợt hỏi :

- À, mà cô là ai, tên gì ? Xin cho biết để rồi tôi sẽ nói lại với cậu Mạnh Kha !

Bàng hoàng trước cái tin vừa biết được từ người đàn bà này, Hoài Phương bỗng nghe tái tê chua xót cả cõi lòng . Cảm giác ê chề đau đớn cơ hồ làm cô không còn nghe thấy được gì nữa cả, để bà giúp việc phải nói đến lần thứ hai mới khiến cô như sự tỉnh ngộ vàng đáp lời bà, cô nói :

- Không cần thiết bà ạ, có lẽ bây giờ Mạnh Kha không còn muốn nghe đến tên cháu nữa đâu .

Gật nhẹ như chào bà, cô tiếp :

- Giờ thì cháu phải về, xin chào bà .

Và trước vẻ ngạc nhiên đầy ngỡ ngàng của người đàn bà, Hoài Phương quay lưng ngay sau câu nói .

Trong tâm trạng chán chường, tuyệt vọng, Hoài Phương bước đi bằng những bước chân vô hồn, xiêu vẹo . Cô cảm thấy xót xa cho một tình yêu dối lừa giả trá . Tin từ người đàn bà đem đến như một tiếng sét nổ ngang tai khiến Hoài Phương bàng hoàng đau đớn đến tận cùng, cô không muốn tin dấu đó là sự thật hiển nhiên khi bà ta chỉ nói trong vô tình, để tiếng lòng cô như thổn thức trách hờn, như oán than căm phẫn .

Mạnh Kha ơi, tại sao có sự việc lạ lùng này ? Ngày nào nói yêu em với bao lời lẽ ngọt ngào tha thiết, với những tình cảm nồng nàn đắm đuối, say mê . Thế mà tại sao giờ đây anh lại đang tâm phản bội ? Lỡ dẫm bừa lên những tình cảm trong sáng nhất của em ? Em đã làm gì nên tội để phải gánh lấy nỗi bất hạnh này ? Cường lời cha mẹ với một quyết tâm bảo vệ tình yêu, bảo vệ hạnh phúc tuyệt vời của mình để rồi lại được anh đền đáp bằng chính sự gian dối thế này ư ? Và nếu không vô tình biết được sự việc hôm nay hẳn em sẽ vẫn mãi mãi là một trò đùa trong tay anh có phải không ?

Ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay, Hoài Phương trầm hồi : Và chiếc nhẫn đính hôn này cũng chỉ là một trong những trò đùa độc ác của anh đấy hử Mạnh Kha ? Tại sao anh lại tàn nhẫn đến vậy ? Tại sao lại gieo cho em nỗi thống khổ hôm nay, cho con tim này nhức buốt vì vết thương lòng đang hành hạ .

Mạnh Kha ơi, yêu anh nhiều nên bây giờ hận anh cũng lắm . Con tim này đã trót trao về anh với những rung cảm đầu đời nên hình bóng anh mãi luông ngời sáng . Nhưng từ nay nó sẽ được lãng quên trong ký ức, sẽ nguôi ngoai dần với năm tháng qua mau, cho em không còn mền thương hay luyến tiếc một chút gì của những đau xót hôm nay .

Thời gian sẽ là phương thuốc diệu kỳ giúp em lãng quên đi tất cả, một Mạnh Kha đã từng được đăng quang trên ngai vàng tình ái, đã được em trao trọn trái tim yêu tha thiết của mình mãi mãi sẽ chỉ còn là dư âm .

oOo

Quỳnh Trâm cùng hai cô bạn đang rộn ràng nói cười bên nhau dù hôm nay nhóm tứ của họ đã thiếu vắng đi một nhân vật, và chính sự vắng mặt của Hoài Phương đã gieo nỗi thắc mắc cho Mạnh Kha, khi anh đã đứng đối diện ở cổng trường gần nửa giờ trôi qua để đón cô về .

Bước vội về phía ba cô gái khi họ đã đến gần, Mạnh Kha kêu lên :

- Chào các em, sao hôm nay bộ tứ lại thiếu vắng một người vậy !

Nhận ra Mạnh Kha, cả nhóm tíu tít :

- Nhỏ Hoài Phương hôm nay không đến lớp Mạnh Kha ạ !

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Các em có biết vì sao không ?

- Đây cũng chính là điều thắc mắc của bọn em đấy !

Lan Anh chợt đề nghị :

- Hay anh thử đến nhà nhỏ Hoài Phương xem !

Về gần ngay, Mạnh Kha nói :

- Anh không thể đến dù rất muốn .

- Sao vậy Mạnh Kha !

- Vì anh không biết nhà !

Cả nhóm bật kêu :

- Anh không biết nhà nhỏ Hoài Phương ư ? Thế chẳng phải hai người đã yêu nhau sao ?

- Nhưng Hoài Phương không cho anh được đến nhà !

- Vì sao thế ?

- Cô bé bảo hãy chờ đến lúc ra trường và thế là mặc cho anh năn nỉ, Hoài Phương vẫn không đồng ý lại còn dọa rằng sẽ nghỉ chơi anh ra nếu anh dám đường đột .

- Và rồi vị giám đốc uy nghiêm đường bộ này đành phải khuất phục trước một tiểu nha đầu ư ?

Anh nhún vai về bất lực :

- Đành vậy, chứ anh còn phải biết làm sao ?

Phương Thảo chợt hỏi :

- Thế anh đưa đón nhỏ ấy bằng cách nào ?

Và như khổ sở, Mạnh Kha nói :

- Trụ điện gốc ngã tư là nơi Hoài Phương đã qui định cho anh .

Che miệng cố ngăn tiếng cười, Quỳnh Trâm tiếp lời :

- Trời ơi, nhỏ Hoài Phương "ác" với anh quá, nỡ để anh đứng đấy hờ ? Nhưng nè, em hỏi thật, có bao giờ anh bị leo cột đèn vì nhỏ ấy chưa vậy ?

Mỉm cười, anh khôi hài :

- Điều này thì chưa bao giờ, có điều anh cũng hơi ngán khi đứng dưới dòng điện cao thế ấy . Vì lỡ dây chạm mạch sẽ không còn ai nhận ra Mạnh Kha này nữa, nên anh đã đề nghị Hoài Phương cho anh được "đi quần" đến dưới tán rộng của một gốc cây cổ thụ gần đấy !

Bật cười vang ầm ĩ sau câu nói đùa của Mạnh Kha, cả nhóm ồn ào kéo nhau đi khi đã ân cần chỉ đường đến nhà Hoài Phương và nhắc nhở :

- Anh cứ mạnh dạn thả "ng" tiến vào sào huyệt của nhỏ ấy đi, rồi Hoài Phương cũng phải khuất phục thôi .

- Phải biết chứng minh cho Hoài Phương thấy được Mạnh Kha này sẵn sàng vượt vòng rào ... kẽm gai khi tình yêu réo gọi chứ !

- Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi . Chả lẽ lại khó vì ... lời hăm dọa của nàng hay sao ?

Nhưng Mạnh Kha đã không thực hiện được ý định của mình dù có sự tác động của các cô bạn nhỏ . Ngay khi anh vừa quay xe thẳng tiến nhà Hoài Phương thì chiếc máy nhắn tin bỗng kêu vang lên những tiếng "tít tít", và hàng chữ hiện rõ khi anh bấm máy "Mạnh Kha, con về nhà gấp, mẹ cần gặp !" .

Nhún vai về bất lực, anh như muốn nói : Rõ là "ý trời", ta không thể đến nhà em ngay trong lúc này được, nhưng với sự quyết tâm cao độ và ý chí sắt đá của mình, ta quyết sẽ phá bỏ vòng rào chia cắt kia vì thời gian đã cấp bách, bởi căn bệnh của mẹ ta đã trở thành một lời truyền phán bất di bất dịch, thế nên ta muốn gặp em để cùng nhau đi đến quyết định cuối cùng, hầu bảo vệ tình yêu và hạnh phúc cho cả hai chúng mình Hoài Phương ạ !

oOo

Vừa thoáng trông thấy Hoài Phương hiện ra trước mặt trong bộ áo dài trắng cùng chiếc cặp sách trên tay, Quỳnh Trâm tròn mắt kêu lên :

- Trời ơi Hoài Phương, sao hôm nay mi không đến trường lại đi đâu lang thang mãi đến tận giờ này vậy ?

Gương to đôi mắt u buồn nhìn cô bạn thân, Hoài Phương khẽ nói :

- Ta vào nhà đã Quỳnh Trâm !

Mở rộng cánh cửa cô đáp :

- Ủ, nhỏ vào đi . Lên phòng của ta nhé !

Sau khi đã thoải mái với bộ quần áo mặc ở nhà của Quỳnh Trâm, Hoài Phương ngã dài ra chiếc giường nệm êm ái của bạn trong căn phòng được gắn máy điều hòa mát rượi với một vẻ chán chường mệt mỏi, đôi mắt u buồn cứ hướng nhìn mãi lên trần nhà lặng im không nói, dù Quỳnh Trâm đã nhắc lại câu hỏi của mình .

Ngạc nhiên trước thái độ của Hoài Phương, Quỳnh Trâm kiên nhẫn :

- Đã xảy ra chuyện gì phải không Hoài Phương ? Mi không tin tưởng ta hay vì vấn đề tế nhị không thể nói ?

Khẽ thở dài, Hoài Phương lắc đầu :

- Nhỏ vẫn là bạn thân dù trong bất cứ hoàn cảnh nào .

- Thế sao nhỏ không bày tỏ nỗi lòng đi !

- Nhưng ta lại thực sự không muốn nói, không muốn nhắc nhở đến con người phản bội đó .

Quỳnh Trâm kêu lên :

- Mạnh Kha ư ?

Gật đầu xác nhận, Hoài Phương cất giọng u hoài :

- Đúng, và ta không thể nào ngờ được có một ngày phải nhận lấy nỗi đau thương này .

Quỳnh Trâm nôn nóng :

- Nhưng Mạnh Kha đã làm gì và sự việc diễn biến ra sao mi mau nói rõ đi .

Không chờ Quỳnh Trâm thúc giục lâu hơn, bằng một giọng trầm buồn, cay đắng Hoài Phương đã trút cạn nỗi lòng chua xót của mình, cô đã làm cho Quỳnh Trâm ngỡ ngàng trước một sự việc bất ngờ vì cô cũng không thể nào tin được, Mạnh Kha lại là con người lọc lừa, gian trá như thế .

Nhìn Hoài Phương gục đầu trên đôi tay với từng tiếng nấc nghẹn ngào, Quỳnh Trâm cũng chột chạnh lòng trước sự khổ đau của cô bạn thân yêu . Rồi cô chột lo sợ vụ vợ cho mối tình đang yên ả của mình . Ai có thể ngờ được một Mạnh Kha hào hoa lịch lãm kia lại có thể mang trong người dòng máu của nhà họ Sở . Hoài Phương lại cất tiếng sau những giờ lặng yên đắm chìm trong u uất :

- Có lẽ ta phải rời bỏ nơi đây, phải đi thật xa mới mong xóa nhòa đi những gì của ngày hôm nay .

- Có đúng thế không ? Hay nơi phương trời xa xăm nào đó mi lại nặng lòng thêm bởi nhớ nhung những người thân quyến ?

Nhìn Hoài Phương lặng yên không đáp, cô lại tiếp :

- Lại nữa, hẳn mi đã rõ khi cố quên là khi lòng nhớ thêm kia mà !

- Nhưng ta đâu đủ can đảm đối diện với những cảnh vật đã đông đầy những kỷ niệm chung quanh kia . Là người từng chứng kiến ngay từ những giây phút đầu tiên mi đã hiểu rõ tình cảm của ta mà Quỳnh Trâm .

Hoài Phương lại bật khóc nức nở sau câu nói, từng dòng lệ tuôn tràn như suối trên đôi má trắng mịn màng xinh đẹp của cô khiến Quỳnh Trâm cũng thấy mắt mình nhòa lệ .

Cô dần cơn xúc động, Quỳnh Trâm nhẹ nhàng :

- Nhỏ đã quyết định như thế thật sao ?

Gật nhẹ đầu, Hoài Phương đáp :

- Chỉ còn con đường duy nhất ấy mà thôi !

Quỳnh Trâm chột nói :

- Thế sao nhỏ không nghĩ đến cuộc hôn nhân đã được định đoạt kia .

Nhìn Quỳnh Trâm thật lâu, Hoài Phương bỗng thở dài buồn bã :

- Đã biết rõ Mạnh Kha phản bội nhưng ta lại không muốn trả thù bằng cách tự trói buộc cuộc đời mình vào một cuộc hôn nhân không lối thoát ấy . Đó chính là địa ngục trần gian, là tự hủy hoại cả cuộc đời mình .

- Vậy nhỏ không tin tình yêu sẽ đến sau hôn nhân ư ?

- Là khi tâm hồn ta thanh thản, không vẩn vương khắc khoải một bóng hình nào khác, thì thời gian sẽ giúp hai con người xa lạ ấy nhanh chóng xích đến gần nhau, mà qua những ràng buộc trong cuộc sống hàng ngày nghĩa tình sẽ thêm sâu đậm .

- Nhưng thời gian chính là phương thuốc diệu kỳ giúp cho ta xóa nhòa dĩ vãng u buồn kia .

Hoài Phương gật nhẹ :

- Có thể nó sẽ đúng với một người nào khác, nhưng với riêng ta thì ... khó mà phai pha Quỳnh Trâm ạ !

- Sao lại thế ? Mi cũng đâu thoát khỏi quy luật đó !

- Đành vậy, nhưng hơn ai hết ta hiểu rõ được lòng mình . Dẫu vẫn biết Mạnh Kha đã không vẹn lòng chung

thủy với lờiu thề son sắt hôm nào, nhưng bóng hình anh vẫn hoài khắc sâu trong tâm trí, và con tim này vẫn vọng tưởng về anh với một tình yêu muôn đời không phai nhạt .

- Dù người ta đã bội bạc ư ?
- Nhưng tình đầu lại không xóa nhòa được trong tim .
- Vậy nhỏ sao tránh được cảnh đồng sàng dị mộng .
- Thế nên ta đã nguyện suốt đời chỉ sống mãi với bóng hình trong quá khứ .

Quỳnh Trâm lắc đầu :

- Nhưng Mạnh Kha có xứng đáng với lòng thủy chung của mi không, khi anh ta đang vui đùa với hạnh phúc mới của mình .

Hoài Phương chua xót :

- Đó chính là niềm đau, là nỗi hận lòng cứ dày xéo mãi trong ta Quỳnh Trâm ạ !

Lắc đầu như không còn chịu đựng nổi với những lời u uất khổ sầu của Hoài Phương, Quỳnh Trâm hỏi :

- Vậy rồi nhỏ chọn giải pháp ra đi ư ? Nhưng đi đâu và sống bằng cách nào ?
- Ta cũng chưa định được nơi đến của mình nhưng ta biết mình cần phải rời khỏi nơi đây !

Suy nghĩ một lúc, Quỳnh Trâm chợt nói :

À, hay là Hoài Phương hãy ra Vũng Tàu sống cùng một người chị họ của mình nhé . Nhà chị là một cơ sở may gia công, nhỏ có thể tự nuôi sống lấy mình và chúng ta sẽ giữ được liên lạc với nhau .

Nhưng Hoài Phương đã lắc đầu không tán thành :

- Ta rất xúc động trước sự quan tâm chu đáo của nhỏ, nhưng ta lại muốn mọi việc cứ tiến triển theo sự đưa đẩy của tạo hóa mà không phải qua một sự sắp xếp nào cả .

Quỳnh Trâm gật gù :

- Ý nhỏ đã quyết ta không thể cản ngăn được, chỉ biết khuyên nhỏ hãy vững vàng ý chí dù trong bất cứ hoàn cảnh nào và hãy nối liền sự liên lạc giữa chúng ta .

Liếc nhìn đồng hồ tay, Quỳnh Trâm tiếp :

- Đã khá trưa rồi, nhỏ hãy nghỉ ngơi đi nhé . Một giấc ngủ dài sẽ giúp nhỏ trấn tĩnh được tinh thần sau cú sốc vừa qua .

Tập 2

Biệt thự "Vườn Hồng" được thiết kế rất tân kỳ, hiện đại với một vườn hoa bao bọc chung quanh và đặc biệt là khoảng sân rộng phía trước trồng toàn hoa hồng. Đây chính là kỳ công của Hoài Phương vì nó đã được tận tay cô chăm sóc từ lúc nó hãy còn là những cành non yếu ớt, đến hôm nay là cả một vườn dày đặc với đủ đầy cả một màu sắc hồng, lam, đỏ, trắng và ngôi biệt thự cũng được gọi tên "Vườn Hồng" từ đó .

Sau hồi chuông dài reo vang, cánh cổng sắt nặng nề của nó được mở ra ngay như trong tư thế sẵn sàng đón tiếp những người khách đặc biệt của chủ nhân .

Cho xe vào khoảng sân trống, Mạnh Kha vừa bước xuống đã bị cuốn hút ngay bởi khu vườn đang tỏa ngát hương thơm ngào ngạt kia, để rồi như một kẻ mắc bệnh mộng du anh bước đến say sưa ngắm nhìn đến quên cả mục đích của mình khi đi theo ba mẹ tới đây .

Nhìn những đóa hoa hồng đang lao xao reo mừng như chào đón, Mạnh Kha bỗng chợt nhớ đến khu "rừng mơ" với những bông hoa dại cũng đủ đầy những màu sắc .

Anh chợt thờ dài khi hình bóng Hoài Phương Phương lại sáng bừng rõ nét trong tim anh với nụ cười xinh xắn bởi chiếc răng duyên bên khóe . Không gặp được em trước khi vâng lời cha mẹ đến đây khiến ta cảm thấy

xổn xang ray rút quá, dù vẫn với ý chí cương quyết của mình, nhưng nếu được bày tỏ cùng em để hợp nhất ý kiến ta vẫn thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn trước khi đến đối diện cùng người con gái xa lạ kia .

Có tiếng chân bước nhẹ nhẹ đến bên anh và một giọng nói cất lên :

- Thừa cậu, ông bà bảo mời cậu vào dùng cơm ạ !

Như chợt nhớ đến hiện tại, Mạnh Kha quay lại và nói cùng người đàn bà giúp việc :

- Tôi sẽ vào ngay !

Tỏ vẻ thân thiện, bà nhìn anh mỉm cười nói :

- Cậu có vẻ thích khu vườn hồng này quá nhỉ ?

Khẽ gật nhẹ anh đáp :

- Chúng đẹp quá, bà không thấy thế sao ?

- Vâng, cô Hai nhà này cũng mê chúng đấy !

À ! Ra cô ta cũng là người có tâm hồn đấy chứ !

Tiếng bà lại vang lên như muốn khoe kỳ công của chủ mình :

- Cậu biết không cả khu vườn này chính do một tay cô Hoài Phương chăm sóc đấy . Cô ấy đã chăm bón vun trồng từng gốc cây ngay khi chúng còn bé xíu cho đến khi thực sự lớn mạnh như bây giờ .

Hoài Phương ư ? Ra là cô gái này lại mang cùng một tên với em đấy . Nhưng tại sao lại là Hoài Phương mà không là một cái tên nào khác nhỉ ?

Sự trùng lặp này khiến ta cảm thấy khó chịu vô cùng, bởi lẽ ta chỉ muốn ấp ủ mãi tên em và hình ảnh em là duy nhất .

Mạnh Kha bước vào phòng khách khi câu chuyện của những người lớn đang đến hồi rôm rả . Đặt những món quà lên bàn, bà Mạnh Cường mỉm cười nói :

- Đây là một ít quà của chúng tôi xin gửi đến anh chị và cháu Hoài Phương, tạm xem như là lễ tạm hỏi vậy !

Ông Mạnh Cường tiếp :

- Giờ xin hãy cho cả hai được gặp gỡ để mai đây chúng không phải e dè trong ngày cưới .

Giật thót người sau câu nói của cha, vậy là xem như đầu đã vào nẩy, một sự áp đặt hoàn toàn mà ý kiến của anh chỉ là dư thừa mà thôi . Mạnh Kha như cố nén nỗi ầm ức cứ đang cuộn cuộn dâng cao, anh tự trấn an : cứ hãy đối diện cùng người con gái ấy, biết đâu cục diện sẽ đổi thay .

Đón nhận những món quà tặng, bà Hùng Phong nói :

- Vâng, tôi sẽ gọi cháu Hoài Phương ra chào anh chị và cháu Mạnh Kha !

Quay nhìn người vú, bà đáp :

- Vú bây giờ lên phòng gọi Hoài Phương xuống ngay nhé !

Cúi đầu cung kính bà đáp :

- Thừa ! Vâng !

Câu chuyện của mọi người lại tiếp tục trong lúc chờ đợi sự xuất hiện của cô gái mang tên Hoài Phương . Vấn đề lại vẫn xung quanh việc hôn nhân của cả hai . Cố dằn vẻ buồn chán của mình, Mạnh Kha tựa người ra sau ghế, mắt lơ đãng ngắm nhìn chung quanh, bất chợt anh nghe tiếng bà vú vang lên hốt hoảng :

- Thừa bà chủ, cô Hoài Phương không có trong phòng .

- Thế nó đi đâu ? Vú mau tìm nó về ngay .

- Thưa, tôi không biết nhưng có lẽ Hoài Phương đã bỏ đi rồi .

Sửng sốt trước tin vù vừa báo, cả chủ lẫn khách đều bật thốt :

- Bỏ đi ư ?

- Tại sao lại có chuyện lạ lùng ?

Nắm chặt tay vú, bà Hùng Phong truy :

- Sao vú biết Hoài Phương bỏ nhà ra đi ?

Đưa tới trước bà một phong thư dán kín, vú nói :

- Tôi bắt gặp lá thư gửi ông bà trên bàn học của cô ấy .

Chộp vội lá thư, bà nôn nóng xé ra ngay . Từng dòng chữ của Hoài Phương như nhảy múa trước mặt bà :

Kính thưa cha mẹ ! Con xin chịu tội bất hiếu vì đã không vâng theo lời cha mẹ, nhưng con xin người hãy hiểu cho con . Con không thể chịu được sự áp đặt, cũng như không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân không tình yêu ấy . Không thể chung sống bên người xa kẻ lạ nên con cương quyết ra đi, dù vẫn biết điều này sẽ đem đến cho ba mẹ sự buồn lo lẫn tức tối, nhưng con không còn con đường nào khác để chọn lựa, mong cha mẹ cảm thông và tha thứ cho con .

Con của ba mẹ

Hoài Phương !

Bà Hùng Phong gục xuống sau khi đã đọc xong lá thư, bà khóc nức nở trên đôi tay của mình khiến bầu không khí trong phòng khách trở nên lắng đọng, ngột ngạt . Tất cả đều lặng yên như muốn chia sẻ nỗi đau của bà .

Đờ lấy vai vợ, ông Hùng Phong nhẹ nhàng :

- Em nên bình tĩnh lại, chúng ta còn đang tiếp khách kia mà .

Như sức nhớ, bà lau nhanh những dòng nước mắt khẽ gượng cười nói :

- Xin lỗi anh chị, tôi vô ý quá !

Khoát tay như cảm thông, bà Mạnh Cường nói :

- Ô, chị đừng khách sáo như thế ! Chúng ta đều có bổn phận và trách nhiệm như nhau cả mà . Hãy cho tôi biết hiện trạng của Hoài Phương !

Đẩy lá thư về phía bà Mạnh Cường, bà nói :

- Hoài Phương đã bỏ đi thật sự rồi, đây là lá thư của cháu để lại .

Nhìn qua nội dung bức thư, bà Mạnh Cường lắc đầu :

- Thì ra Hoài Phương đã không tán thành cuộc hôn nhân này ư ?

- Nó không bằng lòng và tỏ thái độ phản kháng quyết liệt !

Lắng nghe những lời đối đáp giữa ba mẹ mình cùng ông bà Hùng Phong, Mạnh Kha chợt thở phào một cách nhẹ nhõm .

Có thể chứ ! Cuối cùng thì cô cũng đã hiểu ra vấn đề . Chấp nhận hôn nhân không tình yêu là tự đẩy mình lao đầu xuống vực ! Cô chọn giải pháp ra đi là ta đã hoàn toàn thoát nạn . Cảm ơn cô thật nhiều, cô gái xa lạ chưa lần quen biết kia, cô đã giúp tôi giữ trọn lời thề nguyện cùng người tôi yêu mến . Hoài Phương ơi, thế là sóng gió đã qua cho anh vẫn mãi là của em trọn vẹn .

Và rồi giữa lúc mọi người đang bối rối lo âu vì sự bỏ đi của cô gái, Mạnh Kha lại ung dung ngã người ra sau rít dài hơi thuốc một cách khoan khoái . Ánh mắt mơ màng lơ đãng của anh nhìn khắp mọi nơi, để rồi Mạnh Kha chợt bàng hoàng khi dừng lại trước bức ảnh bán thân của một cô gái mà từ vóc dáng, đến chiếc miệng cười

trông quá quen thuộc . Đưa tay dụi mắt nhiều lần nhưng vẫn không tin tưởng lắm vào thị giác của mình, anh lại vội rời ghế bước đến bên khuôn ảnh treo trên vách để nhìn cho thật rõ . Và rồi anh bỗng sững sờ trước một hình ảnh thân quen . Cô gái với mái tóc thề xõa tung trước gió, cùng nụ cười nở thật tươi trên môi chính thực là Hoài Phương của anh chứ không ai khác .

Bàng hoàng trước một sự thật không ngờ, bất giác làm Mạnh Kha như choáng váng . Tại sao lại có một sự trùng hợp oái oăm như thế này ? Tại sao cô gái Hoài Phương được mẹ cha anh chọn lựa lại cũng chính là Hoài Phương của riêng anh ?

Ồi, quả thật định mệnh lại thêm một lần đùa cợt cùng ta .

Em đã ra đi vì không chịu được sự áp đặt của cha mẹ, hay chính là để bảo vệ tình yêu của chúng mình ? Hoài Phương ơi em can đảm và cương quyết quá, ta thật sự hổ thẹn vì đã phản bội lại lòng tin yêu của em, dù đây là sự việc ngoài ý muốn . Ta đã không đủ nghị lực để vượt thoát được khó khăn, chống đối lại ý kiến của hai đấng sinh thành để thản nhiên rời bỏ gia đình như em, bởi lẽ mạng sống của mẹ ta hiện như mảnh chuông treo sợi chỉ . Bà sẽ khó thoát được hiểm nghèo nếu có một cú sốc bất ngờ xảy ra .

Nhìn Mạnh Kha đứng thẫn thờ trước tấm ảnh treo tường của Hoài Phương, bà Hùng Phong nói :

- Đó là bức ảnh mới nhất của Hoài Phương đấy cháu ạ !

Như trong vô thức, anh lắc đầu thì thào :

- Không thể được, em không thể rời bỏ ta một cách dễ dàng như thế được .

Mọi người ngạc nhiên trước thái độ của Mạnh Kha, ông Mạnh Cường hỏi :

- Con lắm bầm điều gì đấy hờ Mạnh Kha ?

Hướng nhìn về phía ba mẹ, anh cất tiếng khê khàng :

- Cô gái tên Hoài Phương trong ảnh chính thực là người con gái con đã thừa cùng ba mẹ .

Bà Mạnh Cường sững sờ :

- Con nói sao ? Con và Hoài Phương đã quen biết nhau từ trước ư ?

- Không chỉ quen biết mà chúng con đã yêu nhau .

Ông Hùng Phong vỡ lẽ :

- Thì ra người mà Hoài Phương đề cập đến lại chính là cậu ?

Tiếp lời chồng, bà Hùng Phong nói :

- Và nguyên nhân Hoài Phương bỏ đi chính là vì muốn bảo vệ tình yêu này ! Nhưng tại sao lại có một sự trùng hợp lạ lùng đến thế .

Khẽ lắc đầu, bà Mạnh Cường nói :

- Có lẽ định mệnh đã an bài cho duyên phận đôi trẻ nhưng trời già cay nghiệt lại trở trêu sắp bày nên nghịch cảnh để giờ đây phải lờ khóc lờ cười như thế này .

Mạnh Kha chợt cất giọng rần rỏi :

- Nhưng con quyết phải tìm được Hoài Phương, dù phải trải bao khó khăn gian khổ, dù phải hứng lấy mọi hoàn cảnh khó khăn con quyết sẽ không bao giờ lùi bước .

Như thấy được chân tình của Mạnh Kha dành cho đứa con thân yêu của mình, bà Hùng Phong gật đầu nhẹ nhàng đáp :

- Giờ thì ta đã hiểu vì sao Hoài Phương lại cương quyết bảo vệ tình yêu của mình . Mạnh Kha, con thật xứng đáng cho ta đặt tất cả niềm tin .

Nhìn bà bằng ánh mắt kính trọng, anh đáp :

- Thừa bác, cháu hứa sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bác . Cháu quyết tìm được Hoài Phương dù phải đánh đổi bằng cả cuộc đời này .

Ông Hùng Phong chợt bước tới nắm vào vai Mạnh Kha siết chặt về thân tình :

- Chúng tôi hoàn toàn đặt trọn niềm tin vào cậu !

Rời nhà Hoài Phương trong tâm trạng buồn vui lẫn lộn, Mạnh Kha mừng vì không còn phải lo âu ray rứt khi đã vâng theo lời gia đình phản bội lại tình cảm của cô . Nhưng nỗi ưu tư lại to lớn hơn khi biết em rời bỏ gia đình để đến một nơi xa xăm nào khác . Rồi em sẽ sống ra sao khi thân gái một mình với bao cạm bẫy đầy dẫy ngoài xã hội ? Với con tim non nớt và lứa tuổi đại khờ kia, liệu em có chống chọi được với những khó khăn trong cuộc sống .

Hoài Phương ơi, giá như em đừng vội vàng nông nổi thì hôm nay đâu phải lỡ dở thế này ? Giá như ta được gặp em để hai ta cùng hợp nhất, thì giây phút này có lẽ là niềm hạnh phúc nhất của chúng ta để em đâu phải bay xa . Giờ này em đang ở đâu ? Đang làm gì ? Có hiểu lòng ta đang ở đâu ? Đang làm gì ? Có hiểu lòng ta đang réo gọi, đang nôn nóng mong chờ từng giờ phút trôi qua, cho ta được tìm thấy em để chúng ta lại cùng chung nhau tiếp nối những tháng ngày hạnh phúc dưới sự tác hợp của hai bên cha mẹ, để bao mơ ước ngày nào sớm trở thành sự thật, và tình yêu của chúng ta mãi mãi sẽ bền vững đến muôn đời không gì chia cắt được .

oOo

- Quỳnh Trâm !

Đang sải dài những bước chân vội vã, Quỳnh Trâm chợt khựng người đứng lại ngay khi nghe thấy tiếng gọi tên mình vang lên phía sau .

Bất ngờ khi đối diện cùng người trước mặt, Quỳnh Trâm hỏi :

- Là anh đó hử Mạnh Kha ? Anh gọi tôi có việc gì thế !

Mạnh Kha nói nhanh :

- Anh muốn biết tin về Hoài Phương, Quỳnh Trâm hãy giúp anh .

Quỳnh Trâm hất mặt :

- Anh còn quan tâm đến Hoài Phương ư ? Nhưng anh muốn biết về nhỏ ấy để làm gì .

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Ô, sao Quỳnh Trâm lại hỏi anh như thế khi chính em đã từng chứng kiến tình yêu của anh và Hoài Phương ?

Gật đầu xác nhận, cô đáp :

- Đúng, vì chính là người đã từng chứng kiến nên tôi rất đối ngạc nhiên và quá bất ngờ trước những việc làm anh đã đối xử với bạn tôi .

Ngưng lại một lúc cô tiếp :

- Thực ra tôi đã sai lầm khi đánh giá về con người của anh, về chừng chạc nghiêm trang với một tư cách thật đĩnh đạc thêm vai vế trong xã hội đã khiến tôi không thể nào ngờ được bên trong đó là một tâm hồn xấu xa, là một con người giả trá, xem tình yêu như một trò đùa .

- Kia, Quỳnh Trâm ! Sao lại nặng lời với anh như thế ?

- Tôi nghĩ là quá ít so với hạng người như anh !

- Nhưng anh đã làm lỗi gì ?

- Thế sự phản bội có được xem là một lầm lỗi không ?

- Phản bội ư ? Dựa trên cơ sở nào mà Quỳnh Trâm lại gán tội cho anh như thế ?

- Tôi không dựa dẫm mà bằng những chứng minh thực tế . Những tiếng nấc nghẹn ngào của Hoài Phương

khi kể rõ sự việc đủ để tôi hoàn toàn tin tưởng đấy chính là sự thật .

Chụp tay Quỳnh Trâm, Mạnh Kha nôn nóng :

- Vậy ra Hoài Phương đã gặp em trước khi bỏ đi ư ? Nhưng Hoài Phương đã nói về anh như thế nào ? Em hãy cho anh biết đi Quỳnh Trâm .

Lắc nhẹ đầu, Quỳnh Trâm nói :

- Tôi nghĩ là anh phải tự hiểu, không cần tôi nói ra đâu .

- Nhưng anh lại hoàn toàn không hiểu những lời nói mập mờ kia .

Quỳnh Trâm cương quyết :

- Thôi được, nếu anh đã cố tình lẩn tránh sự thật thì tôi xin được nói thẳng với anh rằng : anh đã đang tâm dấn bừa lên tình yêu chân thật của Hoài Phương, đã phản bội lại tình yêu của nhỏ ấy khi vâng lời gia đình đi cưới vợ .

Mạnh Kha gật nhẹ :

- Đúng là anh đã đi cưới vợ, nhưng không hề phản bội lại tình cảm của Hoài Phương, anh đã yêu Hoài Phương với chân tình tha thiết nhất của mình .

- Anh có biết đó chính là tính cách của một người đàn ông xấu xa đê tiện không ? Đã cưới vợ nhưng lại vẫn tiếp tục dối lừa một người con gái khác bằng chính cái tình yêu xảo trá của mình .

- Em đừng nên kết tội anh một cách nặng nề như thế Quỳnh Trâm ạ !

Bĩu môi, cô mai mĩa :

- Thì tôi phải dùng lời lẽ nào cho phải đối với anh ? Phải trân trọng à ?

- Anh không nói thế, nhưng Quỳnh Trâm có ngờ được điều anh nói ra không ? Người vợ mà gia đình đã buộc anh phải cưới chính thực là Hoài Phương !

Mở tròn đôi mắt, Quỳnh Trâm kêu lên :

- Anh nói thật ư ? Tại sao lại có một việc lạ lùng như thế !

- Bất ngờ quá phải không Quỳnh Trâm ?

Anh gật gù :

- Phải, chính anh cũng đã ngỡ sờ khi biết được điều này . Một sự trùng lặp thật hi hữu nhưng đó lại là sự thật !

- Thế tại sao anh không cho Hoài Phương biết rõ từ lúc đầu ?

- Chính anh cũng chỉ biết được sau khi đã đến nhà Hoài Phương, và anh phát hiện được là nhờ vào bức chân dung Hoài Phương treo trên tường đấy !

Quỳnh Trâm lắc đầu :

- Nhưng tất cả đều đã muộn màng rồi phải không ? Hoài Phương đã ra đi với nỗi lòng u uất . Hoài Phương rất hận anh nhưng đồng thời lại khẳng định không thể xua đuổi được bóng hình anh trong tâm trí .

- Và như thế cũng có nghĩa là Quỳnh Trâm không biết được chút tin gì về Hoài Phương ư ?

- Không, nhưng Hoài Phương đã hứa sẽ giữ liên lạc cùng em, vậy ta thử chờ xem .

Mạnh Kha lắc đầu cương quyết :

- Anh không thể ngồi yên để chờ đợi được, ngày nào chưa tìm thấy Hoài Phương là ngày ấy anh chưa thể yên lòng . Và giờ khắc đối với anh bây giờ là bất tận, vì thế anh phải đi, phải tìm cho được Hoài Phương dù phải trải qua bao khó khăn gian khổ .

- Em cũng rất mong anh sẽ đạt thành ước nguyện vì em thật sự không muốn nhìn thấy gương mặt u buồn đăm lẹ của Hoài Phương, không muốn cả hai phải đổ vỡ để em mất đi một người bạn thân yêu nhất của mình .

- Vâng ! Anh hứa sẽ tìm lại cho em người bạn thân yêu với nụ cười tươi luôn nở trên môi .

- Chúc anh thành công và sớm đạt được điều mong muốn .

- Cảm ơn em !

Nhìn Mạnh Kha lầm lũi quay đi, Quỳnh Trâm chột chạnh lòng chua xót . Tình yêu của họ đâu phải trò đùa, sao cả hai như chơi trò cút bắt thế kia ? Hẳn ông trời đã ghen tị nên sắp bày sự việc lạ thường như thế để giờ họ phải lao đao trong cảnh kẻ trốn, người tìm mà chẳng biết bao giờ mới đến hồi kết thúc .

- Làm gì mà đứng ngăn người ra như thế hả cô bé ?

Đồng thời với câu nói là cánh tay choàng ngang qua vai Quỳnh Trâm .

Mỉm cười khi nhận ra người vừa đến, Quỳnh Trâm nói :

- Em đang suy nghĩ đến tình yêu của chúng mình đây Quốc Cường ạ !

- Nghĩ sao hở Quỳnh Trâm ? Nó tuyệt vời quá phải không em ?

- Vâng, em đang hạnh phúc lắm và em cầu mong sao nó vẫn luôn ở mãi mãi bên em .

- Điều gì đã làm cho em hoài nghi ?

- Em không hoài nghi, chỉ lo sợ vu vơ thế thôi !

Búng nhẹ lên chóp mũi cô, anh thì thầm :

- Hãy vững tin vào tình yêu này mà đừng lo sợ gì cả, vì anh đã nguyện sẽ thủy chung suốt đời với chỉ một bóng hình em duy nhất trong tim .

Quỳnh Trâm sung sướng trước câu nói khẳng định của anh, cô nép sát vào lòng Quốc Cường như muốn tìm cho mình một nơi nương tựa, muốn tình yêu này sẽ vững bền mãi mãi và trọn đời bất diệt trong hai con tim đang có cùng một nhịp đập yêu thương .

oOo

Ngược nhìn cô gái ngồi bên cạnh vẫn lặng yên trầm lặng suốt quãng đường dài hơn 2000km, đôi mắt u buồn như vô cảm của cô cứ nhìn thẳng về phía trước đã làm cho bà Quỳnh - người cùng đi chung trên chuyến xe Sài Gòn - Đà Lạt này cứ liếc nhìn với bao hoài nghi thắc mắc trong lòng.

Cô gái còn quá trẻ, trông cô có vẻ lạc lõng với chiếc túi xách nhỏ bên cạnh. Cô mang dáng dấp của một kẻ không còn tha thiết với cuộc đời hơn là của một người đang muốn du lịch đến với xứ sở của tình yêu.

Không nén được lòng hiếu kỳ, bà Quỳnh buột miệng hỏi khi thoáng nghe tiếng thở dài cùng cái lắc đầu nhẹ nhẽ của cô gái.

- Xin lỗi. Tôi có điều thắc mắc muốn hỏi cháu một việc.

Khẽ giật mình, Hoài Phương như sực tỉnh. Cô quay nhìn người đàn bà có nét mặt phúc hậu bên cạnh:

- Thưa, bà muốn hỏi cháu điều gì?

Gật đầu như hải lòng trước vẻ lễ phép của Hoài Phương, bà nói:

- Tôi thấy dường như cháu đang mang trong lòng một nỗi niềm tâm sự hay chính xác hơn là một sự u buồn đến tuyệt vọng.

Thán phục trước cái nhìn sành sỏi của bà, cô đáp:

- Thưa vâng. Đúng là cháu đang thực sự tuyệt vọng bà ạ.

- Nhưng vì lẽ gì hở cháu? Nhìn cháu còn quá trẻ, ta không nghĩ nỗi buồn lại đến với cháu sớm như thế?

- Nhưng nó lại đến như một sự tuần hoàn chuyển động của đất trời vậy bà ạ!
- Thế cháu đã rơi vào hoàn cảnh ra sao, lại không còn tha thiết với cuộc sống vậy?

Lắc nhẹ đầu, cô chậm rãi:

- Hoàn cảnh của cháu... buồn đến nỗi cháu không muốn mình còn tồn tại làm gì trên cuộc đời này nữa.

Hiểu Hoài Phương vì e dè, nên không dám thổ lộ nỗi lòng với người xa lạ, bà Quỳnh mỉm cười:

- Có lẽ cháu ngại, nên không dám bộc bạch chứ gì?
- Dạ, cháu...

Bà gật gù như cảm thông:

- Dè dặt như thế cũng tốt.
- Nhưng cháu thật sự không suy nghĩ như thế đâu ạ.

- Thôi được. Ta không phiền cháu đâu. Giờ cháu hãy cho ta biết sẽ định về đâu và làm gì khi rời bỏ gia đình như thế?

Thêm một lần nữa, Hoài Phương thăm phục người đàn bà trước mặt cô lắc đầu:

- Cháu chưa biết phải về đâu cả bà ạ.
- Vậy cháu ra Đà Lạt sẽ ở với ai?

Ngạc nhiên, Hoài Phương kêu lên:

- Ra là chuyến xe này đi Đà Lạt ư?

Như cảm thông với tâm trạng của cô gái, bà nói:

- Cháu lên xe mà không biết nó sẽ về đâu sao?

Hoài Phương đỏ mặt:

- Quả thật cháu chỉ hành động theo phản xạ tự nhiên của mình mà thôi.
- Vậy cũng có nghĩa là cháu không có người thân quen ngoài ấy?
- Vâng ạ.

Nhìn chăm chú vào gương mặt xinh xắn của Hoài Phương, bà Quỳnh chợt cảm thấy mến vô cùng. Tuy không được cô tháo trút nỗi lòng, nhưng tận trong thâm tâm mình, bà bỗng nghe trào dâng một nỗi quyến luyến như đã thân quen. Bà bỗng thấy xót xa cho thân gái bơ vơ một mình không nơi nương tựa, rồi bà chợt quyết định khi nói cùng Hoài Phương.

- Vậy cháu có dám theo ta về nhà không?

Ngạc nhiên nhìn bà Quỳnh cô đáp:

- Tại sao bà lại hỏi cháu như thế?
- Có nghĩa là cháu đồng ý?

- Không có gì để cháu phải ngần ngại trước một người phúc hậu như bà. Nhưng cháu muốn biết về nhà bà để làm gì?

Bà Quỳnh mỉm cười:

- Ta nghĩ, cháu không có người thân trên Đà Lạt, thì ra ngoài ấy, cháu sẽ bơ vơ và khó tìm việc làm. Vì thế, ta có ý muốn giúp cho cháu một công việc.

Mắt Hoài Phương chợt sáng, cô hỏi dồn:

- Bà nói thật? Bà sẽ giúp cho cháu ư?
- Ta không hề đùa cợt trước lời hứa của mình bao giờ.
- Thế nhà bà là cơ sở sản xuất gì hở bà?

Bà Quỳnh lắc đầu:

- Không phải là cơ sở mà cũng không phải nhà của ta.

Nhíu mày lạ lắm cô hỏi:

- Cháu chưa hiểu câu nói của bà.
- Có nghĩa là công việc ta muốn giúp cháu vào làm là một nhà máy sản xuất trà và ta cũng là một nhân viên trong ấy.

Hoài Phương vỗ lễ:

- À, ra thế! . Nhưng nhà máy ấy ở đâu và bà đảm nhận công việc gì ạ?
- Tại tỉnh Lâm Đồng! Ta lãnh phần nấu cơm cho nhà ăn tập thể của công nhân trong nhà máy ấy.

Ngừng một lát, bà lại tiếp:

- Với quá trình làm việc lâu năm của mình trong nhà máy, ta nghĩ sẽ không khó khăn lắm khi xin giúp cháu một công việc nơi ấy. Thế cháu có bằng lòng không?

Nhìn bà Quỳnh với ánh mắt đầy hàm ơn, Hoài Phương cảm động thật sự trước tình cảm bà dành cho mình.

Chẳng chút e dè Hoài Phương gật đầu ưng thuận ngay. Vì theo linh tính của mình, Hoài Phương nghĩ bà Quỳnh chính là một người tốt cho cô đặt trọn niềm tin tưởng. Và lại, đã bước chân vào xã hội là Hoài Phương cũng đã trong tư thế sẵn sàng đón nhận mọi sự nghiệt ngã của cuộc đời.

Đặt ống nghe vào chiếc máy điện thoại, Nguyễn Đạt tựa người ra sau, thở phào một cách khoan khoái.

Anh vừa liên lạc với các đại lý của mình ở Sài Gòn và Nha Trang. Công việc làm ăn thuận lợi đã giúp cho nhà máy trà Hưng Long của anh ngày một phát triển hẳn lên. Có rất nhiều đơn đặt hàng ở trong và ngoài nước, nhất là các nước ở khu vực Đông Nam Á.

Với tay cầm lấy bản hợp đồng, anh vừa sửa chữa lại một vài điều khoản, vừa đặt tay lên giá điện thoại định gọi cho người kế toán trưởng thì chợt thấy một đám đông công nhân ồn ào ngoài cửa. Họ có vẻ căng thẳng một điều gì đó. Nguyễn Đạt nắm lấy vai ông Hải, viên quản lý đang chạy tới hỏi:

- Gì thế? Có chuyện gì xảy ra?
- Có một nữ công nhân đang ngất xỉu ở sân phơi trà.
- Ngất xỉu ư?

Nguyễn Đạt giật mình chạy vội ra sân phơi. Dưới cái nắng như đổ lửa, sân xi măng nóng bỏng, vừa từ trong phòng có trang bị máy lạnh ra, Đạt còn cảm thấy nóng hơn. Thế này làm sao cô công nhân kia không bị ngất xỉu chứ?

Nguyễn Đạt bước tới đám đông, nói:

- Mọi người làm ơn tránh ra xem nào. Phải thoáng một chút cho người ta thở chứ.

Đám công nhân hiếu kỳ đứng qua một bên, Nguyễn Đạt bước tới thấy một nữ công nhân đang nằm trên nền xi măng, chiếc nón lá úp lấy mặt. Toàn bộ phần cơ thể còn lại như bị phủ dưới lớp vải màu lam, đồng phục của công nhân trà. Áo quần lam, bao tay, vớ và cả khẩu trang cũng lam nốt. Nguyễn Đạt cúi nhìn xuống, rồi ngẩng lên nhìn trời. Anh biết là trong tình huống này, phải mang bệnh nhân vào nơi mát mẻ, cởi bỏ bớt trang phục. Nguyễn Đạt chẳng suy nghĩ gì nữa, anh bế xốc cô gái lên vào ngay văn phòng của mình.

- Hãy mở máy điều hòa hết công suất đi.

Nguyên Đạt ra lệnh cho ông quản lý. Máy được vặn đến tốc độ cực đại, cô công nhân được nằm dài trên salon. Nón và khẩu trang được cởi ra, một mái tóc dài đen nhánh buông xõa. Một khuôn mặt trắng đẹp thanh tú. Nguyên Đạt thấy bất ngờ, ngẩn người nhìn mấy mất giây, anh tiếp tục tháo bao tay và cởi bỏ bớt chiếc nút áo trên cổ của cô gái.

Quay nhìn ông quản lý, anh hỏi:

- Cô gái này tên gì vậy?

Ông quản lý có vẻ suy nghĩ:

- Hình như cô ta mới đến làm, để hỏi tổ trưởng cô ấy mới biết được.

- Vậy thì ông cho gọi vào đi. Nhớ bảo mang theo một chiếc khăn ướt nữa nhé.

Tổ trưởng là một người đàn bà xấp xỉ bốn mươi, đã làm ở nhà máy trên mười năm. Bà ta tỏ ra rất cung kính với Nguyên Đạt.

Bà nói:

- Cô ấy tên là Nguyễn Võ Hoài Phương, mới đến đây làm được ba hôm, do bà Quỳnh giới thiệu.

- Nguyễn Võ Hoài Phương à? - Nguyên Đạt cảm thấy cái tên có vẻ mơ mộng quá. - Cô ấy sống ở cư xá nhà máy ư?

- Dạ không. Cư xá của nhà máy đã chật rồi.

- Thế tại sao lại sắp xếp cô ấy vào khâu phơi trà?

Bà tổ trưởng có vẻ không vui:

- Dạ thưa ông, lãnh đạo một bộ phận đâu phải là chuyện dễ dàng. Phải chọn công nhân thích hợp, ai không muốn như vậy. Nhưng nếu cứ để công nhân họ tự chọn công việc thì chẳng ai chịu làm ở khâu phơi trà cả. Và lại cô ấy mới vào làm, đâu dám giao những việc khác được ạ.

Nguyên Đạt gật gù:

- Ra là vậy!

Nhìn cô công nhân đang nằm trên ghế salon, cô đã được cởi bớt chiếc áo bảo hộ lao động ra, bây giờ chỉ còn lại chiếc áo thường cô đang mặc. Làn da trắng hồng, những ngón tay búp măng xinh xắn... Không phải dáng dấp của một công nhân bình thường, làm lao động nặng.

Nguyên Đạt chợt hỏi:

- Thế bây giờ cô ấy ở đâu?

Bà tổ trưởng đáp:

- Dường như cô ấy ở nhà bà Quỳnh.

Nguyên Đạt khoa tay:

- Thôi được rồi. Chị ra ngoài làm việc đi. Còn cô ấy cứ để đây. Có lẽ ngày hôm nay, cô ấy sẽ không còn làm được gì nữa đâu. Cứ ghi cho cô ấy một ngày nghỉ bệnh.

Bà tổ trưởng gật đầu quay ra ngoài. Hoài Phương vẫn nằm đấy với chiếc khăn tắm lạnh trên trán. Mãi một lúc lâu, cô mới chớp mắt tỉnh dậy.

- Cô ấy đã tỉnh rồi.

Ông quản lý kêu lên. Nguyên Đạt gật đầu:

- Chắc cũng không có gì đâu. Ông cứ đi đi, để cô ấy nằm đấy!

Chờ ông quản lý ra khỏi phòng xong, Nguyên Đạt bước tới cạnh salon, anh ngồi xuống phía đối diện chăm

chú ngắm cô gái. Cô ta giống như một tác phẩm điêu khắc đẹp một cách ti mỉ, dịu dàng.

- Tôi... tôi làm sao thế này?

Hoài Phương cử động một cách yếu đuối. Nguyên Đạt đưa tay chặn lại:

- Nằm yên đấy đi... Cô nghỉ một chút đã, vừa mới ngất đấy.

Hoài Phương mở to mắt nhìn. Rồi đột nhiên như sực nhớ ra điều gì, cô chớp mắt nhìn xuống:

- Tôi thật vô dụng, chẳng làm gì được cả.

Một lời tự trách, Nguyên Đạt chợt thấy thương hại cô bé có khuôn mặt xinh đẹp nhưng mang vẻ u buồn sâu lắng.

Nguyên Đạt nói nhanh:

- Tại cô làm việc dưới nắng lâu quá. Mấy hôm nay trời lại nóng bức khó chịu. Nhưng cô hãy yên tâm. Tôi sẽ nói với họ điều cô sang phòng sấy trà hoặc bên phòng máy cũng được.

Hoài Phương yên lặng nhìn Đạt, một lúc sau cô nói:

- Xin ông đừng bận tâm vì tôi, ông chủ ạ!

Giọng nói của Hoài Phương có vẻ ngượng ngùng. Điều đó cũng không lạ, tự nhiên thấy mình nằm một mình trong phòng với một người đàn ông đứng cạnh. Người đàn ông đó lại là ông chủ, vừa vào làm việc ở xí nghiệp này Hoài Phương đã biết ngay ông chủ. Một người trẻ tuổi, năng động, đẹp trai, cầu tiến, lại biết quý trọng công nhân. Đa số công nhân ở đây đều tỏ ra kính trọng ông chủ của mình. Hoài Phương nói:

- Công việc phơi trà cũng không đến nỗi cực khổ lắm Chỉ tại tôi chưa quen việc đấy thôi.

- Chính xác hơn là chưa quen đứng ngoài nắng, phải không? Nhưng với vóc dáng của cô sẽ khó thích nghi với công việc này.

Hoài Phương kêu lên:

- Ông chủ! Ông không định sa thải tôi chứ?

- Ồ không đâu. Cô hãy yên tâm

Anh chợt hỏi:

- À! Trình độ học vấn của cô tới đâu rồi hả?

- Tôi đang học đại học.

Nguyên Đạt kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Thế ư? Vậy sao cô lại bỏ dở việc học của mình?

Hoài Phương lắc đầu buồn bã không đáp.

Không để ý đến thái độ của Hoài Phương anh hỏi tiếp:

- Với trình độ học vấn của mình, sao cô không tìm lấy công việc thích hợp hơn? Một chân thư ký văn phòng chẳng hạn?

Khẽ cười, cô đáp:

- Nhưng làm sao tôi có thể xin được công việc thích hợp ấy.

- Tại sao?

- Vậy là cô vui lòng chấp nhận với công việc gian khổ này?

- Vâng, dẫu sao nó cũng tạm giải quyết được cho tôi những nhu cầu cần thiết cho cuộc sống hàng ngày.

Gật đầu như xác nhận những lời nói của Hoài Phương, Nguyên Đạt chợt quyết định:

- Ngay ngày mai, cô sẽ vào làm việc tại văn phòng của tôi.

Hoài Phương sửng sốt:

- Tôi ư? Nhưng tôi sẽ làm được gì?

- Công việc của một thư ký văn phòng, với những sổ sách và giấy tờ, hợp đồng cũng không phức tạp lắm đâu. Cô hãy yên tâm.

Lắc đầu từ chối, cô đáp:

- Tôi không nghĩ là mình sẽ làm được, vì tôi chưa có chút kinh nghiệm nào cả.

- Nhưng lâu dần cô sẽ quen việc.

Hoài Phương lắc đầu:

- Tôi tự thấy mình không đáng hưởng đặc ân ấy. Hãy để cho tôi yên phận với công việc hiện tại của mình, ông chủ ạ.

Lắc đầu, anh khẳng định:

- Công việc ở đây hay văn phòng đều phục vụ cho nhà máy cả. Tôi chỉ muốn cô làm đúng năng lực của mình, chứ đâu phải là bố đức thi ân.

Không để cho Hoài Phương kịp phản đối, anh nghiêm giọng:

- Nhân danh một giám đốc của nhà máy này, tôi tuyên bố điều cô vào làm việc nơi văn phòng tôi đây.

Hoài Phương mỉm cười trước sự ra oai của Nguyên Đạt.

Lại thêm một anh chàng ngạo mạn, ra vẻ uy quyền. Có khác gì Mạnh Kha của ta đâu.

Cô lắc đầu thật mạnh như muốn xua tan những ý nghĩ trong đầu.

Ồ! Tại sao ta lại liên tưởng đến con người bội bạc ấy? Còn nhớ làm gì một tình yêu không trọn vẹn kia? Nhưng rồi ta có quên không, khi từ trong sâu thẳm con tim này, ta vẫn khắc khoải, hoài mong trong thương nhớ, dấu biết đây là một điều vô vọng.

Ồi! Ta lại mâu thuẫn mất rồi.

Nhìn vẻ tự lự của Hoài Phương, Nguyên Đạt chợt hối hận, ngỡ cô đang phiền lòng vì sự thị uy của mình, anh nhẹ giọng:

- Thật sự tôi chỉ muốn em không phải vất vả vì công việc nặng nhọc nơi đây thôi. Chả lẽ em không hiểu được điều ấy?

Không muốn Nguyên Đạt phiền lòng vì sự từ chối của mình, cô mỉm cười đáp nhanh:

- Vâng. Tôi hiểu, nên xin sẵn sàng chấp nhận sự biệt đãi đó.

Nguyên Đạt tròn mắt:

- Vậy là cô đã bằng lòng?

- Vâng.

- Thế thì ngay sáng mai, cô hãy vào nhận công việc mới nhé. Còn giờ, cô hãy yên tâm về nhà nghỉ ngơi đi. Tôi đã bảo tổ trưởng chấm công cô chiều nay. Cô không phải lo ngại nữa.

Rời khỏi văn phòng của vị giám đốc, Hoài Phương trở về nơi trú ngụ của mình, một căn phòng nhỏ cạnh bếp ăn tập thể của nhà máy mà bà Quỳnh, người đàn bà tốt bụng đã thu xếp cho cô.

Thả người lên chiếc giường tre bé nhỏ tâm hồn Hoài Phương chợt băng khuâng với những suy nghĩ xao trộn trong đầu. Chả lẽ cô lại sắp bước vào một chuyến phiêu lưu tình cảm, mà bản thân cô đã cảm thấy chán

chường vì hơn một lần tuyệt vọng? Thờn quanh những luống hoa trước sân, khu vườn của dãy nhà tập thể mới xây không lớn lắm, nhưng lại được tập trung với rất nhiều loại hoa đẹp, mát vô cùng mà mỗi lúc nhìn ngắm chúng, Hoài Phương lại chợt nhớ đến vườn hồng của mình đã chết.

Thế là hai tháng đã trôi qua, từ lúc vào làm thư ký riêng cho Nguyễn Đạt và được dọn về ở nhà tập thể này, Hoài Phương đã thực sự gia nhập vào môi trường mới. Công việc dồn dập nơi văn phòng của Nguyễn Đạt đã giúp cô tạm quên đi nỗi buồn sâu lắng trong tim. Nhưng mỗi lúc đêm về, Hoài Phương cứ trần trọc thao thức không sao ngủ được. Nhưng chính vẻ buồn man mác trên gương mặt diễm kiều của Hoài Phương lại càng tăng thêm sức hấp dẫn nơi cô, khiến Nguyễn Đạt cảm thấy lòng băng khuâng xao xuyến khi hàng ngày cứ đối diện cùng cô nơi văn phòng làm việc chỉ có hai người.

Với giác quan nhạy cảm của người con gái, Hoài Phương đã nhận biết được tình cảm của Nguyễn Đạt dành cho mình, qua tia nhìn ấm áp, anh luôn hướng về cô cùng những cử chỉ quan tâm chăm sóc nhẹ nhàng. Hoài Phương giờ đây ví như một con chim non bị trúng tên nên sợ cả cảnh cong. Tình yêu đầu đời, cô đã trót trao trọn vẹn cả con tim để giờ đây trong cô chỉ là một cái xác không hồn, thì cô đâu thể đáp lại chân tình ấy, dù trong mơ hồ cô đã cảm nhận được thật rõ ràng.

Mãi nghĩ ngợi vẫn vơ, mà tiếng xe chạy vào sân bao giờ Hoài Phương chẳng hề hay biết. Đến khi tiếng của Nguyễn Đạt vang lên sát bên cạnh, mới khiến cô sực tỉnh.

- Hoài Phương này! Cô đang thả hồn đi đâu mà xe tôi chạy vào nhấn còi inh ỏi như thế, cô cũng chẳng hay biết gì cả vậy?

Hoài Phương mỉm cười, bối rối:

- Ờ.. tôi chỉ suy nghĩ những chuyện vu vơ thôi. À! Hôm nay giám đốc đi dự hội nghị khách hàng sao lại về sớm thế?

Nguyễn Đạt nhíu mày:

- Tại sao Hoài Phương cứ mãi xa lạ với tôi bằng cái danh xưng đầy ngăn cách ấy?

- Xin lỗi. Nhưng địa vị của cả hai buộc tôi không thể gọi khác được.

- Nhưng chúng ta đã có cùng công việc, Hoài Phương vẫn có thể gọi tôi bằng anh kia mà.

Thở dài thật khẽ, Hoài Phương biết là mình bất lực vì không thể cản ngăn được những bước tiến âm thầm của Nguyễn Đạt, mà cô đã cố tình chắn ngang bằng bức tường địa vị ấy. Thôi thì mặc nhiên cho số phận vậy.

Mỉm cười nhìn anh, Hoài Phương đáp:

- Vâng, để chấp hành mệnh lệnh từ nay tôi sẽ gọi giám đốc bằng anh.

- Không là mệnh lệnh uy quyền mà là của chính trái tim.

Tảng lờ như không nghe lời anh nói, cô lãng chuyện:

- Hội nghị có vui không hở anh?

Biết Hoài Phương trốn tránh, anh nhẹ gạt đầu, tự nhủ: hãy chờ cơ hội thuận tiện khác vậy. Anh đáp:

- Rất vui, tiếc là em lại không bằng lòng đi cùng tôi.

- Tôi không thích đến những nơi ồn ào đó.

Bước đến ngồi cạnh Hoài Phương trên băng ghế đá, anh hỏi:

- Hôm nay chủ nhật, rảnh rồi sao cô không ra phố dạo chơi, lại ngồi đây mơ mộng? Hay cô đang có tâm sự?

Lắc nhẹ đầu, cô đáp:

- Đường phố nơi đây tôi chưa quen thuộc lắm, nên không muốn ra ngoài, chứ không có tâm sự suy nghĩ gì cả.

Đốt cho mình một điếu thuốc, sau một lúc im lặng, Nguyễn Đạt trầm giọng hỏi:

- Hoài Phương này! Có bao giờ cô suy nghĩ hay mơ ước cho mình về một tương lai không?

Quay nhìn Nguyên Đạt chăm chú, Hoài Phương hỏi lại:

- Sao anh lại hỏi tôi như thế?

- Vì thấy cô thường hay mơ mộng, nên tôi đoán chắc rằng trong cô hẳn phải có một niềm mơ ước nào đó cho tương lai của mình.

Câu hỏi của Nguyên Đạt chợt nhiên làm Hoài Phương nhớ lại những tháng ngày qua bên Mạnh Kha. Đúng là cô cũng đã từng có những mơ ước về một mái ấm gia đình bên cạnh người cô yêu thương đó, nhưng sự thật đã bôi xóa hết còn đâu. Sự phản bội của Mạnh Kha cứ làm tim cô nhói đau mỗi khi nghĩ đến. Dù thời gian có trôi qua, nhưng niềm đau trong lòng cô lại chẳng dễ dàng quên đi theo tháng ngày. Và Mạnh Kha vẫn còn là đề tài nhức nhối trong cô. Vì Hoài Phương biết rõ tình yêu này, cô đã trao về anh với tất cả sự tin yêu trọn vẹn thì đâu chỉ phúc chốc nó lại nguôi ngoai đi được.

Nghĩ đến đó, bất giác Hoài Phương chỉ thờ dài.

- Điều đó, chắc có lẽ không sai với mọi người, nhưng riêng tôi, thì chẳng thể có được đâu.

- Cô không có ý nói là mình không nghĩ đến tương lai đó chứ?

- Nhưng sự thật lại là như thế.

Nguyên Đạt kêu lên ngạc nhiên:

- Là sự thật ư? Hoài Phương này! Cô có biết là cô đang cho tôi một cảm giác là đang đối diện với kẻ sống trong tâm trạng chán nản, tuyệt vọng không?

Hoài Phương thần nhiên:

- Có lẽ cảm giác của anh cũng không sai!

Nguyên Đạt thấy khó hiểu trước lối nói chuyện lạ lùng của Hoài Phương, anh bật kêu lên:

- Hôm nay cô làm sao vậy Hoài Phương? Đã có chuyện gì xảy ra với cô ư?

Lắc đầu Hoài Phương đáp:

- Không đâu Nguyên Đạt, chỉ là một chút chuyện riêng thôi!

Nguyên Đạt bỗng ngập ngừng, hỏi:

- Hoài Phương này! Tôi thấy dường như tinh thần cô không được ổn định. Cô đang lo buồn nghĩ ngợi điều gì phải không? Tôi muốn, cô hãy.. san sẻ cùng tôi, cho vui đi nỗi đau buồn đó, cô có cảm thấy khó chịu không?

Hoài Phương vội đáp:

- Trái lại tôi rất cảm ơn sự quan tâm chân tình của anh, Nguyên Đạt ạ. Nhưng nỗi niềm riêng này tôi nguyện sẽ cố gắng để lãng quên và mong chờ ở thời gian sẽ giúp tôi được toại ý.

- Nhưng niềm vui được san sẻ, niềm vui sẽ được nhân đôi. Nỗi khổ được sẻ chia, nỗi khổ sẽ vui đi phân nửa. Thế tại sao cô còn ngần ngại không dám thổ lộ cùng tôi? Hay cô cho rằng tôi không xứng đáng?

Nhưng Hoài Phương vẫn lắc đầu nói:

- Nguyên Đạt! Anh đừng tự hạ mình như thế. Có đáng gì đâu chút tâm sự của tôi mà anh phải quan tâm nhiều đến vậy. Anh nên dành thời gian cho công việc của mình thì tốt hơn.

Những tưởng lời nói kia sẽ chạm vào lòng tự ái của anh. Nào ngờ, ngay khi Hoài Phương dứt tiếng, Nguyên Đạt đã vội nắm lấy tay cô siết chặt và lời nói anh bỗng dâng đầy những cảm xúc không ngờ.

- Hoài Phương! Nếu anh nói rằng tất cả thời gian này sẽ dành trọn vẹn cho những suy nghĩ về em thì sao? Em có cho phép anh được quyền làm điều đó không?

Bất ngờ trước những lời thổ lộ của Nguyên Đạt, Hoài Phương dụi dãi đáp:

- Suy nghĩ được xuất phát từ trong tâm và đặt tình cảm cho người mình yêu thương, là điều không ai có thể ngăn cấm được. Nhưng Nguyên Đạt ơi! Tôi nghĩ giữa chúng ta hãy dành cho nhau một tình bạn có lẽ sẽ tốt hơn, anh ạ.

- Tại sao?

- Vì... một điều tế nhị mà tôi không thể giải bày được trong lúc này, và như tôi đã nói, tôi đang mong chờ thời gian.

- Để xoa dịu vết thương lòng đang nhức nhối trong tim em phải không?

Hoài Phương lặng yên không đáp, và Nguyên Đạt đã hiểu được phần nào nỗi niềm u uất kia. Vì thế, anh không cảm thấy phiền lòng trước sự khước từ của Hoài Phương mà anh lại còn đặt nhiều hy vọng. Vì nếu thời gian giúp Hoài Phương nguôi ngoai vết thương lòng, thì thời gian cũng sẽ là người bạn trung thành của anh nhất.

Và hơn ai hết, anh biết mình đã yêu rồi. Trái tim bao năm những tưởng đã khô cằn, chai sạn đi bởi anh chỉ chú tâm vào công việc, nào ngờ hôm nay lại được bộc phát dữ dội bên một Hoài Phương dịu dàng khả ái.

Ngồi ở một góc salon với tờ báo trên mắt, nhưng Nguyên Đạt không hoàn toàn bị tờ báo che khuất tầm nhìn. Qua mép báo, anh có thể nhìn rõ Hoài Phương đang làm việc ở bàn trước mặt. Cô đang mở một bức thư trả lời cho khách hàng rồi cầm cúi viết. Mái tóc xõa lấp một bên tai che bớt một phần mặt môi đang mím lại, một lúc sau, Hoài Phương bỏ bút xuống, rồi ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ, có một đám mây trắng đang bay qua. Cũng có thể Hoài Phương đang ngắm những chùm hoa màu vàng trên bờ tường.

Hoài Phương có vẻ thẫn thờ, đôi mắt to đen như chìm trong suy nghĩ. Nguyên Đạt ngấm một lúc mới bỏ tờ báo xuống, đứng dậy. Hoài Phương nghe tiếng động vội quay lại, cô bắt gặp nụ cười của Nguyên Đạt.

- Thôi, đừng viết nữa, Hoài Phương. Hãy để công việc sang một bên đi.

- Chi vậy?

- Qua đây ngồi một chút.

- Nhưng ... công văn chưa thảo xong cơ mà?

- Khởi cần. Mai viết tiếp cũng được.

Hoài Phương hỏi với nụ cười:

- Đó là mệnh lệnh ư?

- Vâng!

Hoài Phương bước tới ngồi xuống cạnh Nguyên Đạt, nét cười hiện trên mắt, cô hỏi:

- Có việc gì thế thưa giám đốc?

Đốt cho mình một điếu thuốc, anh chợt hỏi:

- Chiều nay, cô có bận việc gì không, Hoài Phương?

Hoài Phương lắc đầu, anh tiếp:

- Vậy cô hãy đi cùng với tôi đến tiệm bánh Thiên Hương nhé.

Hoài Phương nhướn mày:

- Để làm gì?

Nguyên Đạt trầm giọng:

- Chủ nhật tới đây là lễ chúc thọ của mẹ tôi. Tôi muốn đến đấy để đặt bánh.

- Thế chiếc bánh anh đặt có cần trang trí cầu kỳ lắm không?

- Ôi! Không cần phải thế. Nhưng tại sao cô hỏi như thế?

Hoài Phương ngập ngừng:

- Ở... vì tôi muốn giúp anh làm lấy chiếc bánh đó.

Nguyễn Đạt ngạc nhiên:

- Cô nói thật ư?

- Vâng! Nhưng không hiểu anh có đồng ý không?

- Làm sao tôi có thể từ chối được trước sự nhiệt tình của cô. Chẳng những thế mẹ tôi sẽ rất vui biết được chính tay cô đã làm.

- Sao anh dám chắc chắn như thế. Ngộ nhỡ tôi làm không vừa ý mẹ anh thì sao?

- Tôi tin bánh sẽ rất ngon dưới đôi tay khéo léo của cô.

Hoài Phương mỉm cười:

- Đừng vội cho tôi đi tàu bay giấy nhé Nguyễn Đạt! Anh đã thấy được công trình của tôi bao giờ đâu lại biết tôi khéo léo chứ.

- Linh cảm đã mách bảo với tôi như thế.

Bật cười khúc khích, Hoài Phương đáp:

- Ôi! Anh mà cũng tin vào giác quan thứ sáu ư?

- Tin chứ. Vì nó đã từng khẳng định những suy nghĩ của tôi rất đúng đấy!

Nhìn thẳng vào mắt Hoài Phương, anh bỗng cất giọng tha thiết:

- Cũng như nó đang nói với tôi rằng, thời gian sẽ giúp em giải tỏa những điều u uất, để tôi có thể nói được với em tiếng nói của trái tim mình.

Hoài Phương lẩn tránh:

- Đừng mong chờ một hư ảo Nguyễn Đạt ạ.

- Sao là hư ảo? Chẳng lẽ chỉ một lần tuyệt vọng là suốt đời em không bao giờ tìm thấy niềm vui mới sao?

Chồm người tới sát Hoài Phương, anh bỗng hỏi:

- Em định chơi trò trốn tìm với tôi đến bao giờ?

- Trò gì? Anh định nói gì? Tôi không hiểu?

- Tôi biết em hiểu. Em đừng giả vờ đóng kịch nữa.

Hoài Phương phủ nhận:

- Không. Không. Tôi không hiểu gì cả.

Rồi cô lãng chuyện:

- Chiều nay, anh đưa tôi đi mua một ít vật liệu để làm bánh nhé.

Nguyễn Đạt trừng mắt. Thái độ tức giận hiện rõ, một lúc lâu anh mới dịu xuống.

Nguyễn Đạt chăm chú nhìn khuôn mặt trước mắt. Đôi mắt to đen vừa có vẻ ngờ ngác, ngây thơ vừa có vẻ sợ hãi. Một đôi mắt nai xinh như mộng, đôi mắt đã làm cho trái tim của Nguyễn Đạt choáng váng, ngẩn ngơ.

- Hoài Phương! Làm sao em cứ mãi tìm cách trốn lánh tôi như vậy? Tôi yêu em!

Bịt chặt hai tay, Hoài Phương như hoảng hốt, đôi mắt cô đã sưng nước.

- Đừng, Nguyên Đạt. Anh đừng nói gì nữa cả. Tôi không nghe. Tôi không muốn nghe nữa đâu.

Nguyên Đạt ngạc nhiên rồi chột dệu xuống trước sự kích xúc mãnh liệt của Hoài Phương. Tại sao em lại phản ứng quyết liệt đến vậy? Em không yêu tôi ư? Hay vết thương lòng trong em không thể nhạt phai? Không. Ta không tin như thế. Tất cả rồi sẽ dần trôi theo quên lãng và bụi thời gian sẽ xóa nhòa những dĩ vãng đau thương. Ta tin sẽ khuất phục được em bằng chính tình cảm chân thành tha thiết nhất của mình.

- Hoài Phương! anh yêu em! Anh yêu em!

Đặt chiếc bánh kem được trang trí bằng những màu sắc trang nhã với ba tầng chồng lên nhau ở giữa bàn, Hoài Phương ngẩng nhìn công trình của mình rồi chột băng khuôn nhớ đến sinh nhật của Quỳnh Trâm ngày nào. Cũng chiếc bánh ba tầng do chính tay cô làm lấy, cũng không khí rộn ràng tươi vui, nhộn nhịp và cũng chính từ đêm sinh nhật định mệnh ấy, đã kết chặt cuộc đời cô và Mạnh Kha. Những tưởng suốt đời sẽ chẳng bao giờ tách rời ra được, nào ngờ cái chết chẳng rẽ chia mà lòng người đã vội vàng thay đổi. Mạnh Kha đã quên đi lời nguyện ước hôm nào để thần nhiên sánh vai cùng người xa lạ khác.

Lắc mạnh đầu cổ như xua tan một suy nghĩ u buồn cứ vờn quanh, Hoài Phương lại tiếp tục với những công việc dang dở của mình. Đặt những bình hoa đã được cô cắm rất nghệ thuật lên từng bàn đã trải khăn trắng muốt và bày biện sẵn sàng tiếp đón khách, Hoài Phương lại loay hoay trang trí những bàn thực đơn.

Hôm nay là ngày lễ thượng thọ của bà Trâm Anh - mẹ của giám đốc Nguyên Đạt. Ngay từ sáng sớm, tất cả đã được chuẩn bị, bởi số khách mời tham dự sẽ rất đông. Hoài Phương đã đến theo lời mời khẩn khoản của Nguyên Đạt. Và cũng là người đại diện cho các công đến chúc thọ mẹ anh.

Thủy Tiên, cô công nhân cùng làm chung tổ phoir trà với Hoài Phương trước đây đã xuýt xoa trầm trồ vai trò của Hoài Phương. cô nói:

- Hoài Phương tốt số quá. Giá như mình được chút may mắn như bạn chắc mình có lẽ sung sướng lắm.

Hoài Phương mỉm cười đáp:

- Ở đâu cũng làm việc, cũng cùng phục vụ cho nhà máy này cả Thủy Tiên ạ.

- Nhưng công việc của Hoài Phương nhẹ nhàng hơn và bạn có điều kiện để tiếp xúc cũng như sẽ được gặp gỡ giới thượng lưu trong xã hội.

- Chính điều này Thủy Tiên thích thú ư?

- Vâng, tôi ao ước ở vào vị trí của Hoài Phương, vì qua những giao tiếp đấy ta mới có thể tìm thấy cho mình một tầm vóc xứng đáng.

Đúng là một cô gái đầy tham vọng. Hoài Phương chột nhớ đến những lời bộc bạch của Thủy Tiên.

- Có gì mà ngồi cười một mình vậy cô bé?

Tiếng nói của Nguyên Đạt vang lên sát bên tai làm Hoài Phương giật mình:

- Anh giống như người tàng hình vậy. Muốn biến là biến, hiện là hiện làm người ta muốn rút tim ra ngoài.

- Nếu lỡ có rút tim thật thì anh xin tình nguyện gắn lại chỗ cũ cho em. Vả lại, giữa ban ngày ban mặt làm gì có ma mà em lại giật mình sợ hãi như thế?

Hoài Phương nhún vai:

- "Ma chết" thì không đáng sợ đâu, chỉ ngại phải đối diện với "ma sống" thôi.

- Ý em muốn nói anh là "ma sống" đấy, phải không?

- Đấy là tự anh nhận đấy nhé, không phải tôi muốn ám chỉ anh đâu à nghe.

Nguyên Đạt mỉm cười, anh gật đầu:

- Em quả là khéo léo trong ứng xử, lượn qua lượn lại cuối cùng đưa người ta vào chân tường mới chịu.

- Nói vậy bộ anh không lợi hại sao?

Nguyễn Đạt lắc đầu:

- Anh thì không làm sao sánh kịp với Hoài Phương rồi, nhưng có một người.

- Ai vậy? Bạn gái của anh à?

- Không! Là một người anh họ của tôi thôi. Đây là một người thanh niên rất có biệt tài ăn nói.

- Hẳn anh ta là người đào hoa.

- Vâng, điều ấy thì hẳn nhiên rồi. Vì ngoài bộ mã đẹp trai của mình, anh ta còn chinh phục các cô gái ở biệt tài hoạt bát nữa.

- Và anh cho rằng tôi cũng "lắm mồm" như ông anh của mình chứ gì?

- Sao Hoài Phương lại làm lẫn một cách tai hại vậy? Hoạt bát và lắm mồm là hai vấn đề khác nhau kia mà.

Hoài Phương nhún vai:

- Nhưng chung qui cũng chỉ là "nói nhiều" mà thôi, và anh đã nhận xét về tôi như vậy.

Nguyễn Đạt kêu lên:

- Ôi trời, oan cho con quá! Hoài Phương ơi, em đừng hiểu lầm mà giận đối tôi như thế. Vì thật sự tôi muốn khen ngợi sự linh hoạt của em thôi!

Bật cười trước vẻ khổ sở của Nguyễn Đạt, cô đáp:

- Tôi chỉ đùa cho vui thôi gì mà anh rối cả lên như thế?

Nguyễn Đạt thở phào:

- Vậy mà em làm anh lo sợ vì cứ ngỡ em đã giận anh thật sự.

Đưa tay nhìn đồng hồ, anh bỗng nói:

- Em hãy thu xếp mọi việc giúp anh Hoài Phương nhé. Đã ắp đến giờ rồi anh phải ra ngoài đón khách đây.

- Vâng, anh cứ lo việc của mình đi, phần trang trí, bày biện hãy để cho tôi.

Gật đầu như hài lòng trước sự sốt sắng của Hoài Phương, anh nói:

- Vậy anh ra ngoài nhé!

Và Nguyễn Đạt bước đi ngay khi vừa nghe thấy tiếng nói cười của những vị khách đầu tiên vang lên ngoài cửa phòng khách.

- Em cứ lo anh sẽ không lên đây, Mạnh Kha à!

Vừa đưa tay siết chặt cánh tay người đối diện, Nguyễn Đạt vừa kêu lên mừng rỡ.

Mạnh Kha mỉm cười:

- Chú cho rằng thằng anh mất uy tín ư? Anh đã hứa thì phải giữ lời chứ.

Nhìn bao quát quanh căn phòng, Mạnh Kha trầm trồ:

- Chú mời khách đông quá hả Nguyễn Đạt? Hẳn công việc của chú làm ăn đang hồi phát triển?

Không che giấu anh đáp:

- Vâng, nhà máy trà của em đang bước vào hoạt động mạnh anh ạ! Thế còn công ty hóa nhựa của anh thì sao?

- Cũng thường thôi. Anh vừa nhận thêm một số hợp đồng mới với Đài Loan.

Mạnh Kha chuyển hướng:

- À, cô Trâm Anh dạo này ra sao? Sức khỏe bà có tốt không?
- Mẹ em vẫn bình thường khoảng hơn một tháng nay bà có vẻ vui tươi hơn trước.
- Vì lẽ gì thế? Gia đình sắp có tin vui à?
- Cũng gần đúng như vậy!

Mạnh Kha nhú mào:

- Là sao? Anh chưa hiểu ý chú?
- Dẫu chưa có kết quả nhưng mẹ cũng như em đang nuôi hy vọng.

Mạnh Kha vỡ lẽ:

- À! Ra là chú đang chinh phục một cô gái nào đấy mà cô Trâm Anh rất tán thành, nhưng lại còn gặp trở ngại phải không?

Gật đầu tán phục, anh đáp:

- Anh quả nhạy bén đấy Mạnh Kha! cô bạn của em hẳn sẽ khâm phục khi đối diện.
- Nhưng khó khăn gì xảy ra khi chú đã thuận lòng và cô Trâm Anh cũng đã đồng ý?
- Vấn đề ở phía cô ấy anh ạ.
- Chẳng lẽ gia đình cô ta không chấp nhận một chàng rể đẹp trai, lịch lãm lại có địa vị xã hội như chú?
- Không phải thế, điều trở ngại em đang gặp chính là đối thủ trong tim cô ấy.
- Ra là cô ta đã có người yêu ư?

Mạnh Kha trách móc:

- Chẳng lẽ chú lại tranh giành tình cảm với người khác sao?
- Ô! Anh đừng vội hiểu lầm, em trai anh đâu phải vất vả lắm khi tìm cho mình một đối tượng riêng lẽ chứ!
- Thế vấn đề cậu vừa nêu là gì?
- Chỉ là một bóng hình trong quá khứ mà cô ấy đang nhòe vào thời gian để lãng quên.
- Và chú cũng đang đợi chờ cơ hội thuận tiện để trút cạn nỗi lòng?
- Đích thị vì em biết mình đã yêu tha thiết cô gái ấy bằng sự rung động của con tim.

Vỗ vào vai Nguyên Đạt, Mạnh Kha đùa:

- Hẳn cô gái kia phải là một trang "quốc sắc thiên hương" mới có thể khiến một Nguyên Đạt từng nổi tiếng đa tình này muốn "dừng bước giang hồ" phải không?

- Chẳng là "nhất tiểu khuynh thành" những nụ cười xinh xắn, với chiếc răng duyên bên khóe đủ làm cho em đắm chìm vào nó rồi anh ạ.

Bật cười vang sau câu nói của Nguyên Đạt, nhưng rồi Mạnh Kha lại chột băng khuôn khi bóng hình Hoài Phương lại hiện lên trước mắt với nụ cười tươi thắm trên môi cùng với chiếc răng khểnh xinh xinh duyên dáng.

Hoài Phương ơi, giờ đây em đang ở đâu, đang làm gì? Có biết anh đang từng ngày ngóng trông, từng phút đợi chờ không? Sao em không quay về cho tình ta lại nối tiếp với những tháng ngày hạnh phúc của chúng ta.

Nhìn Mạnh Kha chột thần thờ, buồn bã. Nguyên Đạt hỏi:

- Sao không đừng anh lại trầm lặng vậy Mạnh Kha? Anh cũng đang có tâm sự à?

Gật đầu nhè nhẹ, anh đáp:

- Chuyện tình cảm của anh giống như một trò đùa vậy. Vì nó cứ thực thực, hư hư. Anh và cô ấy như đang chơi trò cút bắt của trẻ con.

Nguyễn Đạt thắc mắc:

- Vậy là sao? Em không hiểu gì cả?

Mạnh Kha khoa tay:

- Rồi mình sẽ giải thích rõ ràng với chú. Chuyện khá dài dòng mà khi tận tường hẳn chú chẳng thể nào tin được đây lại là sự thật cả.

Hắt đầu về phía trước, Mạnh Kha tiếp:

- Giờ hãy chu toàn với vai trò chủ nhân của mình đi. Anh vào trong nhắn lời thăm hỏi của ba mẹ đến cô Trâm Anh đây!

Vỗ mạnh vào vai Nguyễn Đạt, anh lại nói:

- Đừng nhìn anh ngơ ngác như thế. Chúng ta sẽ tâm sự sau khi kết thúc buổi tiệc này.

Bóng Mạnh Kha đã khuất sau màn cửa nhưng Nguyễn Đạt vẫn cứ đứng trông theo với dấu hỏi ngày càng lớn dần trong nỗi thắc mắc của anh.

- Anh trai của giám đốc hào hoa lắm bọn mi ạ!

- Sao mi biết?

- Ta vừa trông thấy hai người đứng nói chuyện với nhau.

- Ông ta là người Sài Gòn đến phải không?

- Đúng rồi, và dường như ông ấy cũng là giám đốc đấy.

- Hèn nào ông ấy chẳng đẹp trai.

Đang loay hoay phụ giúp bà Quỳnh bày biện thức ăn, Hoài Phương bỗng mỉm cười khi nghe các cô đang xúm nhau bàn tán về người anh của Nguyễn Đạt vừa từ Sài Gòn ra.

Căn cứ vào lời của các cô thì anh chàng kia hẳn có một bộ mã dễ nhìn, nhưng đâu phải ai là người Sài Gòn cũng là người như thế.

- Có đúng thế không Hoài Phương?

Câu hỏi của một cô gái khiến Hoài Phương giật mình ngơ ngác, mãi nghĩ ngợi nên cô đâu biết họ đã chuyển hướng sang cô.

- Đúng gì hở Hoàng Lan?

Cô gái tên Hoàng Lan nói:

- Thế bạn không nghe bọn này đang bàn luận vấn đề gì sao?

Hoài Phương đáp:

- À! Mình mới nghe loáng thoáng, dường như các bạn đang nói về chàng trai ở Sài Gòn phải không?

- Đúng đấy, và bọn mình muốn biết có đúng là bọn họ rất đẹp trai và sang trọng lắm không?

Hoài Phương mỉm cười:

- Ở đâu cũng phải có kẻ đẹp người xấu. Và nơi nào cũng có kẻ sang người hèn cả Hoàng Lan ạ. Nó không cố định ở bất cứ một nơi nào riêng biệt cả.

- Nhưng Sài Gòn vẫn là nơi dành được đa số phải không? - Ngọc Thủy chột lên tiếng.

Hoài Phương gật đầu:

- Cũng có thể vì ở thành phố có nhiều điều kiện để họ tự làm đẹp cho bản thân hơn.

- Diễn hình như Hoài Phương vậy, đúng không?

Hoài Phương đỏ mặt:

- Sao không đừng đưa mình ra làm đề tài vậy?

- Nhưng mình đâu có nói sai, Hoài Phương cũng ở thành phố nên trông bạn xinh đẹp và sang trọng lắm.

- Thế Hoàng Lan chẳng phải đã được mệnh danh là người đẹp Cao nguyên đấy sao?

Hoàng Lan nhếch môi:

- Nhưng ở cái xứ khổ ho cò gáy này đâu có xinh đẹp đến mấy cũng là dân quê, đâu sánh được với người Sài Gòn để được những người sang trọng để mắt đến.

- Duyên nợ do phận số, có ai muốn mà được đâu.

- Nhưng ở vào địa vị của Hoài Phương vẫn thích chứ phải không các bạn.

Cô gái đồng tình:

- Phải đấy, bạn là một bông hoa Mạnh Cường điểm phúc hơn chúng từngát nhiều.

- Vừa vào làm đã được cất nhắc, thế chứ phải chính nhờ vào khuôn mặt xinh xắn và vẻ sang trọng của bạn đấy sao?

Hoài Phương nhú mày, cô có vẻ không hài lòng với những lời nói của các cô bạn ở chung trong khu tập thể này. Họ đã ganh tị với sự ưu đãi của Nguyên Đạt dành cho cô trong khi Hoài Phương lại chẳng chút thiết tha. Cô đã đẩy nhận trong sự gượng ép vì nó hiện đang là nỗi khổ tâm, là sự ray rứt xốn xang đang càng lúc càng lớn dần trong cô mà Hoài Phương chưa tìm ra được lối thoát.

Lắng nghe những lời đối đáp của các cô gái, bà Quỳnh đã thấy rõ sự mâu thuẫn của họ, nó được xuất phát từ sự quan tâm của Nguyên Đạt đối với Hoài Phương. Người con gái xinh đẹp đã được bà đưa vào làm trong nhà máy. Nhưng tất cả đều do Nguyên Đạt chủ động, Hoài Phương nào có lỗi gì để họ phải đem lòng đổ kỵ?

Bà lên tiếng can ngăn trước không khí nặng nề bao phủ.

- Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, sao các cô không nhanh tay, lại ở đây bàn tán chuyện không đâu vậy?

Vốn có nhiều uy tín trong nhà máy bởi bà là một nhân viên kỳ cựu nên lời nói của bà đã có tác dụng ngay. Liếc nhìn Hoài Phương với ánh mắt thiếu thiện cảm, các cô quay đi với bốn phận của mình không dám hé môi thêm bất cứ lời nào nữa cả.

Nhìn Hoài Phương, bà Quỳnh lắc đầu nhẹ nhàng khuyên cô nên bỏ ngoài tai tất cả sự tỵ hiềm ấy và yên lòng vì cạnh bên cô vẫn có bà luôn luôn hiện diện.

Hoài Phương hiểu ý liền đáp lại bằng nụ cười và cái gật đầu tán thành.

Đặt trước mặt Mạnh Kha đĩa bánh kem to tướng, Nguyên Đạt mỉm cười nhìn anh, nói:

- Anh nếm thử mùi vị của nó xem, Mạnh Kha.

- Anh đâu phải dân ghiền thềm ngọt mà chú lại tặng cả một đĩa bánh to tướng này.

- Nhưng có ăn hết thì anh mới nhận biết được hương vị đậm đà thơm ngon của nó chứ?

- Có bội thực luôn vì nó đấy. Nhưng tại sao chú lại buộc anh phải có ý kiến về chất lượng của bánh.

- Vì đây là một chiếc bánh đặc biệt do chính tay một người bạn của em làm.

Mạnh Kha chột hiều:

- À! Ra đây là công trình của cô em dâu tương lai ta đấy ư?

Gật gật đầu anh tiếp:

- Được rồi anh sẽ bình phẩm thiệt chính xác nhưng với một điều kiện.

Nguyễn Đạt nhướn mày:

- Điều kiện gì hở Mạnh Kha?

- Chú phải giới thiệu cô ấy cho anh biết mặt.

Nguyễn Đạt tán thành:

- Em cũng đã dự định như thế. Sau phần tiệc ngọt này, em sẽ đưa cô ấy đến đây ngay.

Vỗ vai Mạnh Kha, anh tiếp:

- Giờ anh hãy ngồi nhắm nháp hương vị thơm ngon của bánh đi nhé. Em phải gặp cô ấy một lúc.

Mạnh Kha mỉm cười:

- Được rồi. Nói cô ấy chuẩn bị tinh thần để đến gặp anh.. chồng tương lai đi nhé!

Giờ nắm đấm về phía Mạnh Kha, Nguyễn Đạt đùa:

- Nhưng anh không được trở tài môi mép của mình ra đây, cô ấy mà xiêu lòng vì anh là huynh đệ sẽ tương tàn ngay.

- Ô! Nếu có vấn đề ấy xảy ra thì chú mày phải càn thán phục ông anh đào hoa này chứ.

- Vâng, vâng. Tôi sẽ tán thưởng anh bằng chính những quả đấm thô sơ này.

Cả hai cùng bật cười vang trước khi Nguyễn Đạt bước hẳn vào trong.

Tựa người ra sau ghế, Mạnh Kha vươn tay xắn lấy miếng bánh đưa lên môi. Anh thưởng thức hương vị ngọt ngào của bánh và độ béo ngậy của chất kem được nặn hình những cánh hồng xinh xắn một cách hài lòng.

- Cô bé này khéo tay đấy. Làm bánh thật ngon miệng.

Lại xắn một miếng bánh đưa vào miệng, Mạnh Kha cho nó tan từ từ trên đầu lưỡi của mình. Bỗng bất ngờ "cộp"! Tiếng chạm mạnh của răng va vào một vật cứng khiến Mạnh Kha giật mình hốt hoảng, không biết đã cắn phải vật gì anh liền vội nhổ ra ngay trên bàn tay mình.

Nhìn những tia lấp lánh trên mặt chiếc nhẫn đang chiếu sáng trong bàn tay, Mạnh Kha chột bàng hoàng chết sững, vì anh vừa nhận ra đây chính là chiếc nhẫn đính hôn ngày nào anh đã lồng vào ngón tay xinh xắn của Hoài Phương, dưới sự chứng kiến của đất trời, cây cỏ, nhưng sao giờ nó lại ở trong chiếc bánh này? Người làm bánh là bạn gái của Nguyễn Đạt, nhưng cô ta là ai? Có liên quan với chiếc nhẫn này như thế nào? Hay cô gái ấy... chính thực là Hoài Phương? Vì chiếc nhẫn này vốn là vật bất ly thân của cô ấy thì đâu thể vì bất cứ lý do nào lại rơi vào tay kẻ khác?

Lắc đầu thật mạnh như muốn xua tan suy nghĩ vừa thoáng qua, Mạnh Kha thật sự hốt hoảng với ý nghĩ đầy của mình. Không. Không thể là Hoài Phương. Cô ấy không phải là người con gái Nguyễn Đạt yêu thương và đang có những dự tính tương lai tốt đẹp. Số phận không thể tiếp tục treu đùa, bốn cột với ta mãi như thế này được.

Ta không thể mất em. Không thể để em vượt khỏi vòng tay ta thêm một lần nữa. Nhưng dù thật sự em chính là cô gái Nguyễn Đạt đã dệt mộng với những ước mơ tương lai thì ta cũng vững tin rằng: em sẽ không dễ dàng quên bỏ bao kỷ niệm êm đềm đến với những tháng ngày hạnh phúc của chúng ta.

Hoài Phương! Hoài Phương! Em phải là của ta. Là của mỗi Mạnh Kha này. Thượng đế sinh ra em vốn dĩ đã an bài để dành tặng riêng ta thì ta đâu thể để mất em. Em chính là phần đời không thể thiếu, là hơi thở của sinh mạng ta, Hoài Phương ạ.

Bật người ra khỏi ghế, Mạnh Kha như muốn lao nhanh về phía trước với sự nôn nóng trong từng lúc dâng tràn. Anh muốn tìm gặp Nguyễn Đạt, muốn nhanh chóng tìm ra sự thật rõ ràng, muốn được nhìn thấy Hoài Phương với bao tháng ngày xa cách đã qua.

Nhìn Hoài Phương loay hoay cúi người vào những khe hở tìm kiếm với vẻ mặt căng thẳng lo âu, bà Quỳnh

liền lên tiếng hỏi:

- Con tìm gì trong các hốc kẹt vậy Hoài Phương?

Khẽ thở dài cô đáp:

- Chiếc nhẫn của con bị rơi mất rồi, bà ạ!

Bà Quỳnh sững sốt:

- Chiếc nhẫn kim cương con vẫn thường đeo trên tay đấy ư?

- Vâng ạ.

Chắc lười tiếc rẻ, bà nói:

- Sao con lại sợ xuất quá vậy? Chiếc nhẫn đấy đắt tiền lắm phải không?

- Vâng, Nhưng điều con quan tâm không phải là giá trị vật chất của nó.

- Vậy sao con có vẻ lo lắng khi đánh mất?

- Vì đây là vật kỷ niệm của một người đã trao tặng cho con. Hay chính xác hơn là nhẫn... đính hôn của con, bà ạ.

- Nhẫn đính hôn ư? Vậy con đã có chồng sắp cưới?

Rồi bà ngập ngừng hỏi:

- Thế sao con lại bỏ đi? Nếu không cho rằng ta tò mò con có thể nói rõ nguyên nhân được không?

Ngước nhìn bà Quỳnh bằng ánh mắt u buồn, Hoài Phương cất giọng khẽ khàng:

- Vì người ta đã phụ bạc, đã phản bội lại tình cảm chân thành của con.

- Có nghĩa là...

- Anh ta đã đi cưới một người con gái khác.

- Sau khi đã làm lễ đính hôn cùng con à?

Lắc đầu nhẹ cô đáp:

- Nói là lễ đính hôn, nhưng thực chất chỉ có riêng hai chúng con mà không một ai chứng kiến cả.

Trước vẻ ngờ ngác của bà Quỳnh, Hoài Phương đã thuật rõ mọi điều bằng chất giọng u hoài buồn bã khiến bà Quỳnh cũng cảm thấy xót xa. Nhưng bà lại không tán thành việc cô rời bỏ gia đình khi sự việc chưa thấy rõ ràng, bà nói:

- Con có thấy là mình đã hành động vội vàng không?

- Sao lại vội vàng hả bà?

- Vì làm sao con biết đúng thực anh chàng kia đã có vợ?

- Con gì để hoài nghi khi chính người giúp việc trong gia đình anh ta đã nói thế?

- Nhưng sao con không một lần đối diện để biết được sự việc rõ ràng hơn? Chỉ nghe qua trung gian rồi lại không chứng kiến được tận mắt, mà con lại dám quả quyết ư?

Hoài Phương lắc đầu:

- Con không đủ can đảm đối diện với con người đấy. Con sợ giây phút yếu mềm sẽ làm cho con tiếp tục bị dối lừa.

- Vậy rồi con quyết định ra đi?

Hoài Phương khẳng định:

- Vâng, và con tin những lời nói kia là sự thật.
 - Con đã dựa vào cơ sở?
 - Người đàn bà ấy không hề biết được mối quan hệ của con và Mạnh Kha. Bà ấy chỉ thổ lộ trong sự vô tình.
- Biết Hoài Phương rất cứng rắn khi bảo vệ những lý lẽ của mình, bà nói:
- Đã khẳng định người thanh niên ấy đã phản bội, sao con lại còn vẹn lòng chung thủy?

Cô thờ dài:

- Đây chính là nỗi khổ tâm mà con đang đeo mang đấy, bà ạ. Con hận Mạnh Kha rất nhiều, nhưng đồng thời cũng không làm sao quên được bóng hình anh trong tâm tưởng.

Gật đầu như cảm thông, bà nói:

- Ta hiểu tâm trạng hiện tại của con nhưng rồi thời gian sẽ giúp con nguôi ngoai tất cả.

Ánh mắt Hoài Phương xa xôi, mơ màng:

- Nhưng vết thương lòng sẽ khó thể nhạt phai cũng như tình đầu vẫn sống mãi trong tim con.
- Thế chả lẽ suốt đời con mãi đắm chìm trong ảo vọng sao? Con không thấy là đã tự làm khổ mình à?
- Con vẫn biết mình đang mong chờ một điều vô vọng, nhưng biết sao được khi con không thể nào tìm lại được những phút giây yên ổn trong lòng.

Hiểu rõ nỗi lòng u uất của Hoài Phương, bà Quỳnh vội lắng chuyện vì không muốn khơi gợi thêm nỗi buồn thương đang phủ đầy tâm hồn cô gái trẻ.

- Chiếc nhẫn ấy vì sao lại vượt khỏi tay mà con lại chẳng hề hay biết vậy?
- Có lẽ nó rộng hơn vòng tay con bà ạ.
- Ô! Tại sao không chọn thật khít?
- Thực ra, nó mới rộng từ khi con bỏ đi đấy thôi.

Bà Quỳnh chột hiệu:

- À! do lo buồn nghĩ ngợi nên con đã mất sức ư?
- Vâng, vì thế, mà khi chiếc nhẫn vượt đi, con không hề hay biết.
- Thế con phát hiện nó mất từ lúc nào?
- Sau khi con đã hoàn thành chiếc bánh.

Bà Quỳnh nhíu mày:

- Thế thì không sao xác định được nó lẫn lộn vào phần việc nào? Vì trước đây, con xoay quanh đủ thứ cả.

Chỉ tay ra sân, bà tiếp:

- Hay con thử tìm ngoài vườn hoa xem, lúc này con đã hái hoa ngoài ấy

Hoài Phương gật:

- Vâng, con sẽ ra ngoài ấy xem sao.

Giằng khỏi tay Mạnh Kha khi thấy anh cứ kéo mình đi nhanh như chạy, Nguyên Đạt nhăn nhó:

- Mạnh Kha! Sao không dừng anh lại kéo em đi như bị ma đuổi vậy?

Mạnh Kha khẩn trương:

- Có một việc rất quan trọng anh muốn hỏi chú cho rõ ràng.

- Nhưng anh vẫn còn ở lại đây và chúng ta sẽ còn rất nhiều thời gian cho câu hỏi của anh kia mà. Hiện giờ, quan khách đang còn ngồi ra đây, em đâu thể đứng đây tranh luận cùng anh?

- Nhưng anh không thể chờ đợi được.

Nguyên Đạt thở hắt ra:

- Thôi được. Có việc gì, anh nói đi. Nhưng phải nhanh lên nhé.

Mạnh Kha hỏi ngay:

- Có phải chính tay cô bạn gái của chú đã làm chiếc bánh kem không?

Nguyên Đạt xác nhận:

- Đúng, như em đã nói ngay từ lúc đầu.

- Thế cô ta tên là gì?

- Hoài Phương.

Mạnh Kha bật thốt:

- Hoài Phương? Có phải Nguyễn Võ Hoài Phương không?

Nguyên Đạt ngạc nhiên:

- Sao anh biết? Đúng là họ tên của cô ấy đấy.

Mạnh Kha run giọng:

- Cô ta không phải là người sinh trưởng ở đây chứ?

Nguyên Đạt lắc đầu:

- Không. Hoài Phương là người từ xa đến. Chính xác hơn là cô ấy ở Sài Gòn.

Chụp vội tay Nguyên Đạt siết chặt, giọng anh nửa như mừng rỡ, nửa lại lo âu.

- Nguyên Đạt! Hãy cho anh biết rõ sự thật quan hệ của chú và Hoài Phương như thế nào?

Ngạc nhiên trước thái độ của Mạnh Kha, nhưng Nguyên Đạt vẫn trả lời:

- Hoài Phương là thư ký riêng của em. Nhưng từ lâu chúng em đã xem nhau như bạn và tình cảm ngày càng một thân thiết hơn.

Mạnh Kha căng thẳng:

- Cũng có nghĩa là Hoài Phương chấp nhận tình cảm của chú?

Nguyên Đạt lắc đầu:

- Không hẳn như thế, dù em đã tỏ rõ lòng mình, nhưng cô ấy đang có một tâm sự chưa được giải tỏa, thế nên mình vẫn chờ đợi, vẫn trông ngóng ở thời gian.

Nhìn chăm chú vào Mạnh Kha, anh bỗng hỏi:

- Nhưng Mạnh Kha này! Đã có việc gì xảy ra và tại sao anh lại hỏi về Hoài Phương với thái độ căng thẳng như thế. Chả lẽ anh và Hoài Phương... có sự quen biết ư?

Từng lời rõ ràng, Mạnh Kha đáp:

- Không chỉ là sự quen biết thông thường mà Hoài Phương là vợ sắp cưới của anh.

Nguyên Đạt trở mặt:

- Anh nói thật ư?

Mạnh Kha đáp:

- Đúng, đấy chính là sự thật!

Nguyễn Đạt phủ nhận.

- Không. em không tin. Không tin đâu. Không thể có một việc lạ kỳ như thế. Mạnh Kha, có phải anh đang đùa với em không?

Giọng nói của Nguyễn Đạt ngày càng cất cao, bộc lộ rõ vẻ hoảng loạn.

Mạnh Kha cũng lớn tiếng không kém, anh nắm lấy đôi vai Nguyễn Đạt siết chặt.

- Chú phải tin. Phải tin tôi, vì đây là sự thật. Chúng tôi đã có với nhau một khoảng thời gian dài rất hạnh phúc, chú biết không?

- Thế thì tại sao cô ấy lại bỏ đi? Nếu thật sự cả hai đang yên ả?

Mạnh Kha dịu giọng:

- Hoài Phương vì muốn chống lại sự áp đặt của gia đình, muốn bảo vệ tình yêu nên đã âm thầm ra đi như thế.

Nguyễn Đạt lắc đầu:

- Vô lý, anh bảo Hoài Phương là vợ sắp cưới, hẳn gia đình cô ấy đã chấp nhận anh, thế sao lại còn áp đặt một người đàn ông khác?

- Đấy chính là nghịch cảnh trở trêu mà anh và Hoài Phương đang phải gánh lấy.

Nguyễn Đạt cau mày:

- Nó như thế nào mà là nghịch cảnh?

- Vì người đàn ông gia đình Hoài Phương áp đặt lại cũng chính là anh.

Lắc đầu về khó hiểu, Nguyễn Đạt hỏi:

- Vậy là sao? Mạnh Kha, tôi chưa hiểu thấu điều anh nói.

Mạnh Kha phân bày:

- Nghĩa là anh và Hoài Phương đều bị áp lực của hai bên gia đình. Anh buộc phải cưới vợ và Hoài Phương phải lấy chồng. Nhưng khi đến nơi anh mới vỡ lẽ, người vợ anh bị ép buộc lại chính là Hoài Phương.

Nguyễn Đạt kêu lên:

- Ô, thật hi hữu. Nhưng đấy chẳng phải là một điều may mắn cho cả hai đấy sao?

- Nhưng Hoài Phương lại không biết được điều đấy, cô ấy đã âm thầm ra đi trước khi anh đến.

Nguyễn Đạt chợt hỏi:

- Nhưng do đâu anh biết được người làm chiếc bánh này và Hoài Phương của anh là một.

Xòe bàn tay có chiếc nhẫn chiếu sáng lấp lánh, anh nói:

- Đây, chính vậy này đã giúp anh khẳng định được điều mình nói.

- Chiếc nhẫn thì có liên quan gì và anh đã tìm thấy nó ở đâu?

- Đây chính là chiếc nhẫn đính hôn anh trao tặng Hoài Phương mà vừa rồi anh đã tìm thấy trong phần bánh chú đưa cho anh.

Nguyễn Đạt sửng người, thật là một câu chuyện ly kỳ như trong thần thoại, một sự việc lạ lùng không thể

thuyết phục được. Nhưng rõ ràng nó là sự thật và đang phơi bày trước mắt anh. Nó đã làm cho anh cảm thấy hụt hẫng, chói với. Cảm giác đón đau chua xót cho một tình yêu chưa vẹn đã vội vàng lìa tan bỗng dâng trào vây chặt lấy anh.

Biết nói gì và biết trách cứ ai đây? Khi Mạnh Kha là huyết nhục thâm tình còn Hoài Phương lại chưa đả nhận lời bày tỏ?

Chỉ có anh, tình yêu đơn phương chỉ biết trông chờ ở thời gian hôm nay đã phải tan vỡ mất rồi.

Thì ra họ đã yêu nhau tha thiết, đã từng có một thời gian dài hạnh phúc bên nhau, vậy thì ta còn mong chờ gì nơi người con gái ấy?

Nhưng không, ta không thể mất em. Ta không thể rời xa em được dẫu biết chắc chắn em đã yêu Mạnh Kha, đã can đảm rời bỏ gia đình để bảo vệ tình yêu đấy. Nhưng ta lại cũng yêu em bằng tất cả những rung cảm thật sự của trái tim mình.

Vậy thì, Hoài Phương ơi, đừng trách ta khi hành động này được xuất phát bởi tình yêu mãnh liệt ta trao gửi về em.

Mạnh Kha rồi sẽ trở về Sài Gòn sau vài ngày lưu trú, Hoài Phương cũng sẽ trở lại với khu ở tập thể của mình. Thế thì làm sao họ có cơ hội gặp gỡ nếu như ta đã cố tình ngăn cách? Chỉ cần phủ nhận người con gái ấy không phải là Hoài Phương thì tất cả sẽ trở lại bình thường như những ngày tháng đã qua. Cho ta lại vẫn đặt trọn vào Hoài Phương với một niềm hy vọng vô bờ.

Tình yêu vị kỷ đã làm cho Nguyên Đạt không còn nghĩ đến thâm tình huyết nhục, dẫu không là anh em ruột nhưng cả hai cùng ràng buộc bởi sợi dây huyết thống.

Nguyên Đạt đã quyết lòng chiếm lấy Hoài Phương nên đã bất chấp mọi thủ đoạn dù nó thấp hèn ra sao cũng mặc.

Với ý chí cương quyết trong đầu, Nguyên Đạt đã đổi thay ngay thái độ. Ra vẻ thản nhiên, anh thờ phào reo lên:

- Ô! Một sự trùng hợp đến không ngờ. Mạnh Kha à! Suýt tí nữa em đã phải làm lẫn.

Mạnh Kha kêu lên:

- Nguyên Đạt, chú không muốn nói cô gái ấy không phải là Hoài Phương chứ?

- Nhưng đấy là sự thật!

- Thế sao lúc nãy chính chú đã khẳng định cô gái làm bánh chính là Hoài Phương.

Nguyên Đạt gật đầu:

- Em không phủ nhận.

Mạnh Kha ngờ ngác:

- Vậy thì đã rõ ràng còn gì?

- Không đâu Mạnh Kha, họ chỉ giống nhau ở cái tên và hoàn cảnh xa xứ, nhưng Hoài Phương của anh và Hoài Phương của em là hai con người hoàn toàn khác nhau.

- Nhưng còn chiếc nhẫn, chả lẽ cũng là sự trùng lặp ư?

- Riêng chiếc nhẫn thì đúng là kỷ vật của anh, và chỉ có mỗi một chiếc.

- Nguyên Đạt, chú nói năng lung tung anh không hiểu gì cả.

- Đơn giản thôi, Hoài Phương của em đã mua lại chiếc nhẫn từ một cô gái đã mang nó trong tay.

Mạnh Kha phản đối:

- Vô lý, không thể có việc đấy. Hoài Phương không túng bán đến phải bán nó đi!

- Làm sao anh có thể chắc chắn cô ấy không rơi vào hoàn cảnh đaynghèo khi ra đi với hai bàn tay trắng.
- Nhưng anh không tin Hoài Phương lại có thể xa rời kỷ niệm ấy khi cô ấy bỏ gia đình cũng chỉ vì bảo vệ tình yêu.

Nguyễn Đạt nhún vai:

- Biết sao được khi nhu cầu cuộc sống cấp bách hơn.

Chăm chú nhìn Nguyễn Đạt, Mạnh Kha chợt hỏi:

- Chính cô bạn của em đã nói thế thật ư?

Lảng tránh ánh mắt Mạnh Kha, anh đáp nhẹ:

- Vâng!

Mạnh Kha nói ngay:

- Nếu thế em hãy cho anh được gặp gỡ cùng cô ấy để hỏi rõ vài điều nhé.

Nguyễn Đạt bối rối:

- Ở để làm gì? Chẳng lẽ anh lại không tin những lời nói của em ư?
- Không phải thế, cái chính là anh muốn biết rõ cô ấy đã gặp Hoài Phương trong trường hợp nào?

Vỗ vai Nguyễn Đạt, anh cười tiếp:

- Vả lại, chú cũng đã hứa sẽ giới thiệu cô em dâu cho anh biết mặt kia mà!

Nguyễn Đạt đành xuôi theo:

- Vâng, em không quên điều ấy.
- Vậy thì chú thực hiện lời hứa của mình đi.

Nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Đạt, anh bỗng nói:

- Dẫu không gặp được Hoài Phương như lòng mong muốn của mình, nhưng anh rất mừng vì hai cô gái đấy không có sự liên quan với nhau. Chú có nghĩ thế không?

Gật đầu, anh đáp:

- Vâng, em cũng nghĩ thế Mạnh Kha ạ!

Và Nguyễn Đạt vội quay đi sau câu nói, chút sĩ diện của lương tâm khiến anh cảm thấy hổ thẹn khi đang nói điều gian dối. Nhưng con tim yêu mãnh liệt đã xóa mờ đi lý trí để anh chỉ biết hành động theo sự sai khiến của con tim.

- Hoài Phương em đang tìm gì ở khóm hoa đấy vậy?

Ngước nhìn người vừa đến với câu hỏi, Hoài Phương mỉm cười đáp:

- Tôi đang tìm một vật bị đánh rơi Nguyễn Đạt ơi.
- Là vật gì thế? Nói đi, anh tìm giúp cho.
- Đấy là chiếc nhẫn tôi vẫn đeo hàng ngày ấy.

Nguyễn Đạt khựng người, vậy là điều Mạnh Kha vừa nói đã được khẳng định, Hoài Phương chính thực là người anh đang tìm kiếm.

Nguyễn Đạt chợt nói:

- Chiếc nhẫn ấy ra sao và giá trị có lớn lắm không mà Hoài Phương phải tìm kiếm vất vả quá vậy? Hay là để anh mua tặng cho em một chiếc khác nhé.

- Ô không! Đừng làm thế Nguyên Đạt, dẫu không đo lường được giá trị vật chất của chiếc nhẫn ấy nhưng điều tôi quan tâm đích thực là ở giá trị tinh thần. Vì thế không thể thay thế vật khác được.

Nguyên Đạt thăm dò:

- Hoài Phương cho anh cảm giác như nó là ... nhẫn đính hôn vậy.

Hoài Phương khẳng định:

- Sự thật là thế đấy, Nguyên Đạt ạ!

Sững người trước lời thú nhận của Hoài Phương, nhưng rồi Nguyên Đạt vội khóa lấp:

- Nhưng nó đã trở thành quá khứ và Hoài Phương đang mong chờ thời gian xóa nhòa đi phải không?

Hoài Phương thờ dãi:

- Tôi không nghĩ sẽ thực hiện nó dễ dàng đâu Nguyên Đạt ạ!

- Nhưng anh lại tin Hoài Phương sẽ làm được điều đấy

Anh lãng chuyện:

- Trông em có vẻ mệt mỏi quá, hay để anh đưa em về khu tập thể nhé!

Hoài Phương lưỡng lự:

- Nhưng tôi chưa chúc thọ cho bà, chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình kia mà.

- Không cần thiết đâu Hoài Phương, lẽ ra em đến chỉ mỗi việc ấy, nhưng rồi em lại lao vào phụ giúp bà Quỳnh, quần quật suốt từ sáng hăn em đã mệt lả rồi còn gì?

Hoài Phương mỉm cười:

- Chỉ những việc vặt thôi, có gì là quá đáng đâu để anh phải quan tâm nhiều đến vậy?

Nguyên Đạt nài nỉ:

- Nhưng anh thật sự không yên lòng khi nhìn thấy. Hãy để anh đưa em về Hoài Phương nhé!

Lắc đầu chịu thua, cô đáp:

- Ừ thì về vậy. Nhưng anh cho tôi nhẫn lời chúc thọ đến bà chủ nhé.

- Vâng, anh sẽ nói, chắc chắn mẹ anh sẽ hài lòng.

Thở phào nhẹ nhõm Nguyên Đạt đưa cô về, trong tâm trạng vui tươi hồ hởi.

Vậy là Hoài Phương không có được cơ hội gặp gỡ Mạnh Kha, cũng như Mạnh Kha chẳng bao giờ biết được sự có mặt của Hoài Phương tại nơi này.

Đã ba ngày trôi qua từ sau lễ thượng thọ của bà Trâm Anh, Mạnh Kha vẫn lưu trú nơi đây với quyết tâm tìm hiểu sự thật. Thái độ lẩn tránh của Nguyên Đạt mỗi lúc anh muốn gặp gỡ người con gái mang tên Hoài Phương đã làm Mạnh Kha hoài nghi ngờ vực dẫu Nguyên Đạt đã đưa ra một lý do rất chính đáng.

- Đột rày công việc bận rộn quá em chưa thể đưa anh đến gặp Hoài Phương được.

Vậy là Mạnh Kha vẫn cứ chờ đợi với nỗi xốn xang ray rứt, với sự nghi ngờ ngày một lớn dần thêm lên. Đã nhiều phen anh toan đến thẳng nhà máy để làm rõ vấn đề, nhưng Mạnh Kha sợ sự đường đột của mình sẽ gây ra sự tranh chấp dù Nguyên Đạt chỉ là kẻ đến sau. Anh muốn Nguyên Đạt nhìn thấy rõ sự sai trái của chính mình.

Từ cửa sổ phòng sát ban công, bà Trâm Anh đã chứng kiến nỗi bức xúc của Mạnh Kha qua hơi thuốc được anh rít dài một cách liên tục. Bao nghi vấn cứ quanh quẩn trong đầu mà không sao bà lý giải được!

Điều gì đã xảy ra cho Mạnh Kha khi nó mới đến đây? Vì sao Mạnh Kha lại cố dè nén cảm xúc như đang dẩy sóng của mình?

Gặp lại đứa cháu gọi mình bằng cô sau hai năm vắng mặt, bà Trâm Anh đã mừng rỡ xiết bao. Vì hiếm muộn, bà chỉ có mỗi Nguyên Đạt nên đã xem Mạnh Kha như chính con ruột của mình.

Giờ đây nhìn thái độ của Mạnh Kha bà đã không thể yên tâm liền rời phòng bước xuống sân với quyết tâm tìm hiểu sự thật.

- Kia cô, trời đã khuya rồi sao cô chưa nghỉ ngơi lại xuống đây làm gì?

Mạnh Kha lên tiếng hỏi khi bất ngờ nhìn thấy bà Trâm Anh bước tới.

Bà Trâm Anh hỏi lại:

- Thế còn cháu, có tâm sự gì lại ngồi bất động mãi nơi đây vậy?

Mạnh Kha mỉm cười:

- Cháu chỉ ngồi hóng mát thôi cô ạ!

Bà lắc đầu phủ nhận:

- Cháu không qua mắt được ta đâu Mạnh Kha. Hãy nhìn lại dưới chân mình xem, không ai muốn thư giãn bằng cách tự đốt phổi của mình như thế cả.

Vội nhìn xuống ngay sau câu nói của bà Trâm Anh, Mạnh Kha bỗng giật thót người vì chính anh cũng không ngờ mình lại đốt thuốc nhiều đến vậy.

Mỉm cười ngượng ngùng, anh lãng truyện:

- Cô muốn nói chuyện gì với cháu vậy?

Bà Trâm Anh bỗng trầm giọng:

- Mạnh Kha, thực ra cháu đang lo lắng điều gì? Hãy nói rõ cho ta biết đi.

Mạnh Kha lẩn tránh:

- Chuyện thường thôi, không đáng để cô phải quan tâm đâu ạ!

- Nhưng ta lại muốn biết.

Mạnh Kha lưỡng lự, anh chưa biết phải quyết định ra sao bà bỗng nói:

- Mạnh Kha, cháu có còn xem ta là cô ruột của mình không?

Anh kêu lên:

- Kia, sao cô lại nói vậy. Có bao giờ cháu thất kính với cô đâu.

- Vậy thì cháu hãy cho ta biết rõ nguyên nhân đi, vì sao cháu lại thất thờ, buồn bã?

- Thôi được, cháu sẽ nói.

Bằng một giọng trầm buồn, tha thiết anh cho bà Trâm Anh biết rõ mối tình nghiệt ngã của mình. Sự ra đi của Hoài Phương và việc tìm kiếm của mình từ bấy lâu nay.

Bà Trâm Anh kêu lên khi anh vừa kết thúc câu chuyện.

- Thật là một sự ngẫu nhiên kỳ lạ!

Như sức nhớ bà bỗng reo lên:

- Cô thư ký của Nguyên Đạt cũng có tên Hoài Phương đấy. Sao con không thử đến gặp cô ấy xem.

Mạnh Kha gật đầu:

- Con đã biết rõ điều đấy nhưng lại không thể đến gặp được.

- Tại sao?

- Vì Nguyên Đạt đã khẳng định cô gái ấy không phải là người con muốn tìm.

- Vậy ra Nguyên Đạt cũng đã biết chuyện này?

- Thưa vâng! Nhưng thái độ của Nguyên Đạt rất khác thường từ sau ngày hiểu rõ mọi chuyện!

Bà Trâm Anh hỏi ngay:

- Nó như thế nào?

- Nguyên Đạt thường xuyên lẩn tránh con và tìm đủ mọi lý do không cho con gặp mặt cô gái ấy, dù con chỉ muốn đến với tư cách của một người anh.

Bà Trâm Anh nhíu mày:

- Tại sao Nguyên Đạt lại làm như vậy?

- Con không hiểu được nguyên nhân nhưng chính thái độ của Nguyên Đạt đã khiến con hoài nghi.

- Con nghĩ Nguyên Đạt đã che giấu cô gái ấy ư?

- Vâng! Sự thật là như thế.

Trước lời nói khẳng định của Mạnh Kha, bà Trâm Anh cảm thấy tức giận đứa con trai của mình vô cùng. Dẫu vẫn biết chính vì nặng lòng yêu thương đứa con gái ấy nên Nguyên Đạt đã có những hành động nông nổi, đã dùng thủ đoạn thấp hèn để tranh đoạt lấy tình yêu, nhưng sao Nguyên Đạt không nghĩ đối thủ lại chính là người anh họ của mình và Nguyên Đạt đã hoàn toàn sai quấy khi anh chỉ là kẻ đến sau.

Không, Nguyên Đạt không thể là con người đê hèn đến vậy, không thể vì tình yêu mà quên đi cốt nhục thâm tình.

Lắc đầu khẳng khái, bà đáp:

- Rồi Nguyên Đạt sẽ nhận rõ được việc làm sai trái của mình, cháu hãy yên tâm và nếu thực sự Hoài Phương chính là người con gái cháu đang tìm kiếm thì không ai có thể tranh giành được cả.

Nép người vào sau một thân cây to, Nguyên Đạt hướng tia nhìn của mình về phía Hoài Phương đang ngồi lặng yên trên một băng ghế đá dưới gốc Ngọc Lan. Anh quan sát thật tỉ mỉ từng đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp khả ái kia. Nó đang phảng phất một nỗi buồn sâu kín mà sự trầm lặng nơi cô càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Nhẹ nhàng đến bên Hoài Phương, Nguyên Đạt im lặng ngồi xuống bên cạnh rồi nhẹ nhàng khẽ đặt tay lên vai cô. Dù cái va chạm rất khẽ, nhưng cũng đủ làm cho Hoài Phương giật mình choàng tỉnh. Gỡ nhẹ tay anh ra khỏi vai, Hoài Phương kêu lên:

- Kia, Nguyên Đạt! Anh đến từ bao giờ?

Nguyên Đạt mỉm cười:

- Từ lúc em còn mãi đắm chìm trong những suy nghĩ riêng tư của mình.

Hoài Phương bẽn lén:

- Thế ư? Nhưng anh đến có việc gì không Nguyên Đạt?

Nhìn chăm chú vào ánh mắt Hoài Phương, Nguyên Đạt bỗng nói:

- Anh đến theo sự thôi thúc của trái tim mình. Hoài Phương! Anh muốn nói...

Hoài Phương quay đi, cô lảng tránh:

- Đừng, Nguyên Đạt! Anh đừng nói gì cả.

Xoay người cô lại, nâng cằm trên đôi tay của mình, Nguyên Đạt tha thiết:

- Hoài Phương! Tại sao em cứ mãi lẩn tránh tình cảm của anh? Em không yêu anh hay không thể quên đi

quá khứ đau buồn kia?

- Phải, tôi không thể quên, Nguyên Đạt ạ.
- Tại sao? Chẳng lẽ vết thương lòng vẫn mãi mãi tồn đọng trong em?

Hoài Phương gạt nhẹ, tránh vòng tay Nguyên Đạt, cô nói:

- Có lẽ là như thế. Vì mối tình kia vẫn còn nhức nhối trong tim và bóng hình người đàn ông tôi yêu muôn đời không thể xóa nhòa được trong tâm trí.

- Không lẽ em tôn thờ mãi quá khứ, trong khi nó chỉ đem đến cho em niềm đau và nỗi khổ tâm?

Hoài Phương nhìn xa xôi:

- Một lần yêu với cả con tim chân thành để rồi nhận lấy sự lừa lọc phũ phàng cũng đủ cho tôi đẩyng chặt cửa con tim mình.

- Nhưng trên đời này, đâu chỉ hiện hữu một người đàn ông và đâu phải ai cũng mang dòng máu họ Sở?
- Tôi hiểu điều đấy, nhưng một lần trúng tên đã khiến tôi run rẩy và nghi ngờ tất cả.
- Hoài Phương! Em đừng tự hành hạ mình như thế nữa. Anh yêu em và muốn giúp em xóa bỏ ám ảnh đấy.

Vẫn lắc đầu, Hoài Phương đáp:

- Tôi rất xúc động trước chân tình của anh, nhưng trong tim tôi, đã khắc ghi một bóng hình duy nhất.
- Người ấy hẳn đã quên em rồi.
- Thế mà tôi vẫn yêu.
- Em thật buồn bã.

- Đấy là tật xấu nhất của tôi. Nhưng tôi vẫn không sửa được. Nguyên Đạt! Tôi còn nhiều tật xấu nữa, mà anh chưa thấy. Tốt nhất, anh nên lánh xa tôi thì hơn.

Nguyên Đạt bỗng nghe lòng đau nhói. Thì ra hình ảnh Mạnh Kha ngày nào vẫn còn sáng ngời, đậm nét trong lòng Hoài Phương. Dù thời gian có qua đi, và sự quan tâm của anh có chu đáo đến thế nào thì hình ảnh kia vẫn chẳng thể xóa mờ trong lòng cô gái chung thủy rất mực này. Vậy thì còn gì cho anh mong chờ? Còn gì cho anh hy vọng? Những tưởng thời gian sẽ giúp cho cô quên đi và thời gian cũng sẽ cho anh cơ hội. Nhưng nào ngờ sự việc lại trái hẳn với niềm mong ước của anh.

Thế thì dù anh có dùng thủ đoạn để chiếm đoạt cũng không sao chiếm được cả linh hồn lẫn thể xác của Hoài Phương. Duyên phận này chẳng phải của anh thì anh còn tranh đoạt làm gì? Đã không được Hoài Phương đáp lại mà tình thân huyết nhục cũng vĩnh viễn không còn.

Ta sẽ đến gặp Mạnh Kha để tạ lỗi cùng anh vì sự im hơi lặng tiếng của mình trong những ngày qua đã để anh phải sống trong sự khắc khoải đợi chờ và hoài nghi nôn nóng.

- Nguyên Đạt! Mẹ muốn nói chuyện với con mẹ vào được chứ?

Đang cúi người trên đồng hồ sơ trong phòng làm việc của mình, Nguyên Đạt chợt ngẩng phắt dậy khi tiếng nói của bà Trâm Anh vang lên trước cửa phòng.

Rời nhanh khỏi ghế, anh bước tới bên cửa.

- Con mời mẹ, có việc gì thế hờm?

Vừa ngồi vào ghế, bà Trâm Anh đã đi ngay vào chuyện.

- Mẹ muốn biết quan hệ của con với cô gái tên Hoài Phương.

Nguyên Đạt ngập ngừng:

- Sao bỗng dưng hôm nay mẹ lại đề cập với con chuyện này?

- Vì mẹ muốn biết rõ tình cảm của con với cô gái ấy. Có phải con đã thật sự thương yêu Hoài Phương không?

- Thừa vâng.

- Nhưng đáp lại thì sao? Hoài Phương cũng đặt trọn tình cảm vào con chứ?

Lưỡng lự một lúc thật lâu, cuối cùng Nguyên Đạt cất tiếng:

- Con nghĩ Hoài Phương chỉ dành cho con một tình bạn.

- Tại sao?

- Vì hình ảnh của người xưa vẫn còn sáng ngời trong tim cô ấy mà con của mẹ lại không đủ tài để xóa tan đi.

- Thời gian không giúp sức cho con sao?

Lắc đầu tỏ vẻ bất lực, anh đáp:

- Con đã thử thách nhưng chỉ hoài công. Vì tình yêu trong Hoài Phương quá mãnh liệt.

Bà Trâm Anh chợt hỏi:

- Vậy ra, con cũng đã hiểu rõ vấn đề đấy ư? Thế bao giờ con mới chịu từ bỏ thủ đoạn của mình?

Nguyên Đạt kêu lên:

- Kìa! Mẹ nói thế là sao?

- Là con đã quá thấp hèn khi đi giành giật tình yêu từ tay kẻ khác.

Nguyên Đạt sững sờ:

- Mẹ! Vậy ra mẹ đã biết rồi à?

Bà Trâm Anh bỗng tức giận:

- Hừ! Không ngờ ta lại có một đứa con ti tiện như thế. Lại muốn dùng thủ đoạn ngay cả với anh họ của mình để chiếm lấy tình yêu.

Nguyên Đạt cúi đầu:

- Tất cả chỉ vì con đã nặng lòng yêu Hoài Phương mà thôi.

- Nhưng đây là tình yêu mù quáng. Con nên nhớ, hạnh phúc là phải do chính mình tìm thấy thì mới có giá trị. Chứ giành giật trên tay người thì chẳng khác nào là một kẻ đê hèn. Ta chẳng bao giờ chấp nhận như thế.

- Mẹ con đã hiểu ra mọi việc nên cương quyết sẽ gặp Mạnh Kha để tạ lỗi việc vừa qua.

Gật đầu hài lòng, bà đáp:

- Có thể chứ, là một người chân chính làm việc gì cũng cần phải rõ ràng dù bất cứ lãnh vực nào. Con hãy nhớ lấy điều đấy. Không nên để một phút đam mê làm mờ đi lý trí để khi hối hận, sẽ không còn kịp nữa.

Lời bà Trâm Anh vang bên tai cho Nguyên Đạt thấy rõ tấm lòng nhân hậu của bà. Cha mất sớm, từ nhỏ, anh đã chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của bà, nên cũng đã trở thành một con người tốt, có danh phận trong xã hội, như mọi người. Hôm nay chỉ vì một phút đam mê suýt tí nữa anh đã làm điều trái khuấy, đi ngược sự giáo huấn của bà. Một điều mà chưa bao giờ anh dám nghĩ đến.

- Chiều nay, anh không đi đâu sao Mạnh Kha?

Mạnh Kha mỉm cười nhìn Nguyên Đạt vừa bước vào phòng đã bật ngay câu hỏi.

- Đi đâu bây giờ hở chú? Quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy tụ điểm với những tiết mục ca nhạc nhàm chán ấy.

Nguyễn Đạt gật gù:

- Phải rồi, thị trấn bé này thì làm sao sánh được bằng Sài Gòn? Nhưng như thế cũng đã Mạnh Cường lắm rồi Mạnh Kha ạ!

Mạnh Kha mỉm cười:

- Nói thế thôi, chứ dù có mới lạ hơn cũng không làm cho anh tìm thấy được niềm vui đâu.

- Tại sao?

- Ngày nào chưa tìm thấy được Hoài Phương là anh chưa thể có niềm vui trọn vẹn.

- Anh nặng lòng với cô gái ấy đến thế ư?

Mạnh Kha gật đầu:

- Vâng, anh không chối là suốt đời không thể nào quên được người con gái ấy.

- Nhưng cô ta giờ như bóng chim tăm cá, biết phải tìm kiếm nơi đâu.

- Dẫu không có một tia hy vọng nào, anh cũng không bao giờ bỏ dở quyết định của mình Nguyễn Đạt ạ.

- Ngộ lờ suốt đời anh không tìm thấy thì sao? Chả lẽ cứ sống mãi với quá khứ ư?

Nhìn Nguyễn Đạt chăm chú, anh bỗng gật đầu khẽ nói:

- Vâng, nếu thật sự có việc ấy xảy ra.

Nguyễn Đạt sững sốt, anh không ngờ tình yêu của Mạnh Kha cũng mãnh liệt chẳng kém Hoài Phương.

Hai con người ấy, đã thật sự hướng trọn về nhau với đôi tim đều cháy bỏng, thế mà suýt tý nữa anh đã phạm sai lầm nghiêm trọng, đã toan chia rẽ đôi lứa.

Nếu như không nhờ vào lời khuyên bảo của bà Trâm Anh và sự bền lòng chặt dạ của Hoài Phương, hẳn anh đã dần sâu vào lỗi lầm, sẽ phải ray rứt lương tâm đến suốt cả cuộc đời. Rất may, là anh đã dừng chân, thức tỉnh kịp thời.

Hướng về Mạnh Kha với tia nhìn đầy ngụ ý, Nguyễn Đạt mỉm cười, hỏi:

- Thế lý do vì sao anh còn ở lại nơi đây mà chưa tiếp tục công việc tìm kiếm của mình?

- Anh muốn thư giãn tinh thần một thời gian.

- Hay chính vì nghi ngờ em nên anh đã ở lại đây lâu hơn dự tính?

Mạnh Kha kêu lên:

- Kìa, Nguyễn Đạt! Sao chú lại nói thế? Anh có hoài nghi điều gì nơi chú đâu.

Nguyễn Đạt chột nghiêm giọng:

- Em hiểu tâm trạng của anh, Mạnh Kha ạ. Chính vì thế, hôm nay em mới đến đây để nói với anh một việc.

- Việc gì hờ Nguyễn Đạt?

- Trước tiên, em muốn xin anh bỏ qua cho sai lầm của em trước đây.

Ngạc nhiên, Mạnh Kha kêu lên:

- Cậu đã phạm sai lầm gì mà xin anh tha thứ?

- Một sai lầm rất đáng trách, bởi tình yêu vị kỷ mà ra.

Mạnh Kha chột hiểu, anh run giọng hỏi:

- Chú nói thế, có nghĩa là Hoài Phương...

Gật đầu, Nguyên Đạt xác nhận:

- Phải. Cô gái làm bánh và Hoài Phương anh đang tìm kiếm chỉ là một người.

Chụp vội vai Nguyên Đạt, Mạnh Kha khẩn trương:

- Có thật thế không, Nguyên Đạt? Điều chú nói là sự thật ư? Chú không dối gạt anh chứ?

Nguyên Đạt khẳng định:

- Em không có lỗi lừa vô ý thức như thế bao giờ. Để chuộc lỗi cùng anh, sáng mai em sẽ đưa anh đến gặp Hoài Phương.

Mạnh Kha nôn nóng:

- Sao không ngay bây giờ mà phải để đến sáng mai?

Nguyên Đạt lắc đầu, trấn an:

- Đừng căng thẳng như thế, Mạnh Kha. Dẫu có muốn đưa anh đi ngay bây giờ cũng không thể được đâu.

- Tại sao?

- Thế anh không thấy là đã khuya lắm rồi ư? Và ngoài kia, dường như trời đang vần vũ như báo hiệu một cơn mưa sắp đến đấy!

Một cơn gió mạnh chợt thổi xốc tới như muốn củng cố thêm cho lời nói của Nguyên Đạt đã làm cho Mạnh Kha chợt dịu lại. Quả là ta không thể đến gặp được Hoài Phương ngay trong lúc này. Thôi thì cố gắng chờ đến sáng mai vậy. Sau cơn mưa đêm nay, ngày mai trời lại sáng, như chuyện tình của đôi ta đã qua được cơn sóng dữ ba đào, để muôn đời vẫn luôn đẹp mãi, phải thế không em?

Hoài Phương! Hãy chờ anh! Hãy chờ anh, em nhé.

Đang thu xếp đồng hồ sơ chuẩn bị ra về, bất chợt tiếng gõ cửa vang lên, khiến Hoài Phương dừng tay, cất tiếng:

- Mời vào.

Cánh cửa bật mở và người vừa xuất hiện ngay tầm nhìn của Hoài Phương đã làm cô giật mình chết sững. Quá khứ đã trở về giữa lúc cô không chờ đợi.

Tiến thẳng về phía cô, anh cất tiếng:

- Hoài Phương! Sao lại nhìn anh sững sờ vậy? Em không nhận ra anh ư? Mạnh Kha của em đây!

Bật lùi về phía sau, như một phản xạ tự nhiên. Hoài Phương xua tay, ngăn không cho Mạnh Kha bước tới:

- Đừng, anh đừng bước tới gần tôi. Tôi không quen anh, tôi không biết Mạnh Kha nào cả.

Mạnh Kha hốt hoảng:

- Kia, Hoài Phương! Em làm sao vậy?

- Tôi không sao cả, vẫn đủ tỉnh táo để đối diện cùng anh đây.

- Thế sao em lại thốt lời như hoảng loạn? Sao em lại không nhận ra anh?

Hoài Phương gật đầu:

- Đúng. Tôi không thể nhận ra. Vì anh đâu phải là Mạnh Kha.

Anh gần giọng:

- Hoài Phương! Anh không tin chỉ một thời gian ngắn ngủi, lại có thể làm cho em lãng quên một cách nhanh chóng như thế.

Từng lời khẳng định, Hoài Phương nói:

- Đúng. Tôi không quên và rất sáng suốt để nói với anh rằng: Mạnh Kha ngày nào với một tình yêu say đắm, với lời thề son sắt, chung thủy đã chết rồi. Để giờ đây hiện diện trước mặt tôi chỉ là một con người lọc lừa, giả trá, xem tình yêu như một trò đùa.

Mạnh Kha bật hét lớn như không dần được nỗi ảm ức trong lòng.

- Không, không. Anh không phải là một con người như thế, em không được kết tội anh.

Hoài Phương không kém:

- Tại sao tôi lại không thể nói lên sự thật, khi chính sự lọc lừa phản bội của anh đã khiến tôi mất hết niềm tin vào cuộc sống.

- Nhưng anh không hề lừa dối. Anh vẫn yêu em với trọn vẹn trái tim mình.

- Bằng cách đi cưới cho mình một người con gái khác ư?

Mạnh Kha nói nhanh:

- Nhưng em có biết người con gái đấy là ai không?

- Là người anh đã thương yêu và chấp nhận cho cô ta bước vào đời mình, là một người có điểm phúc hơn tôi.

Mạnh Kha khỏ sở:

- Hoài Phương! Hãy nghe anh nói. Em đã vội vàng khi quyết định ra đi, nên em đâu ngờ được người con gái mà gia đình đã buộc anh phải cưới chính thực là...

- Là một người có nhiều ưu điểm hơn tôi, nên đã được anh trao tặng bằng một hôn lễ rõ ràng.

Hoài Phương lại cắt ngang lời anh nói rồi cô vội vàng xua tay:

- Anh đừng nói nữa. Đừng tiếp tục lừa dối tôi thêm nữa. Tôi đã đau khổ nhiều vì sự phản bội của anh. Xin anh hãy để cho tôi yên, cho tâm hồn tôi được bình thản sau những việc đã xảy ra.

- Nhưng anh không hề lừa dối, không hề phản bội lại tình em. Hãy cho anh được nói, được giải bày rõ ràng.

Bị chặt hai tai, Hoài Phương như hoảng loạn:

- Không. Không. Tôi không muốn nghe anh nói. Tôi không muốn biết thêm một chi tiết nào về anh nữa cả. Anh đi đi. Anh đi đi.

Chộp lấy đôi vai nhỏ bé của Hoài Phương siết chặt, Mạnh Kha hét lớn:

- Em phải nghe, em phải tin những lời anh nói.

Vùng khỏi tay anh, Hoài Phương gằn tiếng:

- Không. Không. Tôi không tin. Tôi không nghe gì cả.

Và rồi trong nỗi hoảng loạn tinh thần, sự xúc động dâng tràn cho Hoài Phương bật lên tiếng khóc nức nở. Đồng thời cô bỗng bật người chạy thật nhanh ra khỏi cửa phòng trước khi bàn tay Mạnh Kha kịp với tới người cô.

Vội lách người sang bên khi vừa chợt trông thấy một bóng người lao nhanh từ trong phòng ra, Nguyên Đạt sau phút bất ngờ đã nhận ra Hoài Phương, liền gọi với theo.

- Hoài Phương! Hoài Phương!

Quay nhìn Mạnh Kha đang đứng thẫn thờ trông theo, Nguyên Đạt bật hỏi:

- Đã xảy ra việc gì hờ Mạnh Kha? Tại sao cô ấy lại bỏ chạy?

Mạnh Kha lắc đầu, buồn bã đáp:

- Cô ấy đã hiểu lầm việc trước đây, nhưng lại không cho anh lấy một lời giải bày.

- Hoài Phương đã hiểu lắm điều gì? Có phải cô ấy bảo anh phản bội không?

Mạnh Kha ngạc nhiên:

- Sao chú biết? Đúng là cô ấy đã buộc tội anh như thế?

- Trong một lần nói chuyện cùng Hoài Phương, em đã nghe cô ấy nhắc về anh với cả sự hờn oán lẫn yêu thương.

- Nhưng sao Hoài Phương lại biết anh đi cưới vợ khi cô ấy đã bỏ đi trước đấy? Hay là chú đã..

Nguyễn Đạt cắt ngang:

- Anh cho rằng tôi thêu dệt ư? Nếu thật sự là một người ti tiện thì tôi đâu để anh gặp gỡ cùng Hoài Phương dẫu thủ đoạn của mình không thành.

- Anh xin lỗi vì đã có ý nghĩ không tốt về chú.

Vỗ vai Mạnh Kha như cảm thông, anh nói:

- Em hiểu tâm trạng của anh mà. Anh hãy suy nghĩ kỹ lại xem, lý do vì sao Hoài Phương biết được điều ấy?

Ánh mắt sa sầm, anh bóp trán nghĩ ngợi một lúc thật lâu, rồi như chợt nhớ, Mạnh Kha reo lên:

- Thôi, đúng rồi. Anh đã nhớ ra rồi.

- Là sao hở Mạnh Kha?

- Có một lần anh vừa đi công việc cùng mẹ về...

Vừa trông thấy Mạnh Kha bước vào phòng khách, dì Tư giúp việc đã nói ngay:

- Cậu Hai! Lúc này có một cô gái đến tìm cậu.

Dừng chân bước, anh hỏi:

- Là ai thế hả dì Tư?

Dì Tư lắc đầu:

- Tôi không biết, cô gái này rất lạ, dường như mới đến đây lần đầu.

- Thế tên cô ta là gì?

Vẫn lắc đầu, dì nói:

- Cô ấy không nói, dù tôi đã bảo sẽ về nói lại với cậu.

Mạnh Kha nghĩ ngợi, không biết cô gái nào đã đến tìm anh. Chẳng lẽ... ồ không đâu, Hoài Phương không đến đây đâu.

Dì Tư chợt kêu lên, khi vừa sực nhớ:

- À! Cô ấy còn nói thế này: "Tên của cháu có lẽ giờ này anh Mạnh Kha không cần biết đến đâu". Rồi cô buồn bã bỏ đi ngay sau đấy.

.....

- Vậy anh đoán chắc người ấy là Hoài Phương ư?

- Phải. Vì chính người giúp việc ấy đã cho Hoài Phương biết điều này.

- Sao anh dám khẳng định như thế?

- Anh căn cứ vào câu nói và thái độ buồn bã của cô gái lúc bỏ đi sau khi đã trò chuyện cùng dì Tư.

Nguyễn Đạt gật đầu:

- Có lý lắm.

Rồi anh bỗng nói:

- Mạnh Kha này! Nếu thế, tại sao ta không nhân cơ hội để tương kế tựu kế hầu đem đến sự bất ngờ lý thú cho Hoài Phương!

- Nhưng bằng cách nào?

- Rồi em sẽ cho anh biết cụ thể. Nhưng việc trước tiên bây giờ là anh gọi điện về ngay cho gia đình Hoài Phương để kể rõ sự việc và yêu cầu họ giữ kín tung tích của anh khi Hoài Phương về đến.

- Sao chú biết chắc Hoài Phương sẽ về nhà?

Nguyễn Đạt khoa tay:

- Cậu cứ vững tin về em, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cho anh đấy.

Đưa tay nhấn vào nút chuông trước cổng ngôi biệt thự quen thuộc, Hoài Phương chợt nghe lòng rưng rưng thương cảm. Trở về nhà sau ba tháng rời xa chốn thân yêu, Hoài Phương bỗng thấy chán chường mệt mỏi, lòng càng nặng nề hơn trước lúc ra đi bởi cuộc chạm trán cùng Mạnh Kha, và chính điều đấy đã đưa đến sự quyết định quay về của cô.

- Trời ơi! Cô Hai! Cô đã về đấy phải không?

Tiếng reo vang của bà vú đã làm cho Hoài Phương sực tỉnh. Cô mỉm cười, đáp:

- Vâng, con đã về đây, thưa vú.

Mở rộng cánh cửa, bà đẩy chiếc túi xách từ tay Hoài Phương.

- Cô vào nhà đi. Ông chủ vừa đi làm về đấy.

- Thế còn mẹ con?

Hoài Phương hỏi ngay, vì thường ngày cả ba và mẹ cô cùng làm việc chung trong công ty.

Bà vú lắc đầu, đáp:

- Đạo này, sức khỏe của bà chủ không được tốt, nên không đến công ty cùng ông được.

Hoài Phương hoảng hốt, chụp vội tay vú hỏi nhanh:

- Mẹ con ngã bệnh ư? Từ bao giờ? Người có sao không hở vú?

Trấn an Hoài Phương, bà nói:

- Không sao đâu cô Hai, bà chủ chỉ vì nhớ cô cứ khóc mãi, lại không chịu ăn uống, nên cơ thể bị suy nhược. Nhưng hiện giờ bà đã khỏe nhiều.

Bước vội vào trong, Hoài Phương nhanh chóng phóng lên những nấc thang dẫn đến phòng mẹ. Cô lao vào, ôm chầm lấy bà và khóc nức nở:

- Mẹ, mẹ ơi! Con về với mẹ đây.

Bà Hùng Phong sau phút bất ngờ mừng rỡ, vội ôm siết lấy Hoài Phương, nói trong tiếng khóc nghẹn ngào:

- Trời ơi! Con tôi, Hoài Phương! Con của mẹ đây rồi.

Hoài Phương càng nức nở trên vai mẹ:

- Mẹ ơi! Hãy tha thứ cho con. Con nông nổi đã gieo buồn khổ lo lắng cho mẹ.

- Con không rời bỏ mẹ nữa chứ?

- Ồ! Không đâu. Con hứa sẽ không làm cho mẹ buồn để phải ngã bệnh vì con nữa.

Bà Hùng Phong bỗng nói:

- Hai bác Mạnh Cường vẫn thăm hỏi con luôn đấy.

Hoài Phương ngạc nhiên:

- Vậy gia đình ấy vẫn chưa cưới vợ cho con trai mình ư?

Bà Hùng Phong lắc đầu:

- Chưa. Cậu ấy cương quyết đợi chờ con đấy.

- Có nghĩa là hai bác Mạnh Cường vẫn giữ ý định đi hỏi cưới con?

- Phải.

Hoài Phương cương quyết:

- Thế thì... mẹ hãy trả lời với họ đi. Con bằng lòng rồi đấy.

- Con nói thật ư?

Hoài Phương tránh nhìn vào ánh mắt bà Hùng Phong:

- Con không muốn ba mẹ phải lo buồn vì con thêm nữa.

Bà Hùng Phong hỏi gặng:

- Chuyện này không thể đùa được. Thế con đã suy nghĩ kỹ chưa nào?

Hoài Phương gật nhẹ;

- Con đã không hối hận đâu mẹ.

Bà Hùng Phong mừng ra mặt, trong khi đấy ông Hùng Phong bước vào, nói:

- Được rồi. Ngày mai con sẽ đến gặp ông Mạnh Cường bàn chuyện này nhé.

Ngẩng nhìn cha, Hoài Phương vẻ biết lỗi:

- Con xin lỗi cha.

Vỗ nhẹ vào đầu đứa con gái thương yêu, ông mỉm cười đáp:

- Cha không trách con đâu. Tuổi trẻ, ai lại chẳng một lần làm lỗi. Chỉ mong từ nay, con nên suy nghĩ cẩn thận trước những việc làm của mình.

Lời cha nhẹ nhàng thương yêu khiến Hoài Phương xúc động, mắt cô lại rơm rớm.

Vuốt tóc con gái, ông Hùng Phong tiếp:

- Thôi, đừng khóc nữa. Con về là cha mẹ đã vui lắm rồi. Hãy nghỉ ngơi đi, cha trông con có vẻ mệt mỏi lắm đấy.

- Dạ, con xin phép được về phòng.

- Ừ. Con nên ngủ một giấc thật dài đi nhé. Vì nó sẽ giúp cho con tỉnh táo để mai này con phải diện kiến cùng con trai của bác Mạnh Cường chứ.

Thở dài nhẹ nhàng, Hoài Phương quay đi. Số phận đã an bài rồi, ta không thể để cha mẹ cứ phải lo âu buồn bã, và ta cũng không thể ôm ấp mãi trong lòng hình bóng của một con người không chung thủy kia.

Cùng hướng mắt nhìn theo Hoài Phương đến khi khuất bóng, cả hai ông bà Hùng Phong cùng gật đầu như đã hài lòng.

Bà mỉm cười nói với chồng:

- Vậy là chúng ta sẽ âm thầm tiến hành như dự tính phải không anh?

- Ừ. Đúng với kế hoạch Mạnh Kha đã bàn luận cùng chúng ta. Hoài Phương chỉ biết được sự thật trong ngày lễ vu quy của mình.

oOo

Biệt thự "Vườn Hồng" hôm nay tưng bừng rộn rịp với số khách ra vào tấp nập đã gây nên bầu không khí ồn ào, tươi vui của ngày lễ trọng đại.

Hôm nay là đám cưới của Hoài Phương, cô con gái độc nhất của ông bà giám đốc Hùng Phong cũng là vị chủ nhân của ngôi biệt thự "vườn hồng" rộng lớn.

Vây quanh Hoài Phương là những cô bạn thân yêu ngày nào. Họ vẫn hồn nhiên cười đùa bên nhau, vẫn nghịch phá vì tất cả hãy còn gắn bó với mái trường, chỉ có Hoài Phương giờ đây đã đổi khác, vẫn với nét mặt xinh xắn tinh nghịch, vẫn nét đẹp thơ ngây khả ái của riêng mình. Nhưng Hoài Phương còn đâu với những tháng ngày vô tư ấy, khi cô đã sắp bước chân qua thềm cổng vu quy để bước vào một ngôi vị mới.

Nhìn vẻ âm thầm lặng lẽ của Hoài Phương, Phương Thảo lên tiếng:

- Sao trông mi ủ rũ như chú mèo mắc nước mưa vậy hờ Hoài Phương?

Lan Anh láu táu:

- Cô dâu phải "tươi" thì chụp ảnh mới đẹp chứ. Mi "héo" như thế này thì làm sao "ăn phim"?

Quỳnh Trâm khoát tay:

- Bọn mi chẳng hiểu tâm lý gì cả. Nhỏ Hoài Phương phải "tạo dáng" nghiêm trang buồn bã là đúng rồi.

- Sao đúng?

- Vì chú rể là một vị giám đốc với vẻ uy nghi, đường bệ thì Hoài Phương phải trang nghiêm cho xứng đôi chứ sao.

Khẽ hắng giọng Quỳnh Trâm lại tiếp:

- Và lại, lần đầu tiên lên xe hoa, nhỏ Hoài Phương chưa có "kinh nghiệm", nên mới lo âu như thế.

Đang buồn đến rũ cả người ra thế mà Hoài Phương vẫn không nén được tiếng cười trước những lời tranh luận của các cô bạn quý quai.

Cô lên tiếng:

- Mi đang chúc phúc cho ta đấy hờ Quỳnh Trâm?

- Đương nhiên đám cưới là phải chúc tốt lành chứ.

- Thế sao mi bảo ta rút kinh nghiệm? Có nghĩa là... cho lần sau chứ gì, có đúng không?

- Ô! Ta không dám nói thế đâu. Chú rể nghe được là khó toàn mạng đấy.

- Phải rồi. Dẫu có ba đầu, sáu tay cũng không dám chúc mi lên xe... bông thêm lần nào nữa đâu.

- Chú rể đến. Chú rể đến.

Tiếng Lan Anh bỗng hô to sau lúc đứng nhìn xuống sân. Cả nhóm bỗng rộn ràng hẳn lên, họ chen nhau nơi cánh cửa sổ, xuýt xoa trầm trồ khi chứng kiến cả một đoàn xe du lịch dài hơn mười chiếc, đi đầu là chiếc xe kết hoa được trang hoàng thật lộng lẫy.

- Chuẩn bị đưa cô dâu ra chào khách nhé các con.

Tiếng bà Hùng Phong vang lên trước cửa phòng, khiến cả bọn chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình. Vội vàng kéo Hoài Phương đứng dậy, kéo vuốt nếp áo, người sửa lại tóc tai. Xong, họ xoay người cô một vòng để ngắm nghía công trình thật hoàn mỹ của cô thợ giỏi.

Như đã hài lòng, Quỳnh Trâm bước tới đẩy nhẹ Hoài Phương bước ra bên ngoài.

Tất cả ống kính như cùng một lúc chiếu thẳng về phía Hoài Phương ngay khi cô vừa vén màn bước ra. Máy camera hoạt động liên tục, máy chụp ảnh cũng lóe sáng không ngừng.

Bước theo tay dịu của chú rể, ánh mắt Hoài Phương như vô cảm cứ hướng nhìn về phía trước qua lớp voan mỏng phủ hết khuôn mặt. Không một lần liếc nhìn chú rể, nhưng cô biết ánh mắt đang chăm chú nhìn về phía mình.

Sau phần nghi thức ra mắt trước bàn thờ gia tiên là phần trao nhẫn, Hoài Phương hoàn toàn theo phản xạ tự nhiên, không ý thức. Nhưng khi đưa tay cho chú rể nắm lấy, cô bỗng giật mình trước cái siết tay nhẹ nhàng rất quen thuộc của Mạnh Kha ngày nào vẫn làm khi nắm lấy tay cô. Chưa kịp trấn tĩnh, Hoài Phương lại thêm một lần sửng sốt để rồi cô đứng trân người như chết cứng khi trông thấy chiếc nhẫn được lồng vào ngón tay áp út của mình, đồng thời với câu nói ấm áp vang lên sát bên tai:

- Nhẫn đính hôn ngày nào giờ là nhẫn cưới. Xin trao trọn về em với tất cả tấm chân tình.

Ngẩng phắt lên để đối diện cùng chú rể, Hoài Phương như hoàn toàn ngớ ngẩn. Cô không tin dù sự thật đang hiện ra trước mắt. Người vừa làm xong lễ gia tiên cùng cô trước sự chứng kiến của bao người lại là một Mạnh Kha bằng xương bằng thịt.

Ồi! Tại sao lại có sự việc lạ lùng này? Tại sao chú rể lại là người mà ta chẳng bao giờ dám mơ ước?

Giờ tấm voan che mặt lên trên, Mạnh Kha mỉm cười nhìn sâu vào mắt cô thì thào:

- Giờ thì em đã hiểu người con gái được anh yêu và trao tặng bằng hôn lễ rõ ràng là ai rồi chứ?

- Vậy ra anh chính là người mà cha mẹ đã áp đặt cho em?

- Cũng như chính em là người buộc anh phải đi cưới!

- Một sự trùng lặp thật ngẫu nhiên.

- Nhưng đầy lý thú phải không em!

Không nén được lòng mình, Mạnh Kha cúi xuống. Môi anh ghì chặt lấy đôi môi hồng xinh xắn của Hoài Phương. Nụ hôn mới đầu còn nhẹ nhàng dần dần trở nên cuồng nhiệt đắm say. Vòng tay anh quấn quít siết chặt lấy vòng eo thon mảnh của cô như che chở, như thương yêu đông đầy, đắm say của bao ngày xa cách, của bao tháng đợi mong.

Dường như thời gian, không gian đối với họ là vô nghĩa và họ là những vật thể, những sinh linh duy nhất trên cõi đời này đang cố trao tặng nhau những tình cảm sâu đậm, nồng nàn và đẹp nhất trên thế gian này - Đó là tình yêu.

Bà con hai họ và cha mẹ đôi bên nhìn hai kẻ yêu nhau đang tha thiết trao nhau nụ hôn say đắm thì không giấu được những nụ cười sung sướng mãn nguyện.

Còn đám bạn của cô cũng không giấu được nụ cười thích thú, reo vui.

Tiếng nhỏ Lan Anh vang lên đầy trêu chọc:

Tiết mục này chưa đến trong hành lễ kia mà!